

Bùi Sơ Ảnh

Contents

Bùi Sơ Ảnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	16
5. Chương 5	28
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66

Bùi Sơ Ảnh

Giới thiệu

Đây là một truyện mới trong chuỗi những câu chuyện tình yêu của tác giả, đẹp, lạ và đi sâu vào lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bui-so-anh>

1. Chương 1

phần 1

Bùi Sơ Ảnh ra khỏi WC, bỗng cảm thấy bầu không khí ở bàn ăn có chút kì lạ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô với những biểu cảm khác nhau.

Bố chồng Cố Khải Minh nhìn cô như muốn dò hỏi điều gì nhưng cố nén lại trong lòng. Trong khi đó, La Hinh, mẹ chồng cô thì thể hiện rõ ràng hơn, khóe mắt lấp lánh nụ cười. Còn Cố Diễm Trạch chỉ liếc cô một

cái trong lúc đang ăn cơm. Người đàn ông đáng lẽ hết mực yêu thương, quan tâm, bảo vệ cô lại nhìn cô bằng thái độ hờ hững, dường như cô chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa là chuyện hết sức bình thường, đương nhiên bản thân cô cũng nghĩ vậy, nhưng vẻ thờ ơ ấy của anh lại khiến cô cảm thấy trái tim như bị vật gì đâm vào.

“Diễn Trạch, lát nữa đưa Sơ Ảnh đi bệnh viện kiểm tra xem sao.” La Hình nhìn bụng con dâu rồi quay sang nói với con trai, phát hiện Cố Diễn Trạch vẫn bình thản ăn cơm, không mấy để tâm tới sắc mặt mặt mệt mỏi của vợ mình, bà tỏ ra bất mãn.

Cố Diễn Trạch dừng tay, đang định mở miệng nói gì thì Bùi Sơ Ảnh ngồi bên cạnh đã lên tiếng trước: “Không sao đâu mẹ, gần đây con ăn uống không tốt lắm, nhìn thấy dầu mỡ là ngấy, không cần thiết phải đi bệnh viện”. Cô thà tự mình từ chối còn hơn phải nghe từ miệng anh, ít ra trong lòng thoải mái hơn một chút, coi như tự lừa dối bản thân đi.

La Hình nghe vậy, quay sang liếc chồng một cái, suy đoán trong lòng càng thêm chắc chắn. Ăn không ngon miệng, nhìn thấy dầu mỡ thì buồn nôn? Lần này không chừng hai vợ chồng già bọn họ sắp được bế cháu thật rồi. Đây là điều mà La Hình mong mỏi từ lâu. Hai năm trước, khi Cố Diễn Trạch kiên quyết đòi cưới Sơ Ảnh, vợ chồng La Hình còn tưởng rằng con trai mình đã khiến cô gái kia mang thai nên mới nóng vội muốn cưới bằng được, cuối cùng cái bóng cũng chẳng thấy đâu, La Hình cực kì thất vọng. Hiện giờ nhận thấy có chút hiện tượng, đương nhiên bà không thể bỏ qua, chỉ có điều thái độ của Cố Diễn Trạch lại vô cùng kì lạ.

Sơ Ảnh cúi đầu: “Con đi một mình được, con đâu phải trẻ con”.

“Con bé này, chồng đưa vợ đi khám có phải chuyện gì to tát đâu.” La Hình không hài lòng

Sơ Ảnh lúng túng, cô không muốn làm lớn chuyện: “Dạo này công ty rất bận...”.

Cố Khải Minh im lặng nãy giờ, bỗng dưng gõ chiếc đĩa xuống bát, lên tiếng: “Công việc dù quan trọng thế nào cũng không bằng vợ mình được”.

Cố Diễn Trạch biết rõ trong đầu bố mẹ mình đang nghĩ tới chuyện gì, anh lẳng lặng nhếch miệng cười, chỉ có đương sự ngồi bên cạnh anh là không hiểu. Đầu phải hai người họ muốn anh đưa Sơ Ảnh đi khám sức khỏe, thực chất là muốn xem xem có đúng trong bụng cô đã có động tĩnh rồi hay không thôi. Có hay không, bản thân anh rõ nhất, còn cần phải đến bệnh viện hay sao?

Cho dù Cố Khải Minh nói bằng giọng điệu thúc ép nhưng Cố Diễn Trạch không hề sợ hãi chút nào. Từ nhỏ tới lớn, anh đều là đứa trẻ ngoan trong mắt mọi người, nhưng sau lưng lại len lén làm những chuyện xấu mà chỉ có trẻ con mới làm, thông thường những chuyện anh làm sẽ nửa giấu nửa công khai, đối với một số chuyện anh cực kì cố chấp. Một Cố Diễn Trạch như vậy căn bản sẽ không bận tâm tới ý kiến của người khác. Anh ngẩng đầu định phản bác, nhưng thấy sắc mặt nhợt nhạt của Bùi Sơ Ảnh, lời từ chối lại không nở nói ra, chỉ khẽ “vâng” một tiếng.

La Hình nghe vậy mới cảm thấy yên tâm. Đôi vợ chồng này lúc nào cũng khiến các bậc bề trên lo lắng, từ sau khi hai người họ kết hôn, mọi người đều cho rằng họ sẽ hạnh phúc tới già, vậy mà hai năm nay họ lại sống với nhau bằng phương thức đồng sàng dị mộng. Nếu không phải bị cha mẹ bắt ép cuối tuần phải về nhà ăn cơm thì có lẽ ngay cả biểu hiện hòa thuận trên mặt kia cũng chẳng có. Lần này mà Bùi Sơ Ảnh mang thai thật, tình cảm vợ chồng họ biết đâu sẽ khăng khít hơn. Đàn ông mà, một khi có thêm trách nhiệm trên vai, bao nhiêu suy nghĩ không an phận nhất định sẽ tiêu tan.

Thấy Cố Diễn Trạch thỏa hiệp, Sơ Ảnh sững sốt mấy giây mới cầm đĩa lên tiếp tục ăn cơm, cô thật sự không muốn ăn uống gì cả.

La Hình dọn dẹp bàn ăn, Sơ Ảnh trở về phòng mình. Chẳng bao lâu thì Cố Diễn Trạch cũng vào, thấy anh, cô ngây người nhìn, tựa hồ khá tò mò trước sự xuất hiện của anh trong căn phòng này.

Cố Diễn Trạch đứng gần cửa, liếc mắt một cái đã nhìn ra biểu hiện trên mặt cô, anh nhú mày, rõ ràng cô không hoan nghênh anh tới đây. Nhưng Cố Diễn Trạch không hề tỏ ra giận dữ, anh nói với giọng châm chọc: “Có cần anh ra ngoài không?”

Sơ Ảnh cúi đầu không nói gì.

Cố Diễn Trạch vào trong phòng, đi về hướng cửa sổ. Vườn hoa nhỏ trước cửa biệt thự đã nở đầy hoa, cảnh tượng đầy sức sống nhất trong năm. Anh cực ghét nét mặt hiện giờ của cô, ảm ức, tủi hờn, cơ hồ như luôn bị anh bắt nạt, còn cô luôn là người vô tội, là kẻ bị hại.

Bùi Sơ Ảnh ngồi bất động trên giường, hàng lông mày hơi nhíu, cô không nhớ đã bao lâu rồi anh không cười với mình nữa.

Cố Diễn Trạch trong ấn tượng của cô luôn giữ một gương mặt lạnh lùng như quân bài poker, nhìn anh chẳng khác nào vừa từ trong tủ lạnh bước ra. Nhưng trách ai được đây, cô mỉm cười tự giễu: Bùi Sơ Ảnh, mày chỉ có thể trách chính mình được thôi, hoặc là chẳng cần trách móc gì cả, bởi vì không cần thiết.

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng thêm kì lạ nhưng cả hai dường như không có ý định phá tan sự im lặng này.

Trong bếp, La Hình rửa bát đĩa xong để cho người giúp việc cất dọn. Thực ra bà rất ít khi làm những việc này, chỉ khi vợ chồng con trai về nhà ăn cơm, bà mới đích thân vào bếp. Ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy ngồi nhà chờ kết quả cũng thấp thỏm không yên thế nên La Hình quyết định cùng đến bệnh viện với Sơ Ảnh.

Bà hoàn toàn quên mất lời dặn của chồng, người làm cha làm mẹ như họ từng trải nhiều rồi, đương nhiên cũng hiểu được phần nào chuyện tình cảm của con trai, bắt Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh đi bệnh viện là để hai vợ chồng họ có thêm thời gian ở bên nhau. Hiện tại vì quá sốt sắng muốn biết có phải con dâu mang bầu rồi không, La Hình liền quên mất lời dặn của chồng mình.

Bầu không khí gượng gạo trong phòng bị La Hình phá vỡ: “Mẹ ở nhà cũng không có việc gì làm, để mẹ đi cùng hai đứa”.

Dứt lời, nụ cười trên gương mặt bà khựng lại, đột nhiên sợ Cố Diễn Trạch cho rằng có người đi cùng Sơ Ảnh rồi thì mình không cần đi nữa.

Cố Diễn Trạch đứng bên cửa sổ quay đầu lại, thấy vẻ chờ mong hiện rõ trên mặt mẹ, chỉ biết thở dài trong lòng, chắc chắn bà sẽ vô cùng thất vọng.

Không thấy con trai nói gì, La Hình bấy giờ mới yên lòng. Sơ Ảnh nhìn bà rồi lại nhìn Cố Diễn Trạch, nếu không phải cô rất rõ tình hình sức khỏe của mình thì quả thật đã cho rằng mình mắc bệnh gì đó nghiêm trọng lắm.

Đúng như cô dự đoán, sức khỏe không có vấn đề gì lớn, chỉ là ăn uống không đầy đủ, không có giờ giấc. Chưa ra khỏi bệnh viện mà La Hình đã tỏ ra chán nản.

Cố Diễn Trạch dừng xe ở cửa lớn đợi hai người họ, từ xa đã nhìn thấy vẻ ủ rũ của La Hình, anh không ngạc nhiên, chuyện này vốn nằm trong dự liệu của anh. Anh lại nhìn người con gái bên cạnh mẹ mình, cô gầy đi quá nhiều, tựa hồ có thể bị một cơn gió thổi bay. Ánh mắt cô nhìn La Hình đầy khó hiểu, có lẽ không biết gì sao bà lại tỏ ra thất vọng như vậy. Những ngón tay đặt trên bánh lái của Cố Diễn Trạch gõ xuống đều đặn, cô thật sự ngạc nhiên hay là chưa từng nghĩ tới vấn đề kia?

Ngồi vào xe, La Hình mới nói lại chẩn đoán của bác sĩ cho Cố Diễn Trạch, nghe xong, anh chỉ lẳng lặng khởi động xe.

“Bác sĩ bảo Sơ Ảnh ăn uống không đầy đủ, hai đứa bình thường ăn gì thế hả? Lớn rồi mà còn như trẻ con.” La Hình buồn bực nói: “Lần này ở nhà vài ngày để mẹ bồi bổ cho hai đứa”.

Nghe vậy, Bùi Sơ Ảnh lập tức nhìn mẹ chồng, nhưng cô không dám lên tiếng phản bác, vì vậy đành nhìn về phía Cố Diễn Trạch, trông chờ câu từ chối của anh.

La Hình và Cố Khải Minh ngoài mặt thường tỏ ra không mấy hài lòng về Cố Diễn Trạch, thực chất trong lòng vô cùng tự hào về con trai.

“Giờ không được đâu ạ, công ty đang rất bận.” Cố Diễn Trạch không liếc Bùi Sơ Ảnh đến một cái, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt của cô.

Anh biết rõ, chỉ cần mình từ chối thì bố mẹ sẽ không giữ một mình cô ở lại. Họ lúc nào cũng mong vợ chồng anh có nhiều thời gian ở bên nhau.

“Ngày xưa bố anh bận thế nào cũng vẫn có thời gian về nhà.” La Hình lườm con trai.

Cố Diễm Trạch bình thản đáp: “Ngày xưa buôn bán làm ăn ít, thời buổi bây giờ người người đổ xô vào thương trường, áp lực cạnh tranh lớn, đương nhiên phải bận hơn rồi ạ”.

La Hình tức giận không nói được câu nào.

Bùi Sơ Ảnh âm thầm thở phào, không phải ở nhà với anh là được rồi, bằng không, nhất định cô sẽ căng thẳng đến đứt dây thần kinh mất. Dường như cảm nhận được sự thay đổi của cô, Cố Diễm Trạch quay lại liếc cô một cái, nhận thấy biểu hiện của cô cứ như vừa được phóng thích, ánh mắt anh đột nhiên tối sầm lại.

Chẳng lẽ cô thật sự ghét ở bên cạnh anh như vậy sao??

Đây đúng là người vợ tốt mà anh chọn ỉnh.

Buổi tối, La Hình nấu canh bồi bổ cho Sơ Ảnh, còn nhất quyết ngồi nhìn cô uống hết mới chịu. Cố Diễm Trạch nhàn nhã ngồi bên cạnh đọc báo, thỉnh thoảng lật giở một trang khác lại vô tình nhìn về phía Sơ Ảnh, nhưng không hề bắt gặp ánh mắt cô.

La Hình và Cố Khải Minh luôn cảm thấy quan hệ giữa con trai và con dâu mình có phần kì lạ, trước mặt trưởng bối còn như vậy, không biết sau lưng tẽ đến thế nào nữa?

Năm xưa khi Cố Diễm Trạch đòi cưới Bùi Sơ Ảnh, vợ chồng Cố Khải Minh và La Hình đã phản đối kịch liệt, với gia thế nhà họ Cố, đương nhiên họ mong muốn con trai mình lấy được con gái của gia đình môn đăng hộ đối. Không phải họ coi trọng dòng dõi, mà tình hình thực tế đã chứng minh, cuộc sống vợ chồng của Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh thực sự không ổn, cho dù lúc đầu có hòa thuận nhưng cách nghĩ và quan điểm sống khác nhau nhất định sẽ dẫn tới nhiều bất đồng. Thế nhưng Cố Diễm Trạch cũng không bận tâm tới sự phản đối của bố mẹ, ngày ngày đến giờ đi làm, hết giờ về nhà, chỉ có điều không thèm nói với họ lấy một câu, cũng không ăn cơm ở nhà, cứ như vậy hai tháng liền. Vợ chồng La Hình hiểu rõ, con trai mình một khi đã hạ quyết tâm thì chẳng ai ngăn cản được, cuối cùng đành phải đồng ý.

Hiện giờ thì sao, mới kết hôn được hai năm mà đã lạnh nhạt.

“Diễm Trạch, Sơ Ảnh, hai đứa không còn ít tuổi nữa rồi.” La Hình lên tiếng: “Trước kia khi mẹ bằng tuổi Sơ Ảnh bây giờ, Diễm Trạch đã biết chạy rồi đấy. Hai đứa nên có con đi”.

Lúc ở bệnh viện, biết Sơ Ảnh không mang thai, La Hình quả thực rất thất vọng, nếu cả Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh đều không nghĩ tới chuyện này thì tốt nhất là bà thẳng thắn nói ra, ít nhất thì như vậy họ còn coi trọng một chút. La Hình nhìn Sơ Ảnh, cô con dâu này thực ra cũng không khiến bà hoàn toàn vừa ý, không biết giao tiếp, lại không thể giúp gì chồng trong việc làm ăn, nhưng đã lấy về nhà rồi, đương nhiên cũng nhìn ra ưu điểm. Ưu điểm của Sơ Ảnh chính là rất ít khi phải đối ý kiến của mẹ chồng.

Sơ Ảnh mím môi nhìn Cố Diễm Trạch. Mãi đến khi môi cô đã trắng bệch, Cố Diễm Trạch mới buông tờ báo, quay sang nói với mẹ mình: “Giờ sao còn giống như thời buổi ngày xưa nữa mẹ, vài năm nữa con mới có ý định có con”.

Chỉ một câu nói như vậy, Cố Diễm Trạch đã nhận toàn bộ trách nhiệm về phía mình. Ý anh là do bản thân mình không muốn có con, trong chuyện này anh là người quyết định.

“Vài năm nữa?” La Hình kích động: “Phụ nữ sinh con càng sớm thì cơ thể phục hồi càng nhanh, hơn nữa hai đứa có con bây giờ còn có bố mẹ giúp đỡ trông nom, không đến lượt hai đứa sợ bận rộn”.

Cố Diễm Trạch lại cúi đầu đọc báo, động tác của anh ám chỉ: Ý kiến của mẹ, anh sẵn sàng lắng nghe, còn làm theo hay không là việc của anh,

La Hình tức giận nhìn chồng mình.

Cố Khải Minh lắc đầu nhìn con trai. Ông vốn ít nói, vấn đề này càng không bao giờ mở miệng, nhưng sắc mặt rõ ràng không mấy tốt.

Biết không thể lay chuyển được con trai, La Hình bèn quay sang thuyết phục Sơ Ảnh: “Con đừng nghe thằng nhóc này nói vớ vẩn. Mỗi lần nhìn thấy con của anh họ nó là mẹ lại thêm, chỉ muốn lôi ngay một đứa trong bụng con ra thôi...”

Cố Diễn Trạch không buồn nhìn mẹ, thờ ơ nói: “Cố Vân Tu ba một tuổi có con, ba hai tuổi kết hôn. Hóa ra bố mẹ muốn con học theo anh ấy à?”

Cố Vân Tu cũng là một người không chịu nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ, chuyện hôn nhân của anh ta cực kì ảm ỉ. Ban đầu anh ta yêu một ca sĩ đang “hot”, bị giới truyền thông liên tục đưa tin, nào là hẹn hò, nào là tặng biệt thự, bố mẹ anh ta rất phẫn nộ. Chuyện với cô ca sĩ chẳng dễ dàng gì mới lắng xuống thì Cố Vân Tu lại dính dáng tới một sinh viên đại học. Bố mẹ anh ta thực sự hết cách, thế nên khi Cố Vân Tu nói muốn kết hôn với nữ sinh đó, họ cho rằng dấu sao vẫn tốt hơn cô ca sĩ kia, thế nên đành đồng ý. Nhà họ Cố từ xưa đã có lời răn dạy: Không được lấy vợ làm trong giới giải trí, vì thế ban đầu khi Cố Vân Tu qua lại với cô ca sĩ kia, bố mẹ anh ta cho rằng con trai mình chỉ chơi bời, qua một thời gian sẽ chán, nên không phản đối. Không ngờ chuyện càng ngày càng lớn, cuối cùng họ buộc phải đồng ý cho Cố Vân Tu kết hôn với nữ sinh viên

La Hình bị câu nói của Cố Diễn Trạch làm cho ghen hờn, uất ức kéo tay Sơ Ảnh mà nói: “Người ta nói chẳng sai, con gái mới thân với mình nhất. Số tôi khổ, không có con gái, nhưng vẫn may là có đứa con dâu ngoan ngoãn biết nghe lời. Sơ Ảnh, con mặc kệ nó, yên tâm bồi bổ sức khỏe rồi sinh ẹ một thằng cháu bự bẫm...”

Nghe La Hình nói, Sơ Ảnh chỉ biết gật đầu. Cố Khải Minh nghiêm nghị nhìn con trai: “Vào phòng làm việc của bố một lát”

Cố Diễn Trạch đứng dậy còn đảo mắt về phía Bùi Sơ Ảnh. Cô luôn sắm vai người tốt, để vai ác lại cho anh

Hai người họ đi rồi, Sơ Ảnh vẫn im lặng nghe La Hình nói chuyện. Nội dung hầu hết đều xoay quanh vấn đề con cái. Đầu tiên bà bày tỏ sự không tán thành đối với một bộ phận giới trẻ ngày nay ưa chuộng cuộc sống riêng tư của hai vợ chồng mà không muốn sinh con, sau đó bà lại mềm mỏng khuyên cô, phụ nữ sinh sớm sẽ tốt cho cơ thể, đứa trẻ cũng sẽ thông minh hơn.

Bùi Sơ Ảnh không hề để lộ sự khó chịu trên mặt, trái lại, cô tỏ ra chăm chú lắng nghe, cùng bà trò chuyện. Đây là điểm mà La Hình cực kì thích ở Sơ Ảnh, cô luôn giữ thái độ đúng mực, không chê bai tính cảm ràm của người già, rõ ràng là một cô gái được dạy bảo tốt.

Thực ra trong đầu Sơ Ảnh đang nghĩ chuyện khác, cô nán lại ngồi dưới này là vì không muốn mau chóng lên gác để phải đối mặt với người đàn ông kia. Ý nghĩ này có phần kì quái, theo lẽ thường vợ chồng phải là hai người thân mật nhất, còn cô lại không muốn thấy ông xã mình, không muốn tiếp xúc quá nhiều, thậm chí anh không về nhà càng lâu thì cô càng sống thoải mái.

Từng phút từng giây trôi đi, nói mãi cũng hết chuyện, La Hình dẫn dò Sơ Ảnh lên phòng đi ngủ.

Thấy La Hình muốn có cháu như vậy, Sơ Ảnh cảm thấy rất hổ thẹn, nhưng cô không có cách nào nói rõ lòng mình, trước mắt cô không thể mang thai, thậm chí cả đời này cũng không có khả năng đó. Cô không thể nói với người khác sự thật tàn nhẫn này, và nguyên nhân của nó cô cũng không muốn nói ra.

Sơ Ảnh lên gác, đi qua cửa phòng làm việc, vô tình nghe được người bên trong nói chuyện, bước chân cô khựng lại.

“Anh và con bé sinh viên kia rốt cuộc là thế nào?” Giọng điệu của Cố Khải Minh đầy sự phẫn nộ, Bùi Sơ Ảnh đứng bên ngoài hầu như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt giận dữ của ông và sự hờ hững đáng ghét của Cố Diễn Trạch

“Con có nói bố cũng không tin...”

Cố Diễn Trạch chưa nói hết câu, Cố Khải Minh đã tiện tay cầm lấy vật gì đó đập lên bàn. “Choang” một tiếng, Sơ Ảnh giật nảy mình, cô nhắm chặt mắt, người co rúm lại. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là: May mà ông không ném vào người Cố Diễn Trạch. Bỗng nhiên cô nhận ra, mình thật sự rất muốn nghe lời giải thích của anh về vấn đề mà Cố Khải Minh vừa nhắc tới.

“Tôi không cần biết hiện giờ anh thế nào, nhưng anh đã cưới Sơ Ảnh về rồi thì phải đối xử tốt với con bé, đừng có học cái thói trăng hoa bên ngoài. Cũng đừng nghĩ giờ anh đủ lông đủ cánh rồi thì tôi không làm gì được anh. Anh dám làm chuyện có lỗi với Sơ Ảnh thì tôi chặt đứt chân anh”

Cố Khải Minh nói xong, trong phòng chợt im ắng.

“Nói!” Ông lại gõ mạnh vật gì đó xuống bàn.

“Bố đã nghĩ như vậy rồi thì con còn biết nói gì nữa?” Cố Diễm Trạch lạnh lùng, thái độ tuy không quá đáng nhưng tuyệt đối không được xem là tốt.

“Đồ mất dạy! Ngày trước đòi cưới Sơ Ảnh, mày nói bao nhiêu điều hay ho tốt đẹp, vì sao bây giờ lại đối xử với nó như thế?”

“Bố, chính bố cũng đã nói là vì lúc đó...”

Phần 2

Sơ Ảnh không dám nghe tiếp, câu nói tiếp theo của anh dường như là một lời thừa nhận. Lúc anh cưới cô, anh đã nói bao nhiêu lời ngon ngọt, nhưng đó là quá khứ, còn hiện tại, chỉ qua vài câu nói đã có thể khắc họa chân thực con người anh.

Sơ Ảnh trở về phòng của mình, vào phòng tắm mở vòi hoa sen, nhìn hơi nóng tỏa ra kín không gian chật hẹp.

Cô cởi quần áo, đứng dưới dòng nước, cảm giác ấm áp dường như làm giảm bớt đau đớn trong lòng cô.

Bùi Sơ Ảnh, rốt cuộc mày đang chờ đợi điều gì?

Tin đồn về Cố Diễm Trạch và cô sinh viên kia, không phải cô không biết. Báo giới đăng bài rất nhiều, mặc dù mỗi lần như vậy toàn bộ báo đều được thu hồi, tựa như mọi việc chưa từng xảy ra, thế nhưng cô đều biết rõ. Nếu ngày nào những tin này cũng ngập trên mặt báo, cô còn nghi ngờ tính chân thực của nó, bởi khi Cố Diễm Trạch không quan tâm anh sẽ để mặc cho người khác nói bừa. Nhưng hành động của anh lại là phong tỏa tin tức, điều này chứng tỏ, anh đang cố gắng bảo vệ cô gái kia.

Người mà mình quan tâm nên mình mới muốn bảo vệ?

Bùi Sơ Ảnh! Cố Diễm Trạch nói không sai, mày chính là một người phụ nữ xảo trá! Ngoài mặt luôn tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ trước mọi việc, nhưng đáy lòng lúc nào cũng dõi theo mọi hành động của chồng mình, thu thập những bài báo viết về anh.

Cô làm bao nhiêu việc sau lưng anh như vậy, trước giờ đều không dám để anh biết. Thậm chí, biết anh có quan hệ mập mờ với người phụ nữ khác, cô cũng chẳng thể hỏi thẳng anh. Cô không có tư cách.

Nước nóng chảy qua da thịt trắng hồng của cô. Cô muốn khóc, nhưng nước mắt không chịu rơi xuống.

Sơ Ảnh cúi đầu, xoa lên những vết thương trên đùi. Những vết thương tuy đã mờ nhưng chỉ chít một chỗ, khiến người ta nhìn vào không khỏi sợ hãi.

Vết thương đóng vảy chưa lâu, tay cô lướt qua khiến máu rỉ ra, chậm rãi chảy xuống chân. Cô nhìn theo máu của mình, hoàn toàn không có cảm giác đau, ngược lại là sự sướng khoái.

Sơ Ảnh ra khỏi phòng tắm thì Cố Diễm Trạch đã về phòng từ lúc nào, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhắm thẳng vào cô như kẻ thù.

“Anh đi tắm đi!” Cô nhỏ nhẹ nói.

Cố Diễm Trạch liếc mái tóc còn sũng nước của cô, không nói một câu, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Sơ Ảnh ngồi sấy tóc. Sắc mặt cô lúc này rất bình thường, so với ban nãy khi tắm tựa như hai người khác nhau. Tóc khô, cô vừa buông máy sấy xuống thì Cố Diễm Trạch cũng tắm xong đi ra. Cô ngồi bất động trên giường.

Cố Diễm Trạch dựa lưng vào tường nhìn cô rất lâu mới mỉm cười nói: “Chẳng lẽ em muốn anh sang phòng khách ngủ?”.

Nghe anh nói vậy, vẻ mặt Sơ Ảnh xấu đi nhìn thấy.

Anh tới gần cô, nắm chặt cầm của cô: “Em nói xem, hai người ngay cả việc ngủ cùng giường cũng không làm được, sao có thể có con?” Tay anh bóp mạnh thêm: “Anh rất muốn biết em sẽ giải thích thế nào với bố mẹ”.

Bị Cố Diễn Trạch bóp chặt cầm, Sơ Ảnh vẫn quật cường nhìn anh, không kêu đau, cũng không chịu khuất phục.

Từ nhỏ tới lớn, cô đều được người khác hình dung là một đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng thực ra nội tâm cô lại vô cùng kiên cường. Cố Diễn Trạch nhếch môi cười, sau đó mới buông tay, nhìn vết đỏ do ngón tay anh in lại trên cầm cô, vẻ châm chọc trên mặt anh càng lộ rõ.

Anh không để ý tới cô, tự mình nằm lên giường.

Một lúc lâu sau, Sơ Ảnh mới khẽ cử động, cơ thể không còn cứng nhắc nhưng mỗi động tác của cô có thêm vài phần khổ sở. Cô quay đầu nhìn người đàn ông nằm trên giường, anh đang nhắm mắt. Cho dù anh chỉ mặc áo ngủ nhưng vẫn toát lên sự quyến rũ không thể cưỡng lại, vẻ thanh xuân hòa lẫn với vẻ chín chắn của một người đàn ông trưởng thành. Anh của ngày hôm nay và anh của nhiều năm trước không có gì thay đổi, chỉ có phong thái là khác biệt.

Cô còn nhớ, trước kia anh rất hay cười, cười đến không màng mọi thứ. Nụ cười như vậy đã bao lâu rồi không xuất hiện?

Sơ Ảnh cố sức nhéo tay mình, đau, rất đau. Cảm giác chân thực hiện tại khiến cô tự hỏi bản thân, nếu ngày đó không quyết định kết hôn với anh, bây giờ liệu cô có đau khổ thế này không, có lẽ anh cũng sẽ tìm được một người khác yêu thương anh hơn, anh sẽ hạnh phúc hơn. Những điều này, cô đều hiểu rõ.

Cố Diễn Trạch đột nhiên mở mắt, bắt gặp ánh nhìn của Sơ Ảnh. Ánh mắt sáng rực của anh khiến cô không thể lảng tránh. Anh nheo mắt, nhìn cô rất lâu rồi nói một tiếng: “Ngủ!”, sau đó nhắm mắt lại.

Sơ Ảnh vẫn ngồi bên mép giường, không làm theo lời anh mà dịu giọng hỏi: “Anh và bố nói chuyện gì thế?”.

Cố Diễn Trạch lần thứ hai mở mắt. Xưa nay cô không quan tâm tới chuyện của anh, vì sao hôm nay bỗng dưng hỏi.

“Liên quan tới em à?” Giọng nói của anh trầm xuống.

Sơ Ảnh ngẩng người, không nói gì nữa. Chiếc áo ngủ mỏng manh không che nổi cơ thể gầy yếu của cô. Cố Diễn Trạch đột nhiên nổi giận, anh ngồi dậy, kéo cô nằm xuống. Động tác của anh quá nhanh, một lúc lâu Sơ Ảnh vẫn chưa hoàn hồn.

Anh trừng mắt nhìn cô, bàn tay luồn vào trong lớp áo ngủ của cô, nhẹ nhàng xoa trước ngực cô. Ánh mắt bình tĩnh của cô bắt đầu xuất hiện sự sợ hãi.

Cố Diễn Trạch hít sâu một hơi, rút tay ra và nói: “Đi ngủ!”

Dứt lời, anh lập tức trở mình, kéo chăn đắp lên người, làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Sơ Ảnh lặng lẽ nhìn anh hồi lâu, rồi cuộc vẫn phải ngoan ngoãn nằm im bên cạnh.

Cô lại nằm mơ. Trong mơ, cô nhìn thấy một vách núi đẹp tựa bức tranh thủy mặc, trên vách núi là rừng thông xanh um, vực sâu không thấy đáy. Rồi cô thấy chính mình đang đi trên con đường nhỏ giữa vách núi, hai bên là cỏ dại và dây leo xanh rờn. Cô thong thả đi từng bước, nhưng không biết mình tới đây làm gì và đang đi về hướng nào. Bỗng dưng chân bị thứ gì đó quẩn lấy, cô bị kéo xuống dưới vách núi. Cô cúi đầu, nhìn thấy một đôi tay đang tóm chặt chân mình, không ngừng lôi.

Sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt của chủ nhân đôi tay ấy. Trên mặt anh có vô số vết thương, thậm chí vẫn còn những mảnh thủy tinh cắm vào da, máu đỏ tươi chảy xuống, nhưng anh vẫn mỉm cười với cô. Hai chân cô bắt đầu run rẩy, cô muốn khóc nhưng không khóc nổi, muốn hét nhưng không thể nào mở miệng.

“Em có yêu anh không? Có yêu anh không?”

Người đó lặp đi lặp lại câu hỏi với cô.

“Trả lời anh, em có yêu anh không...”

Cô thấy anh nở một nụ cười kì lạ, sau đó những cây dây leo bên vách núi bỗng dựng biến thành rắn, tất cả đều bò về phía cô...

Tĩnh lại từ cơn ác mộng, Sơ Ảnh không ngừng thở hổn hển. Từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất chính là rắn. Còn chưa trở về trạng thái bình thường, cô đã nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn mình trong bóng tối. Sợ hãi, kìm nén, kinh ngạc... cô hét lên.

Cố Diễn Trạch mở đèn đầu giường, lạnh lùng nhìn cô.

Trán cô đầm mồ hôi, vẻ mặt sợ hãi, giường như chỉ một giây sau cô sẽ khóc thét lên. Chẳng khó khăn gì để nhận ra cô vừa gặp ác mộng, vậy mà anh không có lấy một chút đồng cảm hay xót thương nào. Ánh mắt của anh càng lúc càng lạnh băng.

Cơ thể cô vẫn không ngừng run rẩy, cảnh tượng trong mơ tựa như một cảnh hư cấu, nhưng rõ ràng nhân vật và cảm xúc đều rất chân thật. Cô hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu và bàn tay nắm chặt của Cố Diễn Trạch.

Anh nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng: “Bùi Sơ Ảnh, em có định để cho người khác ngủ hay không đây?”

Cô biết mình không nên có suy nghĩ như vậy trong đầu, càng không nên có bất cứ hi vọng gì, nhưng từ đáy lòng cô vẫn khao khát lúc này được anh ôm lấy, không cần anh nói gì, không cần anh an ủi, chỉ cần anh ôm cô vào lòng để cô biết mình không cô đơn, để cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh. Đáng tiếc, mong ước ấy quá xa vời.

“Xin... xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói, sau đó trở mình. Nước mắt vừa nãy chưa kịp rơi lúc này đã trào ra.

Màn đêm khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Cố Diễn Trạch duy trì tư thế ngồi, căn phòng lặng im giống như cô thật sự đã ngủ. Anh chẳng cần nhìn cũng biết cô đang khóc, hàm răng cắn chặt cố gắng không phát ra âm thanh, tựa như cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Nắm tay anh vẫn siết chặt, lồng ngực quặn thắt, giống một chiếc hộp sắt bị người ta liên tục bơm khí vào, không thể day nấp, vô cùng khó chịu.

Anh trở dậy, nhanh chóng thay quần áo ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng cửa mở rồi lại đóng, Sơ Ảnh mới kéo đầu chăn cắn trong miệng ra, cô xoay người lại, quả nhiên nửa giường trống không.

Giờ này anh còn ra ngoài, anh muốn đi đâu?

Có phải tại cô khiến anh mất giấc ngủ, khiến anh bực mình hay không?

Lát sau, nghe thấy tiếng ô tô chạy xa dần, nước mắt của cô lại rơi xuống như mưa. Bùi Sơ Ảnh, mảy sống quá thất bại.

Nước mắt chảy xuống khiến gối của cô ẩm ướt. Cô không biết mình ngủ thiếp đi thế nào, mơ mơ màng màng lần thứ hai tỉnh dậy thì trời đã sáng, đèn trong phòng vẫn mở, da mặt khó chịu như bị căng ra. Cô rời giường, rửa mặt rồi thay quần áo, trong đầu không ngừng nghĩ lát nữa phải làm sao để trả lời bố mẹ về việc nửa đêm anh ra khỏi nhà. Thế nhưng cô vừa xuống tầng một đã nhìn thấy Cố Diễn Trạch đang ngồi ở bàn ăn, cô cứ ngỡ mình gặp ảo giác. Cái cơ cô nhọc công nghĩ ra đã không cần dùng tới nữa rồi.

Sáng ngủ dậy, nhìn thấy Cố Diễn Trạch nằm ngủ ở sofa, La Hình bèn gọi con trai dậy. Cố Diễn Trạch bị đánh thức, chỉ nhìn mẹ rồi dụi mắt, vẻ mặt hoàn toàn không để lộ cảm xúc gì khác.

“Sao lại ngủ ở đây? Tối qua ra ngoài đấy à?”

“Vâng...”

La Hình chỉ biết thở dài.

Thấy Sơ Ảnh đứng trên cầu thang, bà vẫy tay: “Mau xuống ăn sáng”

Sơ Ảnh mỉm cười, đi về phía bàn ăn. La Hình vừa xới cơm cho con trai và con dâu, vừa nói với Cố Khải Minh: “Sau này ông đừng có nói Diễn Trạch không hiểu được nỗi vất vả của ông năm xưa, đêm qua đang ngủ thì nó phải đến công ty xử lý việc gấp đấy”.

Cố Khải Minh liếc vợ: “Đó là chuyện một giám đốc phải làm”

La Hình tròng mắt: “Đúng là chỉ có mẹ mới thương con. Đêm qua nó tắt bật đến công ty, sáng sớm đã vội vàng quay về. Ông là bố mà cũng không nói được câu nào tử tế”.

Cố Khải Minh lắc đầu không nói.

Cố Diễn Trạch nhếch môi, anh thừa hiểu bố mẹ kể tung người húng như vậy thực chất không phải lo cho anh, mà đang cố tình ám chỉ cho Sơ Ảnh biết, đêm qua anh ra khỏi nhà là đi xử lý công việc, muốn cô không phải suy nghĩ nhiều.

Sơ Ảnh nghe vậy không khỏi liếc nhìn Cố Diễn Trạch. Cô không biết anh về khi nào, nhưng chắc chắn không phải vì công việc, làm khó hai người lớn phải nói những lời trấn an cô.

Cô cũng phối hợp với họ, nhìn Cố Diễn Trạch và nói: “Anh về sao không vào phòng mà ngủ?”.

La Hình tranh lời của con trai: “Sợ đánh thức con chứ gì nữa. Nó nằm ở sofa, chăn cũng không đắp, may mà không bị nhiễm lạnh”

Bùi Sơ Ảnh và Cố Diễn Trạch đang gấp thức ăn đột nhiên dừng tay, mặt cô cứng đờ, anh rất ghét cô, sao có thể nghĩ cho cô được như thế.

Cố Diễn Trạch chỉ mắt vài giây đã lấy lại vẻ bình thường, tiếp tục ăn cơm, làm như không nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

2. Chương 2

Cố Diễn Trạch và Bùi Sơ Ảnh về nhà riêng, dọc đường hai người không nói với nhau câu nào. Cô một mực nhìn ra ngoài cửa xe, vờ như không biết bầu không khí kì lạ giữa hai người, Cố Diễn Trạch cũng chỉ chuyên tâm lái xe. Đến khu biệt thự, Sơ Ảnh xuống xe còn anh lái xe đi làm luôn. Lần nào cũng vậy.

Cố Diễn Trạch đến công ty thì mọi người đều đang vui đầu làm việc, bầu không khí thông thả như trước không còn. Mạc Khả vừa thấy Cố Diễn Trạch liền chạy tới nghênh đón và thông báo lịch làm việc hôm nay của anh. Nói liền một hơi xong, sau đó Mạc Khả mới quan sát sắc mặt của Cố Diễn Trạch, thần sắc của anh quá mức bình thản, không để lộ tâm trạng tốt hay xấu, cô cũng không dám đoán bừa. Cố Diễn Trạch hiện giờ đã khiến cho người khác hoàn toàn không biết được anh hứng thú với cái gì. Mạc Khả nhớ rõ trước kia anh không như vậy, không phải là anh không biết che giấu tâm sự, mà là khi đó bao nhiêu hạnh phúc đều được phơi bày trên mặt. Không nói xa xôi gì, đó chỉ mới là chuyện sau khi anh kết hôn, quãng thời ấy, ngày nào tới công ty mặt mày anh cũng tràn ngập vui vẻ, ngay cả nếu công ty có xảy ra sự cố, anh cũng rất ít khi nổi giận. Cố Diễn Trạch ngày ấy thực sự rất giống một chàng trai mới rơi vào bể tình, vậy mà kết hôn chưa được hai năm mọi thứ đã thay đổi.

Hôn lễ của Cố Diễn Trạch từng được báo chí đưa tin suốt mấy tháng trời, nội dung hầu hết đều là chuyện tình cô bé lọ lem và hoàng tử, sau khi xô chân vào đôi giày thủy tinh, cô bé lọ lem sẽ sống hạnh phúc bên hoàng tử mãi mãi. Chủ đề về cô bé lọ lem tưởng chừng chẳng bao giờ dừng lại. Nhà họ Cố được coi là một dòng họ lớn ở thành phố Thẩm Hạ, trước kia bố mẹ Cố Diễn Trạch đã từng chọn một cô gái môn đăng hộ đối làm con dâu, kết quả Cố Diễn Trạch không những không giữ thể diện cho bố mẹ mà còn cố tình tạo ra một vở kịch che mắt tất cả mọi người. Cuối cùng bố mẹ anh chỉ có thể thỏa hiệp, để mặc con trai muốn cưới ai thì cưới.

Chuyện cổ tích luôn kết thúc khi hoàng tử và công chúa được ở bên nhau, có lẽ ngay cả tác giả cũng biết rằng, mọi người đều ảo tưởng ra một cuộc hôn nhân hạnh phúc giữa hoàng tử và công chúa mà không phải

là sau khi kết hôn, hoàng tử có thể sẽ gặp được nhiều cô gái khác hấp dẫn hơn công chúa, muốn ở bên cạnh cô ta, công chúa sẽ vì sự thay lòng đổi dạ của hoàng tử mà ủ dột buồn bã.

Trước kia sau khi kết hôn với Bùi Sơ Ảnh, trên mặt Cố Diễn Trạch lúc nào cũng là nụ cười rạng rỡ, còn hiện tại, báo chí thích nhất chính là đưa tin về anh và một nữ sinh viên nào đó.

Phụ nữ như một đóa hoa, nhưng thời kì nở rộ của nó thì vô cùng ngắn ngủi, từng ngày từng ngày trôi qua sẽ chẳng bao giờ phục hồi lại được dáng vẻ ban đầu.

Nghĩ vậy, Mạc Khả không khỏi lắc đầu: “Cô La có gọi điện thoại tới”.

Một chiếc di động của Cố Diễn Trạch thỉnh thoảng sẽ giao cho Mạc Khả giữ, mỗi khi như vậy nghĩa là anh đang cần thời gian riêng tư, cho dù bạn bè hay khách hàng gọi điện tới tìm, Mạc Khả đều sẽ thay anh từ chối, chỉ khi công ty có việc quan trọng thì Mạc Khả mới liên lạc với anh.

Khi thông báo điều này với Cố Diễn Trạch, Mạc Khả tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của anh, muốn xem xem rốt cuộc cô gái họ La này đối với anh có quan trọng hay không. Chuyện của đàn ông, đôi khi phụ nữ chưa hẳn đã hiểu hết, lại không dám hỏi trực tiếp, vậy nên chỉ có thể suy đoán qua thần sắc. Quả nhiên, Cố Diễn Trạch dừng chân, chìa tay ra.

Mạc Khả đưa di động cho anh, trong lòng thầm nghĩ, cho dù báo giới có viết thế nào, cho dù Cố Diễn Trạch có quan tâm tới cô La kia ra sao thì cô ta cũng không thể thay thế được cô bé lọ lem năm xưa. Trước giờ Cố Diễn Trạch cũng chưa từng nổi giận với Mạc Khả nếu cô thông báo muện việc La Vân gọi điện thoại tới. Mạc Khả lập tức xua tan suy nghĩ này trong đầu, Cố Diễn Trạch là người công tư phân minh, đương nhiên không thể đối xử phân biệt với La Vân, có lẽ anh đối với người vợ danh chính ngôn thuận kia của mình cũng vậy.

Mạc Khả đột nhiên nhớ ra, mặc dù Cố Diễn Trạch công khai chuyện mình đã có gia đình, nhưng hôn lễ tổ chức không lớn lắm, không rõ đây là yêu cầu của ông bà Cố hay vì anh cho rằng cô bé lọ lem của mình không cần một hôn lễ quá xa hoa. Nếu đúng như vậy thì sợ rằng, địa vị của người vợ kia trong lòng anh cũng chỉ ở mức bình thường mà thôi.

Cố Diễn Trạch nhìn chiếc di động trong tay một lúc rồi đưa lại cho Mạc Khả khiến cô sững người. Cô cho rằng anh sẽ lập tức gọi lại cho La Vân, không ngờ anh chỉ nhìn nhặt kí cuộc gọi rồi thôi.

Cố Diễn Trạch và La Vân có cuộc gặp gỡ rất đẹp, với điều kiện không kể đến việc anh là người đàn ông đã có vợ. Mạc Khả còn nhớ khi đó cô cùng Cố Diễn Trạch tham gia một buổi tiệc rượu trở về, anh ngồi trong xe đang mãi đọc tài liệu thì tài xế đột ngột dừng xe, hóa ra ở khúc ngoặt phía trước bỗng dưng có một cô gái lao ra đường.

Tài xế sợ đến mặt trắng bệch, Mạc Khả đang định xuống xe thì Cố Diễn Trạch đã nhanh chân xuống trước, anh chạy tới bên cạnh nâng cô gái kia lên, hỏi xem cô ta có bị thương hay không. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Mạc Khả không đi tới chỗ họ mà dừng lại bên cạnh xe, bởi vì khoảnh khắc ấy, vẻ dịu dàng trên gương mặt Cố Diễn Trạch khiến một người trợ lí như cô bỗng dưng hiểu ra điều gì. Trên người cô gái kia bị dính nước canh, có lẽ vì quá sợ hãi nên làm đổ chiếc bình giữ nhiệt đang cầm trên tay, vậy mà Cố Diễn Trạch không hề lo ngại việc quần áo cô gái đó bị bẩn. Làm trợ lí cho anh nên Mạc Khả biết rất rõ, anh ưa sạch sẽ, nếu là người bình thường thì anh đã tránh xa rồi. Đáng này, anh chẳng những không giữ khoảng cách mà còn nhìn cô ta bằng ánh mắt khác lạ. Mạc Khả nhạy bén liền tưởng tới màn hoàng tử cứu cô bé lọ lem, đương nhiên một phần cũng vì La Vân cực kì xinh đẹp, nhất là ánh mắt của cô ta. Từ hôm đó, Cố Diễn Trạch và La Vân bắt đầu dây dưa với nhau.

Buổi trưa, La Vân đến tận công ty Bắc Thần. Cô ta vừa tới nơi, Mạc Khả liền gác mọi chuyện sang một bên để tiếp đón. Cho dù cô ta có quan hệ như thế nào với Cố Diễn Trạch thì chắc chắn anh cũng không muốn xuất hiện những tin đồn không hay ở công ty. Mạc Khả đưa La Vân vào phòng nghỉ, không cho ai tới quấy rầy.

La Vân thấy vậy, áy náy nói: “Em tới đây có phải làm phiền chị rồi không?”.

Mạc Khả chỉ cười, đầu sao cũng không thể gạt đầu.

La Vân khẽ nhíu mày, vẻ mặt có phần lo lắng: “Hôm qua em gọi điện cho anh ấy, chị nói anh ấy bận, sau đó em không yên tâm lại gọi lần nữa nhưng không ai nghe máy. Sợ xảy ra chuyện gì nên hôm nay vừa tan học em tới đây ngay...”. La Vân vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Mạc Khả. Cô thừa nhận, bản thân suy nghĩ quá nhiều, cho rằng Cố Diễm Trạch thật sự xảy ra chuyện nhưng vì không muốn mình lo lắng nên không nói. Cô chạy tới đây mà lòng như lửa đốt, nhưng xem ra đúng là không có chuyện gì cả.

“Giám đốc hai ngày nay có quá nhiều việc cần xử lý, làm xong có lẽ đi nghỉ ngơi, chắc lúc đó anh ấy ngủ nên không nghe máy.” Mạc Khả nghiêng đầu, không muốn nhìn gương mặt non nớt của La Vân. Nhìn dáng vẻ này của cô ta, Mạc Khả có lẽ đã hiểu ra vì sao đàn ông luôn thích những cô gái như vậy, Cố Diễm Trạch cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên Mạc Khả còn giấu La Vân một chuyện. Hôm qua La Vân gọi đến quá nhiều, điện thoại do cô giữ, nhưng cô lại không biết kiểm soát thế nào, đành chuyển sang chế độ im lặng, vờ như không biết.

Nghe vậy, La Vân gật đầu, nhưng đột nhiên cô nghĩ, nếu đúng như Mạc Khả nói, lẽ ra sau đó nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhỡ, anh cũng nên gọi điện lại ỉn mới đúng.

Cố Diễm Trạch đang họp nên Mạc Khả bảo La Vân ngồi đợi một lát.

Cuộc họp kết thúc, Mạc Khả lập tức đi vào phòng làm việc của Cố Diễm Trạch: “Cô La vừa tới”.

Cố Diễm Trạch ngược nhìn Mạc Khả bằng ánh mắt ngờ vực. Cho rằng anh đang trách mình không nói sớm, khiến La Vân phải đợi, Mạc Khả vội giải thích: “Vừa nãy anh đang họp nên...”

Nghe vậy, sắc mặt Cố Diễm Trạch càng sa sầm. Mạc Khả biết mình hiểu sai ý anh nên không dám nói gì thêm. Cô đi theo Cố Diễm Trạch đã lâu nhưng càng ngày càng cảm thấy suy nghĩ của anh thật khó đoán, đúng là cô đã thất trách.

Cố Diễm Trạch không để ý tới Mạc Khả, cúi đầu xử lý tài liệu một lát, sau đó thành linh ném toàn bộ giấy tờ trong tay xuống đất, vẻ mặt đầy sự phẫn nộ. Mạc Khả trợn tròn mắt, hoàn toàn không biết lí do anh đột nhiên nổi giận.

Cố Diễm Trạch chậm rãi di chuyển ánh mắt về phía Mạc Khả: “Cô ấy tới đây bao nhiêu lần rồi?”.

Mạc Khả ngạc nhiên nhìn Cố Diễm Trạch, ngẫm nghĩ vài giây lập tức xác định được “cô ấy” là ám chỉ ai: “Không dưới mười lần”. Nói xong, Mạc Khả vội cúi đầu, hoàn toàn không dám suy đoán lí do anh hỏi câu này, có lẽ đằng sau còn có thâm ý.

La Vân đã tới công ty tìm anh không dưới mười lần, còn vợ của anh thì sao? Một lần cũng không. Cô chẳng bao giờ quan tâm anh làm việc có mệt hay không, chẳng bao giờ hỏi vì sao anh không về nhà, anh đang bận rộn làm gì, thậm chí còn không bằng một...

Anh thở dài, rồi mỉm cười tự giễu

Cố Diễm Trạch, rốt cuộc mày đang làm cái trò gì thế này?

Anh đột nhiên đứng bật dậy khiến Mạc Khả giật bắn mình.

Cố Diễm Trạch cầm chìa khóa xe, ra tới cửa thì dừng lại nói: “Cô đi cùng tôi”.

Mạc Khả nằm mơ cũng không ngờ Cố Diễm Trạch bắt cô cùng đi mua sắm với La Vân, hơn nữa còn là Cố Diễm Trạch đưa họ đi.

Dọc đường, Mạc Khả không ngừng quan sát vẻ mặt Cố Diễm Trạch và La Vân. Cô thực sự không muốn làm cái bóng đèn siêu sáng ở đây, nhưng tạm thời không nghĩ ra được có để tránh đi, đành cố ý đi chậm lại. Khi đã tụt lại phía sau, Mạc Khả tưởng rằng hai người họ sẽ không cần kiêng kị gì, vậy mà Cố Diễm Trạch vẫn giữ khoảng cách với La Vân, không hề tiến lại gần, có một hai lần La Vân chủ động nhưng anh lại lùi về sau. Mạc Khả hoàn toàn không hiểu thái độ này của anh. Nếu Cố Diễm Trạch không có ý gì với La Vân thì vì sao còn trả học phí cho cô ta, vì sao còn giúp anh trai cô ta chữa bệnh? Nếu thật sự có ý, vậy vì sao anh lại đối đãi với cô ta không giống những người đàn ông khác đối đãi với người tình của mình?

Mạc Khả nghĩ, chẳng lẽ do có mặt mình ở đây nên giám đốc mới cố tình giấu giếm cảm xúc? Nghĩ vậy, cô lập tức tiến lên và nói: “Giám đốc, em đột nhiên nhớ ra, em...”

Cố Diễn Trạch không buồn nhìn trợ lý của mình, anh nói: “Lát nữa tôi còn có việc giao cho cô, sao? Còn chuyện gì quan trọng hơn à?”.

Mạc Khả ngây người, vội vàng lắc đầu. Lời nói của anh rõ ràng hàm chứa ý đe dọa, nếu cố tình đòi rời đi, sợ rằng tiền thưởng cuối năm của cô sẽ không thấy tăm hơi đâu mất. Thế nhưng kì lạ, sao anh biết cô định nói gì?

Mạc Khả cứ như vậy âm thầm quan sát sắc mặt của Cố Diễn Trạch. Lần này cô không đi đằng sau nữa mà chủ động chọn quần áo giúp La Vân: “Cô La, chúng ta vào gian hàng này xem đi”.

La Vân quay đầu nhìn Cố Diễn Trạch, thấy anh không có ý kiến gì, bèn gật đầu. Cô chọn lấy một bộ, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi: “Chị thấy cái này thế nào?”.

“Thấy đẹp thì thử đi!” Mạc Khả cổ vũ.

La Vân lại lén lút nhìn Cố Diễn Trạch, dường như mong muốn anh có thể bình luận gì đó, nhưng anh chỉ im lặng. Cô không giấu được vẻ thất vọng, cầm bộ trang phục vào phòng thử đồ. Đến khi cô đi ra, Mạc Khả và Cố Diễn Trạch đều quay lại nhìn, nhân viên bán hàng không ngớt lời khen ngợi La Vân mặc đẹp, khiến mặt cô đỏ ửng.

La Vân phân vân giữa màu tím và màu xanh lá cây, màu xanh khá kén người mặc, tuy rằng kiểu dáng rất đẹp nhưng mặc lên người không thoải mái bằng màu tím. Thấy La Vân có vẻ vẫn muốn thăm dò ý kiến Cố Diễn Trạch, mà Cố Diễn Trạch hoàn toàn tỏ ra dửng dưng, Mạc Khả bèn lên tiếng: “Bộ tím này rất hợp với cô”

Nghe vậy, Cố Diễn Trạch bỗng dưng mở miệng: “Chiếc màu xanh lá, gói lại!”.

La Vân kinh ngạc: “Nhưng...”

“Chiếc màu xanh lá cây!” Cố Diễn Trạch kiên quyết, hoàn toàn không có vẻ nghe nhầm lời gợi ý của Mạc Khả.

La Vân không nói gì nữa, trước giờ cô luôn nghe theo lời anh. Mạc Khả lập tức đi thanh toán.

Ba người tiếp tục đi xem các gian hàng khác, dọc đường Cố Diễn Trạch lại giữ im lặng, Mạc Khả đành chủ động nói chuyện với La Vân, làm dịu bầu không khí. Tất cả những bộ trang phục mua sau đó đều là màu xanh lá cây, Mạc Khả và La Vân không tránh khỏi hoài nghi, Cố Diễn Trạch có phải là tín đồ màu xanh lá cây hay không?

Sau khi nhận một cuộc điện thoại, Cố Diễn Trạch dặn dò Mạc Khả đưa La Vân về để anh đi xử lí công việc. La Vân trong lòng rất muốn ở bên cạnh anh nhưng không dám quấy rầy, chỉ có thể tiếc nuối nhìn anh rời đi/

Cố Diễn Trạch đi rồi, sự bình tĩnh của La Vân hoàn toàn biến mất, trên mặt cô tràn ngập nỗi thất vọng. Mặc dù trên tay là rất nhiều túi quần áo hàng hiệu, cô cũng không thấy vui vẻ.

“Chị Mạc Khả, anh ấy luôn bận rộn như vậy à?” Thực ra, số lần cô gặp Cố Diễn Trạch không nhiều, chỉ có thể hỏi thăm anh thông qua Mạc Khả. Chỉ cần như vậy, La Vân đã cảm thấy hài lòng rồi.

Mạc Khả nghiêm túc gật đầu: “Ừ”

Cố Diễn Trạch là người thừa kế duy nhất của Bắc Thần, chẳng những phải giải quyết rất nhiều dự án mà còn phải tham gia tiệc tùng, thậm chí có những thứ anh không muốn làm vẫn phải làm. Như vậy sao không mệt cho được.

La Vân thở dài: “Chị làm việc cho anh ấy lâu rồi phải không?”

Mạc Khả khó hiểu gật đầu.

“Vậy chắc là chị gặp vợ anh ấy rồi?”

Nhận ra vẻ chờ mong trong ánh mắt La Vân, nhưng Mạc Khả chỉ có thể lắc đầu nói: “Chưa”

Báo giới đều muốn có được thông tin về hôn lễ của Cố Diễm Trạch, đáng tiếc không thể tìm ra bất cứ điều gì. Lễ cưới chỉ mời mười bàn khách, đều là họ hàng thân thích của nhà họ Cố, không có người ngoài.

“Chị đoán xem, đó là người phụ nữ như thế nào?”

“Hả?” Mạc Khả khó hiểu.

“Một người đàn ông như anh ấy mà chị ta cũng không quý trọng”.

Mạc Khả cúi đầu, khoe miệng nhếch lên mang theo ý châm chọc. Đàn ông ra ngoài tìm vui, lí do đâu phải là người phụ nữ có quý trọng anh ta hay không, chẳng qua chỉ vì đàn ông rất thích ngụy biện cho những việc mình làm mà thôi.

3. Chương 3

Cố Diễm Trạch vừa bước vào phòng, đám người Thân Thiên Phong lập tức nhốn nháo hẳn lên, quay sang bắt ép một người uống rượu. Cố Diễm Trạch liếc bọn họ một cái rồi ngồi xuống ghế: “Lấy tôi ra cá cược phải không, cược cái gì?”.

Thực ra cũng không có gì to tát, chẳng qua trước đây mỗi lần tụ tập, bọn họ đều không lôi kéo được Cố Diễm Trạch tham gia, dần dần nhận định anh chính là một kẻ trọng sắc khinh bạn. Từ sau khi có vợ, ngoài thời gian cho công việc, Cố Diễm Trạch đều không rảnh rỗi ra ngoài gặp bạn bè, thế nên đám bạn của anh cũng biết ý không gọi anh đi nữa.

Lần này tụ tập là do Dương Hựu Khải cầm đầu, anh ta vừa đến liền uống vài ly, nhìn xung quanh không thấy Cố Diễm Trạch đâu bèn giục mọi người gọi Cố Diễm Trạch đến. Thân Thiên Phong gọi điện cho Cố Diễm Trạch, tưởng rằng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý. Thế nên đám người mới đánh cược với nhau, có người cho rằng Cố Diễm Trạch chỉ nói để đẩy, có người cho rằng Cố Diễm Trạch nhất định sẽ tới.

Bọn họ vốn chẳng thiếu gì tiền, cùng tụ tập một chỗ cho vui nên đương nhiên hình phạt sẽ là uống rượu, chỉ có điều đây là loại rượu “đặc biệt” – trộn lẫn nhiều thứ rượu với nhau.

“Vô vị!” Nghe họ nói xong, Cố Diễm Trạch lắc đầu.

“Cậu đương nhiên là không vô vị.” Ai đó cười, lên tiếng: “Trong nhà có vợ đẹp như ngọc, bên ngoài còn có tình nhân xinh như hoa, thế còn vô vị cái nổi gì nữa”.

Cố Diễm Trạch đang lấy ly rượu, tay bỗng khựng lại, liếc người nọ một cái: “Nói vợ vẫn cái gì thế?”.

“Ôi dào, với bọn tôi, cậu còn giả vờ làm cái gì nữa?” Đối phương hoàn toàn không để ý tới Cố Diễm Trạch:

“Chuyện này bọn tôi đều hiểu cả!”.

Cố Diễm Trạch cầm ly rượu lên uống, phớt lờ bọn họ.

“Ha ha ha...” Dương Hựu Khải có vẻ đã uống khá nhiều, anh ta chỉ vào Cố Diễm Trạch mà cười: “Trước kia khi vợ tôi còn chưa là vợ tôi...”.

Có người cắt ngang lời anh ta: “Giờ cũng sắp không còn là vợ cậu nữa rồi”. Mọi người ở đây đều biết vợ của Dương Hựu Khải đang đòi li hôn.

Mặt Dương Hựu Khải đỏ bừng bừng, xem ra ly rượu hỗn hợp ban nãy đã phát huy tác dụng: “Khi đó vợ tôi còn nói Cố Diễm Trạch cậu là một kẻ si tình, liều lĩnh cưới bằng được một cô gái không quyền không thế, hoàn toàn khác với đám người chơi bởi trác táng bọn tôi. Ha ha, giờ phải cho vợ tôi thấy cậu cũng cùng một giuộc với bọn tôi mới được. Cờ đỏ trong nhà còn chưa ngã mà cờ màu bên ngoài đã phát...” Nói xong, Dương Hựu Khải còn ợ no một cái.

Thân Thiên Phong thấy mặt Cố Diễm Trạch sa sầm lại, vội vàng ngăn Dương Hựu Khải: “Uống say rồi bớt nói đi, tôi đưa cậu đi nghỉ...”.

“Tôi say đâu mà say!” Dương Hựu Khải đẩy Thân Thiên Phong ra. Dương Hựu Khải mới kết hôn chưa được một năm, nhưng vợ anh ta không thể chịu nổi tính trăng hoa của anh ta nên đòi li hôn. Dương Hựu Khải đang rất bức bối về chuyện này, vừa nhìn thấy Cố Diễn Trạch, anh ta liền nhớ tới ngày trước vợ mình coi Cố Diễn Trạch là thần tượng, đang lúc say rượu, không kiềm chế được mà nói hết ra: “Tôi có nói gì sai đâu, giới truyền thông đưa tin đây ra đấy còn gì, chẳng lẽ mọi người không biết? Giả vờ cái gì mà giả vờ? Chưa biết chừng lúc này vợ cậu ta đang ngồi nhà dùng nước mắt để rửa mặt ấy chứ!”

Cố Diễn Trạch đứng bật dậy: “Cậu nói lại lần nữa xem!”

Dương Hựu Khải cười: “Ái chà, tức giận rồi à? Ha ha... Vợ cậu nhất định không bằng vợ tôi. Vợ tôi nóng tính, còn đang đòi li hôn kia kìa. Vợ cậu ấy à, chỉ có thể một mình nén giận, không dám làm ầm lên...”

Cố Diễn Trạch xông tới tóm cổ áo Dương Hựu Khải, hạ một cú đấm lên mặt anh ta. Mọi người vội vàng can ngăn.

“Nó uống say, nói linh tinh thôi!”

Dương Hựu Khải bị đánh vài cú, mặt thoáng cái tím bầm, đầu óc cũng tỉnh táo ra phần nào, cuống quýt ôm mặt nói: “Tôi... tôi say nên nói lung tung. Cậu đừng để bụng, đừng để bụng...”

Những người ở đây không ai dám đắc tội với nhà họ Cố, Cố Diễn Trạch vài năm nay danh nổi như cồn khắp thành phố Thâm Hạ, huống hồ còn có Cố Văn Tu làm mưa làm gió trên thương trường bấy lâu nay. Có ai không muốn kết thân với họ? Nếu đắc tội với Cố Diễn Trạch, chẳng những bản thân gặp rắc rối mà còn liên lụy tới người nhà.

Cố Diễn Trạch chỉnh lại quần áo, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Chuyện của tôi không phải ai cũng có thể phán xét!”

Thân Thiên Phong biết Cố Diễn Trạch thật sự đã tức giận, nhưng dẫu vậy cũng không thể gộp tất cả mọi người vào được, anh ta bèn kéo tay Cố Diễn Trạch nói: “Đều là bạn bè cả, Hựu Khải quá chén nên nói năng không ra sao, cậu chấp nó làm gì!”

Cố Diễn Trạch gạt tay Thân Thiên Phong ra: “Tôi về trước”

Cố Diễn Trạch vừa mới ra khỏi phòng đã có người lên tiếng: “Ghê thật, bảo vệ nhân tình như thế chẳng lẽ lần này là thật? Nghe nói em này cũng xinh lắm”.

“Tôi rất muốn biết vợ và nhân tình của Diễn Trạch ai đẹp hơn ai. Những người dự lễ cưới về chẳng phải đều xuýt xoa khen ngợi nhan sắc cô ta đấy thôi”

“Chắc chắn là rất đẹp, nếu không thì sao lọt vào mắt Cố Diễn Trạch được?”

“Bớt lời đi!”

Phòng được cách âm, nhưng Cố Diễn Trạch ra ngoài còn chưa đóng cửa. Nghe những lời họ nói, hai bàn tay anh siết chặt, nhưng kiềm chế không xông vào trong. Anh tìm phòng trống ngồi một mình uống rượu. Hóa ra tất cả mọi người đều nghĩ về anh như vậy, thậm chí còn khinh bỉ anh. Thế nhưng, người có tư cách lên tiếng nhất trong chuyện này đang làm gì?

Phòng được cách âm, nhưng Cố Diễn Trạch ra ngoài còn chưa đóng cửa. Nghe những lời họ nói, hai bàn tay anh siết chặt, nhưng kiềm chế không xông vào trong. Anh tìm phòng trống ngồi một mình uống rượu. Hóa ra tất cả mọi người đều nghĩ về anh như vậy, thậm chí còn khinh bỉ anh. Thế nhưng, người có tư cách lên tiếng nhất trong chuyện này đang làm gì.

Anh một mình uống hết mấy chai rượu. Cô gái có đôi mắt to bừng rượu vào, quan sát quần áo trên người Cố Diễn Trạch, đặt rượu lên bàn, sau đó không ra khỏi phòng ngay mà ngồi xuống: “Anh trai sao lại ngồi đây uống rượu một mình thế?”

Cố Diễn Trạch mở nắp chai rượu, hoàn toàn không để tâm tới việc trong phòng có thêm một người.

“Uống một mình càng buồn thêm đấy, em uống cùng anh nhé!” Khi bàn tay cô ta chạm tới tay Cố Diễn Trạch, anh mới chịu ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên là một người đẹp, đáng tiếc, trang điểm quá dày, lông mi quá giả, giọng nói quá điệu, nụ cười thì quá thiếu tự nhiên. Cố Diễn Trạch cười khẩy, phớt lờ đối phương, tiếp tục rót rượu vào ly.

“Một mình uống rượu giải sầu chắc chắn là có chuyện không như ý, nếu không là công việc thì hẳn là tình cảm? Em đoán không sai chứ?” Cô gái không bận tâm thái độ của Cố Diễn Trạch, tiếp tục lảm nhảm.

Cố Diễn Trạch cầm ly rượu lên, nhìn cô ả và nói: “Mọi người đều nói tính cách tôi không tốt, cô cảm thấy sao?”

“Sao có thể chứ, nhất định là họ hiểu...”

Không đợi đối phương nói xong hai chữ “hiểu lắm”, Cố Diễn Trạch đã hất cả ly rượu lên người cô ta. Anh mỉm cười nói: “Tôi cũng cảm thấy họ hiểu lắm”.

Cô ả đứng phắt dậy, bấy giờ mới biết không nên động tới người đàn ông này. Quản lý rất nhanh đã có mặt, cuống quýt bắt cô ả xin lỗi Cố Diễn Trạch nhưng Cố Diễn Trạch mặc kệ bọn họ, tiếp tục uống rượu. Quản lý bất đắc dĩ lôi cô ả kia ra khỏi phòng.

Ngay cả uống rượu cũng không thoải mái, Cố Diễn Trạch cầm ly rượu, dựa lưng vào tường.

Bùi Sơ Ảnh từ trong phòng tắm đi ra đã thấy cửa bị đập ầm ầm. Cô chăm chú lắng nghe một lúc, xác định là cửa nhà mình mới chậm rãi đi ra mở. Cửa vừa được mở ra, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô. Sơ Ảnh lập tức bịt mũi lại, liếc nhìn Cố Diễn Trạch. Rốt cuộc anh ấy đã uống bao nhiêu rượu? Cứ như là người vừa chui ra từ hũ rượu không bằng. Cô cũng không biết anh làm thế nào mà về nhà được.

Cố Diễn Trạch say mềm, ánh mắt mờ mịt như được phủ một tầng hơi mỏng. Sơ Ảnh không đoán ra tâm tư của anh nhưng dám chắc anh đang nhìn mình. Cô dìu anh vào nhà, bỗng nhiên anh chớp lấy gương mặt cô, tay dùng sức rất mạnh.

“Anh làm cái gì thế?”

“Làm cái gì à?”

Cố Diễn Trạch bật cười, không để Sơ Ảnh đỡ mình mà còn kéo xồng xộc cô vào phòng. Sơ Ảnh không thể chống chọi nổi, chỉ có thể để mặc anh kéo đi.

“Cố Diễn Trạch, anh muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?” Anh túm tay cô: “Muốn làm gì em còn không rõ?”.

Dứt lời, Cố Diễn Trạch đẩy Sơ Ảnh xuống giường, nằm đè lên người cô, mắt trừng lớn: “Em nói xem anh muốn làm gì?”.

Sơ Ảnh không hiểu vì sao Cố Diễn Trạch tự dưng trút giận lên đầu mình. Cô gắng sức dùng tay đẩy, dùng chân đạp, đáng tiếc cả tay và chân đều bị người đàn ông kia khống chế.

“Em phản kháng cái gì chứ? Chẳng lẽ em quên nghĩa vụ vợ chồng rồi à? Nhưng không sao, em quên thì để anh nhắc cho em tỉnh táo lại!”

“Không, không được...” Sơ Ảnh giãy giụa.

Cố Diễn Trạch phớt lờ thái độ của cô, cúi xuống hôn lên mặt cô, đến khi đầu lưỡi cảm nhận được vị mặn, anh phẫn nộ: “Em căm ghét anh như vậy sao? Vì sao phải khóc? Vì sao?”

Anh không ngừng gào thét, thậm chí bàn tay còn siết chặt cổ cô.

Nước mắt cô liên tục trào ra. Cô không phản kháng nữa, nhưng anh dường như đã nổi điên lên: “Em rốt cuộc đang làm gì? Em thủ thân vì ai? Vì ai? Nói!”

Đôi mắt đỏ rực của Cố Diễn Trạch càng ngày càng mờ đi trong tầm nhìn của cô, không còn cảm giác đau đớn, cũng không kháng cự.

Vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy?

Chửi mắng cô đi! Cả đời này, cô không có tư cách hưởng hạnh phúc.

4. Chương 4

Phần 1

Đại học Kiến trúc Trình Lý tổ chức kỉ niệm tròn một trăm tuổi, rất nhiều nhân sĩ thành công ở nhiều lĩnh vực được mời đến tham dự, trong đó có cả ngài thị trưởng. Bầu không khí ở Trình Lý gần đây vô cùng tấp nập, một ngày trước lễ kỉ niệm, toàn bộ giảng viên và sinh viên đã được diễn tập đón tiếp các vị lãnh đạo và hiệu trưởng các trường ngoại quốc. Trên bục giảng, chủ nhiệm đang hào hứng hướng dẫn từng bước, nhưng bên dưới, sinh viên hoàn toàn đặt sự chú ý vào màn hình di động. Mãi tới khi nghe được thông báo trường sẽ cấp ôi sinh viên mười đồng tiền ăn, họ mới tỏ ra phấn khởi một chút.

“Cái này có được xem là thù lao cho chúng ta không?” Phương Hiểu kéo tay Bùi Sơ Ảnh hỏi, so với việc cả ngày hôm sau phải phơi nắng, mười đồng này có vẻ rẻ quá thì phải.

“Thôi, có còn hơn không!” Bùi Sơ Ảnh nhìn bảng biểu chương trình ngày mai, hỏi Phương Hiểu: “Cậu định đi nghe buổi tọa đàm của ai?”.

“Đương nhiên là Lâm Trạch.” Phương Hiểu trả lời chắc nịch: “Nhưng chắc chắn sẽ đông lắm đấy, bọn mình phải đến sớm tranh chỗ!”.

Bùi Sơ Ảnh cười: “Ừ!”.

Lâm Trạch không phải người tuổi trẻ tài cao nhất trong số những vị khách mời, cũng không phải là nhà diễn thuyết có kinh nghiệm và kiến thức phong phú nhất, nhưng anh ta lại chiếm được cảm tình và sự thán phục của đông đảo sinh viên nhờ vào sự từng trải và quá trình phấn đấu đầy li kì. Lâm Trạch vốn là một chàng trai sinh ra trong một gia đình bình thường, chỉ dựa vào tài năng của mình mà thăng tiến không ngừng, sau đó nhận được học bổng du học Mỹ. Anh ta có thiên phú về máy vi tính, quãng thời gian ở nước ngoài đã tự viết được một phần mềm trò chơi, vừa tung ra thị trường đã tạo nên cơn sốt. Chính điều này đã giúp anh ta nhanh chóng được có tên trong danh sách những người giàu trẻ tuổi, trở thành một minh chứng điển hình cho việc tự lực làm nên thành công.

Bài diễn thuyết của Lâm Trạch được đúc rút từ chính kinh nghiệm của bản thân anh ta, vì thế mọi người càng cảm thấy những điều anh ta nói rất đáng tin, và anh ta tựa như một người trong huyền thoại.

Ngày hôm sau, Lâm Trạch đã có mặt khá sớm ở hội trường. Phương Hiểu nhìn anh ta đứng trên bục giảng, nói: “Ôi không biết anh ta có người yêu chưa?”.

Bên cạnh lập tức có bạn học đáp: “Kiểu đàn ông này phải đánh hạ từ trước mới được, bây giờ anh ta thành công, giàu có rồi, chắc chắn yêu cầu đối với bạn gái càng cao”.

“Chưa chắc! Biết đâu vì anh ta xuất thân bình thường nên lại thích cô bé lọ lem”.

“Hậu di chứng của việc xem quá nhiều phim!”

...

Lâm Trạch diễn thuyết xong, các sinh viên bắt đầu nhốn nháo đặt câu hỏi, anh ta thản nhiên cười, ý bảo mọi người cứ hỏi thẳng. Phần lớn sinh viên đều tỏ ra hứng thú đối với sự thành công của anh ta ở Mỹ, nhưng cũng có một vài câu hỏi lạc đề: “Xin hỏi anh Lâm thích mẫu phụ nữ thế nào?”

Toàn bộ hội trường vỗ tay rào rào hưởng ứng. Lâm Trạch mỉm cười, cầm micro nói: “Nếu vài năm trước được hỏi câu này, tôi nhất định sẽ giới thiệu cô gái ấy với các bạn. Đáng tiếc, hiện giờ không tìm thấy cô ấy đâu, nên tôi không thể miêu tả được”.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, dường như đã bị câu trả lời của Lâm Trạch làm cho chấn động.

Nữ sinh đặt câu hỏi suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Ý anh là anh vẫn còn yêu cô gái đó, mặc dù chị ấy đã rời xa anh? Em tin là có một người bạn trai như anh, chị ấy nhất định sẽ quay về!” Nữ sinh đặt câu hỏi suy

nghe một lát rồi lại nói: “Ý anh là anh vẫn còn yêu cô gái đó, mặc dù chị ấy đã rời xa anh? Em tin là có một người bạn trai như anh, chị ấy nhất định sẽ quay về!”

Bùi Sơ Ảnh đứng khá xa sân khấu nên không nhìn rõ vẻ mặt của Lâm Trạch, cô nhỏ giọng nói thầm: “Chị ấy không quay về được nữa”.

“Ai cơ?” Phương Hiểu ngạc nhiên hỏi.

Sơ Ảnh lắc đầu, lặng lẽ rời khỏi hội trường, bên trong mọi người vẫn luân phiên đặt câu hỏi. Đáy lòng cô như có thứ gì đó vừa bị vạch trần, ngay tại thời điểm cô không hề có sự chuẩn bị.

Sơ Ảnh cúi đầu bước đi, không chú ý đụng phải một người, cô dừng chân, cuống quýt nói xin lỗi.

Cố Diễn Trạch tò mò nhìn theo cô gái, mặt cô ấy vẫn cúi gầm, ánh mắt anh bỗng dưng xuất hiện thứ cảm xúc kì lạ. Mái tóc dài của cô gái kia khẽ đong đưa theo nhịp bước chân, giống như những con sóng đang nhẹ nhàng xô bờ.

Trần Cảnh Minh vỗ vai Cố Diễn Trạch, cười một cách mờ ám: “Mĩ nhân của khoa báo chí trường tớ đây”

“Sao điệu cười của cậu gian xảo thế?” Cố Diễn Trạch quay lại nhìn Trần Cảnh Minh.

“À thấy cuộc đời cậu quá thuận buồm xuôi gió nên muốn tặng cậu một thử thách thôi!”

Trần Cảnh Minh thuận miệng nói bừa nhưng không ngờ câu nói đó lại trở thành một lời tiên đoán.

“Nếu cậu cũng hứng thú với học tập như hứng thú với việc thăm dò đời tư nữ sinh thì đã không trượt Đại học Xuyên Nhiên.” Cố Diễn Trạch châm chọc, thấy sắc mặt Trần Cảnh Minh biến đổi, anh cười thỏa mãn.

“Đừng có động vào vết thương lòng của người ta chứ!” Không thi đỗ vào Đại học Xuyên Nhiên là sự thất bại thê thảm nhất đối với Trần Cảnh Minh. Mặc dù Trình Lý cũng là một trường khá được nhưng đương nhiên không thể sánh ngang với Xuyên Nhiên.

Cố Diễn Trạch phớt lờ anh ta, tiếp tục đứng ngoài cửa chờ Lâm Trạch. Từ lâu Trần Cảnh Minh đã coi Lâm Trạch là thần tượng, lần này mượn quan hệ của Cố Diễn Trạch để tới gặp anh ta, vậy nên hết sức niềm nở với Cố Diễn Trạch, Lâm Trạch vừa đi ra liền nhìn thấy Cố Diễn Trạch. Đương nhiên anh không cho rằng cậu ta tới đón mình, thấy Trần Cảnh Minh đứng bên cạnh, Lâm Trạch gật đầu tỏ ý chào hỏi.

“Chào anh, chào anh. Em là nghiên cứu sinh trường Trình Lý, được gặp anh đúng là vinh hạnh!” Trần Cảnh Minh háo hức tiến lên chào hỏi.

Lâm Trạch nhìn Cố Diễn Trạch dò hỏi.

Cố Diễn Trạch thản nhiên nói: “Đây là bạn học cấp ba của em”, ngừng một chút, anh nói:

“Mặc dù bọn em từng học chung lớp nhưng đảm bảo IQ hai đứa không cùng đẳng cấp!”.

Lâm Trạch liếc Cố Diễn Trạch một cái, đúng là đồ trẻ con.

Về trường với anh luôn hay ở lại đây chơi?.

“Ở lại.”

Lâm Trạch không nói gì thêm, lên xe mà Đại học Xuyên Nhiên cử tới đón.

“Đúng là những người thành công, nhất cử nhất động đều đầy phong độ.” Trần Cảnh Minh nhìn theo Lâm Trạch bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vì thế cậu mãi mãi chỉ có thể làm một người hâm mộ!” Cố Diễn Trạch dừng dừng nói.

Trần Cảnh Minh vờ như không nghe thấy câu châm chọc của anh: “Này cậu chơi với anh Lâm Trạch lâu như thế sao không học được tí phong độ nào của anh ấy thế?”.

“Trước mặt người bình thường, phong độ đương nhiên phải giấu thật kĩ!”

Trần Cảnh Minh ghen hờn, lườm Cố Diễn Trạch một cái.

Tuy nhiên Cố Diễn Trạch nói không hề sai, thái độ của anh ở công ty thực tập và lúc này khác nhau một trời một vực. Anh luôn là một người biết cách sắm tốt vai diễn của mình ở đúng nơi đúng lúc, đương nhiên, anh không quên mục đích chính hôm nay mình tới tìm Trần Cảnh Minh. Hai người đi đến một nơi yên tĩnh, Cố Diễn Trạch mới nói: “Cậu và Phương Vũ liên lạc với nhau lần cuối cùng là khi nào?”

Trần Cảnh Minh không ngờ, thấy Cố Diễn Trạch đích thân tới tìm mình thì đã đoán ra là chuyện liên quan tới Tưởng Phương Vũ. Mặc dù sự việc đã qua lâu nhưng Trần Cảnh Minh biết Cố Diễn Trạch nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Từ khi học chung với nhau, Trần Cảnh Minh đã nhận ra Cố Diễn Trạch là một người ngang ngạnh, trên lớp thường xuyên tranh luận với giáo viên, lần nào cũng phải giành phần thắng mới chịu thôi, chỉ những khi có mặt Tưởng Phương Vũ, Cố Diễn Trạch mới trở nên yên phận và nghe lời. Hai người chẳng khác nào anh em.

Trước kia bị bố bắt sang Mỹ du học, Cố Diễn Trạch sống chết không chịu đi, cố chấp không ai khuyên nổi vậy mà chỉ một câu nói của Tưởng Phương Vũ, anh liền ngậm ngùi đi Mỹ, thậm chí rất lâu mới quay về. Chẳng trách khi đó cả trường đều cho rằng mối quan hệ giữa hai thiên tài này đã vượt qua cả quan hệ bạn bè, ngay cả lời từ chối những cô gái theo đuổi họ cũng giống nhau.

Nghĩ đến thời trai trẻ tự do tự tại và bóng dáng cô độc nào đó của hiện tại, Trần Cảnh Minh cất vẻ mặt buồn rầu, nói: “Cũng có liên lạc mấy lần, trước kia tớ luôn cho rằng chỗ của mình là ở Đại học Xuyên Nhiên mà, nên rất hay qua bên đó”.

Cố Diễn Trạch nằm trên sofa, vẻ mặt mệt mỏi. Ngay cả Trần Cảnh Minh cũng kinh ngạc.

“Thế cậu biết bạn gái của Phương Vũ không?”

Trần Cảnh Minh có cảm giác như sét đánh ngang tai. “Có bạn gái á?” Anh ta vô thức thốt lên.

Cố Diễn Trạch tinh ý nhận ra biểu hiện của Trần Cảnh Minh. Anh không nói gì thêm, câu phản vấn của Trần Cảnh Minh đã chứng tỏ không thể moi được tin tức gì từ cậu ta.

“Tớ đi dạo một lát, chốc nữa về sẽ gọi cho cậu.”

Trần Cảnh Minh cũng hiểu tâm trạng lúc này của Cố Diễn Trạch không hề tốt. Có lẽ, sau khi Tưởng Phương Vũ ra đi, bên cạnh Cố Diễn Trạch sẽ không còn một người bạn nào như vậy nữa.

Cố Diễn Trạch đi dạo trên con đường nhỏ rợp bóng cây trong khuôn viên Đại học Trình Lý.

Sắc trời đã tối, dưới ánh đèn đường, tán cây đen sẫm lung lay như những bóng ma. Anh cứ lững thững đi như vậy, mãi khi đi đến một hồ nước nhân tạo, anh mới dừng chân, thở dài một hơi. Lúc đang định quay về, anh đột nhiên nhìn thấy một người, anh bất giác nở nụ cười. Đúng là duyên phận hiếm có. Cô gái kia chính là người đã va phải anh ở cửa hội trường.

“Cẩn thận! Có rắn”

Cố Diễn Trạch hét lên, sau đó chăm chú dõi theo hành động của người con gái trước mặt, chờ mong dáng vẻ cuồng quýt của cô Nhưng nụ cười trên mặt anh nhanh chóng tắt ngấm.

Cô gái kia nghe tiếng hét của anh, theo phản xạ nhảy lại đằng sau. Không may, cô đứng sát mép bờ hồ, thế là một tiếng “tôm” lớn vang lên.

Cố Diễn Trạch hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn ra như vậy. Anh cấp tốc nhảy xuống cứu nạn nhân do trò đùa của mình gây ra.

Tiếng động khá lớn, thu hút sự chú ý của những người xung quanh, có người hét lên: “Có người ngã xuống hồ!”, có người vội vàng chạy lại giúp đỡ. Tất cả đều nhìn không rời mắt vào cô gái vừa được cứu lên.

Bùi Sơ Ảnh ảo não nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, cô quay lại nhìn kẻ đầu sỏ, nhất thời chưa thể xác định anh ta cố tình trêu chọc hay thật sự có rắn. Nhưng hề nghĩ tới chữ “rắn” là cơ thể cô không khỏi run lên.

“Vừa nãy... Vừa nãy cái dây kia nhìn trông giống rắn lắm...” Cố Diễn Trạch gượng cười giải thích. Người anh cũng đã ướt như chuột lột, không tránh khỏi buồn bực vì dáng vẻ mình lúc này và cục diện thê thảm do mình tạo ra.

Bùi Sơ Ảnh tỉ mỉ quan sát người con trai trước mặt, tỏ ra mình là người cực kì rộng lượng, cô nói: “Chắc tôi nên nói cho anh biết, tôi biết bơi đấy!”

Mọi người vây quanh bật cười nghiêng ngả, thậm chí có người còn lên tiếng: “Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà chọn sai đối tượng rồi!”.

Cố Diễn Trạch phát huy bản lĩnh kiên nhẫn của mình giống khi đi học, anh đuổi theo Bùi Sơ Ảnh: “Dù sao tôi cũng vì cứu em mới thành cái bộ dạng này!”. Vừa nói, anh vừa chỉ vào quần áo của mình, vẻ mặt cực kì đáng thương.

“Thế anh muốn mặc quần áo con gái không?”

Lúc này thì Sơ Ảnh đã khẳng định được anh ta chỉ muốn trêu chọc mình, nhưng cô cũng thật chẳng ngờ mình lại ngã vào hồ nước.

Cô gái này đúng là không dễ đối phó! Cố Diễn Trạch thầm oán thán, lát sau anh bật cười: “Có thể ướm quần áo của bạn trai em không?”

“Rất tiếc, tôi single!” Nói xong, Sơ Ảnh bỏ đi, chỉ muốn nhanh chóng về phòng thanh bộ đồ ướt sũng này ra.

“Sao tôi lại xui xẻo thế không biết! Gặp phải một cô gái lòng dạ sắt đá!” Cố Diễn Trạch vờ tỏ ra đáng thương: “Các bạn nói xem, tôi ướt sũng hết cả người vì cứu cô gái này, thế mà cô ấy không hề có ý định chịu trách nhiệm!”

Hai người vừa đi vừa nói, đã ra tới chỗ đông người, tiếng nói của Cố Diễn Trạch khá lớn, mọi người đều tò mò xúm lại xem.

Bùi Sơ Ảnh cảm thấy nhức đầu.

“Bạn nữ này sắt đá quá!” Có người tỏ ra đồng cảm với Cố Diễn Trạch.

Nhưng cũng có người lên tiếng bênh vực Sơ Ảnh: “Chịu trách nhiệm gì?”

Cố Diễn Trạch chỉ cười không nói, mái tóc ướt sũng dán trên trán, trông anh như một chàng sinh viên hiền lành, chẳng hề có ý định công kích ai.

“Có phải tình nhân cãi nhau không thế?”

“Xem ra cãi nhau to rồi!” Ai đó cười.

Bùi Sơ Ảnh bực bội, mặc kệ người con trai kia, cô bước nhanh về kí túc. Thế nhưng Cố Diễn Trạch có vẻ đã kiên quyết bám theo cô cho bằng được.

“Tóm lại là anh muốn gì?” Bùi Sơ Ảnh mất mặt cau gắt hỏi.

“Ồ!” Cố Diễn Trạch tỏ ra kinh ngạc: “Hóa ra em không bị câm”.

Sơ Ảnh ghen hòng, lập tức quay người đi. Cố Diễn Trạch tủm tỉm cười, đuổi theo giữ cô lại, không đợi cô mở miệng, anh đã nói trước: “Tôi thật sự vô tội. Lỗi là do cái dây kia. Hơn nữa vì cứu em mà tôi biến thành cái dạng này, em không nên tức giận nữa. Lát nữa tôi còn có việc, dù em muốn mặc kệ tôi thì ít nhất cũng giúp tôi sấy di động đã, như thế tôi mới gọi điện báo bạn tôi tới đón được chứ?”.

Cố Diễn Trạch nói bằng giọng vô cùng đáng thương.

Sơ Ảnh liếc nhìn nước nhỏ giọt từ chiếc di động, bắt đầu mềm lòng. Không thể phủ nhận đây là vì cô....

Cô cầm lấy di động của Cố Diễn Trạch, trở về kí túc xá.

“Tôi đợi em ở đây.”

Sơ Ảnh khựng người lại một chút, sau đó tiếp tục đi.

Cô mới đi chưa được bao lâu thì có một nữ sinh khác cầm một bộ quần áo đi tới trước mặt Cố Diễn Trạch.

“Là anh phải không? Ở đây chỉ có mình anh là bị ướt sũng thôi!” Phương Hiểu đưa quần áo cho Cố Diễn Trạch, sau đó tỉ mỉ quan sát anh: “Anh là... Cố Diễn Trạch?”

Cố Diễn Trạch ngơ ngác, chỉ biết gật đầu.

“Trời ạ, không ngờ em có thể được gặp anh!” Phương Hiểu phấn khích, lát sau mới nhớ ra phải giải thích: “Em cũng học cấp ba ở Xuyên Nhiên, hồi đó anh là thần tượng của em đấy. Cả đám bạn học của em cũng rất ngưỡng mộ anh...”

“Có thể cho anh hỏi bộ quần áo này là thế nào không...”

“À, vừa này Sơ Ảnh bảo em mang xuống cho người con trai ướt như chuột lột đang đứng dưới này. Em tiếc kinh khủng ấy, bộ này em mới mua định tặng bạn trai, vẫn còn nguyên mác đây này. Biết là anh rồi nên em không tiếc nữa...”

Uớt như chuột lột?

Cố Diễn Trạch cúi đầu nhìn mình, câu thành ngữ này hình dung rất chính xác.

Anh cười: “Cảm ơn em, vậy anh đi thay đồ đã”.

Phương Hiểu gật đầu như gà mổ thóc, vừa quay về phòng, cô ấy đã phát huy bản lĩnh “bà tám” của mình: “Sơ Ảnh! Số cậu quá son! Gặp được cả Cố Diễn Trạch...”

Bùi Sơ Ảnh ho “khụ” một tiếng: “Cậu thử ngã xuống nước xem!”

Đã bị rơi xuống hồ, ướt như chuột lột rồi mà còn có người khen mình gặp vận son!

Bùi Sơ Ảnh vừa nói chuyện với Phương Hiểu, vừa sẩy di động, trong lòng vẫn chưa hết phần nộ. Phương Hiểu mới xuống đưa áo cho anh ta mà đã bị mua chuộc, nghĩ đến ban nãy anh ta nói những lời kia trước mặt nhiều người như vậy, Sơ Ảnh càng cảm thấy mất mặt.

“Cố Diễn Trạch là nhân vật làm mưa làm gió ở trường cấp ba Xuyên Nhiên bọn tớ. Anh ấy và anh Tưởng Phương Vũ được xem như cặp thiên tài song sinh, tham gia bất cứ cuộc thi nào, hai người họ đều ẵm hai giải nhất nhì về. Làm bài thi môn Lí tổng hợp, Cố Diễn Trạch mà không được điểm tối đa mới khiến mọi người kinh ngạc. Cũng có một lần bị trừ điểm, nhưng đó là vì anh ấy ốm, chưa làm hết bài đã ngủ. Các cậu biết Bắc Thần không? Cố Diễn Trạch chính là người thừa kế duy nhất của Bắc Thần đấy. Anh họ của anh ấy là tổng giám đốc Cố Vân Tu của Bắc Thâm, chú của anh ấy là phó thị trưởng...”

“Tớ tưởng Bắc Thần ở Thâm Hạ cơ mà?” Một bạn cùng phòng tò mò hỏi.

“Đấy là cậu không biết rồi, Bắc Thần ban đầu ở đây, về sau chuyển tới Thâm Hạ, nghe nói do chính quyền thành phố hạn chế sự phát triển của họ ở đây.” Phương Hiểu tỏ ra hiểu rõ nội tình.

“Đây chính là vị phú nhị đại (1) trong truyền thuyết đấy hả?” Ai đó hỏi.

“No no no! Đây là một vị con cưng của trời.

Phương Hiểu vừa dứt lời, Sơ Ảnh đã quẳng chiếc di động cho cô: “VẬY CẬU MANG DI ĐỘNG XUỐNG CHO VỊ “CON CƯNG CỦA TRỜI” NHÀ CẬU ĐI!”

Phương Hiểu hớn hở ra mặt: “Tuân lệnh!”

“Phương Hiểu!” Một người khác gọi: “Anh ta mặc quần áo cậu đưa, nhà anh ta giàu như thế, xem ra lần này cậu được món hời rồi”.

“Ai như cái đồ hám tiền các cậu chứ!”

“Vâng, chỉ có Phương Hiểu cậu là coi tiền như cỏ rác, lần sau cấm được mang thẻ cơm của tớ đi ăn đấy nhá!”

Bùi Sơ Ảnh bật cười. Bấy giờ cô mới nhớ ra mình vội vàng sẩy di động cho Cố Diễn Trạch trong khi tóc cô vẫn còn ướt. Cô lại bật máy, sấy tóc mình. Vai áo đã bị nước rỏ xuống ướt đầm. Xong xuôi, cô uống một viên cảm cúm, để phòng cơ thể bị nhiễm lạnh.

Đêm đó, chủ đề trò chuyện của bốn cô gái đều xoay quanh Cố Diễn Trạch, từ chuyện trung học đến những sự kiện xảy ra trong cuộc đời anh ta.

“Phương Hiểu, cậu không đi làm phóng viên đúng là uổng phí tài năng..

“Không uổng, không uổng! Tổ học báo chí mà...”

Mọi người trêu đùa, Sơ Ảnh miễn cưỡng mở miệng: “Anh ấy có biết chơi bóng rổ không...”

“Đương nhiên là có, siêu là đẳng khác!”

Bùi Sơ Ảnh gật đầu, sau đó một đêm mộng đẹp.

Cố Diễn Trạch thay quần áo xong, lại đứng đợi trước cửa kí túc xá nữ. Giờ này khá nhiều sinh viên ở bên ngoài trở về phòng, thỉnh thoảng có người nhìn anh dò xét. Anh nhú mày, hóa ra đây là tình trạng của những chàng trai đứng dưới kí túc xá nữ chờ bạn gái mình, cảm giác hết như một con vật nào đó bị nhốt trong lồng để cho người ta vây lại xem.

Cũng may, Cố Diễn Trạch mới đợi được một lát thì Phương Hiểu cầm điện thoại xuống. Anh nhìn di động, rồi lại nhìn Phương Hiểu.

“Anh Cố, mặc dù quần áo em đưa cho anh là mới nhưng anh yên tâm, em không định đòi tiền đâu.

Cố Diễn Trạch há hốc miệng, ghen hòng một lúc mới nói tiếp: “Cảm ơn em”

“Cảm ơn gì chứ! À đúng rồi, di động do Sơ Ảnh sảy cho anh, em không biết nó có định thu phí hay không...”

Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Ừm, vậy thì phải làm sao...”

Phương Hiểu nhanh nhẩu nói: “Anh phải tự hỏi nó thôi! Cơ mà chắc anh chưa có số của nó phải không? Ngày trước em nghe nói trí nhớ của anh rất tốt, em chỉ nói một lần: 134..., 136..., 134..., 134... Trong bốn số điện thoại này có một số của Sơ Ảnh. Anh về suy nghĩ nhé!”

Phương Hiểu vừa về phòng vừa tủm tỉm cười, lần này hẳn là có thể thúc đẩy chuyện vui của Sơ Ảnh rồi. Duyên phận đã cho gặp gỡ thì nhất định không được để nó chạy mất.

Cố Diễn Trạch cười cười, Phương Hiểu vừa dứt lời, anh đã ghi nhớ số điện thoại “độc nhất vô nhị” kia. Trong bốn dãy số, có ba dãy bắt đầu bằng 134, nếu đối phương đã có ý tác hợp thì đương nhiên phải là dãy số 136.

Anh khởi động lại di động của mình, đã hoạt động bình thường. Do dự một lúc, Cố Diễn Trạch gọi điện cho Trần Cảnh Minh.

“Tưởng cậu mất tích rồi chứ! Còn tắt cả di động!”

“Nói vớ vẩn, tìm chỗ nào nói chuyện đi!”

Trần Cảnh Minh đưa Cố Diễn Trạch về phòng mình, chỉ sang chiếc giường bên cạnh và nói: “Thằng bạn cùng phòng đi thăm người yêu rồi. Cậu ngủ giường đó đi”.

Cố Diễn Trạch bĩu môi không nói.

“Bệnh sạch sẽ của cậu có phát tác lúc này không đấy?”

“Người đã đứng dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu cho được!” Cố Diễn Trạch nói xong, phớt lờ Trần Cảnh Minh, đi vào phòng tắm.

Nghe Cố Diễn Trạch kể vài câu qua loa về sự việc tối nay, Trần Cảnh Minh không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “Cậu chắc chắn đó là cô gái va phải cậu hôm nay?”

“Chắc chắn, cực kì chắc chắn! Ánh mắt cô ấy...” Đang nói, Cố Diễn Trạch bỗng ngừng lại.

“Không nên, không nên, thật sự không nên...”

“Cậu thôi niệm kinh bên tai tớ đi!”

Trần Cảnh Minh tỏ ra không thêm chấp nhận: “Nói cho cậu biết, Bùi Sơ Ảnh đúng là hoa khôi trường tớ, nhưng trước giờ chưa từng thấy em ấy có bạn trai, chuyện này hết sức kì lạ. Bọn con trai theo đuổi Sơ Ảnh cực nhiều nhưng tất cả đều bị từ chối. Cậu có được số di động của em ý đúng là kì tích!”

“Tớ biết thừa cậu ghen tị!” Cổ Diễn Trạch “hừ” một tiếng.

Trần Cảnh Minh đang nằm, nghe vậy liền bật dậy: “Tớ không thêm đùa với cậu đâu. Nếu cậu chỉ đơn giản cảm thấy thú vị thì không nói làm gì, nhưng nếu nghiêm túc thì thôi đi!”

“Vì sao?” Cổ Diễn Trạch tò mò hỏi.

“Tớ thấy cô em này rất kì lạ. Ở tuổi này, có cô gái nào không chú ý ăn mặc trang điểm, nhưng em ý tuyệt đối không, còn từ chối bất cứ thằng con trai nào ngỏ ý. Rõ ràng là chuyện không bình thường. Thực ra em ấy cũng không có gì chướng mắt mọi người, hoạt động tập thể đều không tham gia. Nhưng có một lần khi còn học năm nhất, Sơ Ảnh tham dự một cuộc thi vẽ, giành được giải nhất, bây giờ bức tranh ấy vẫn còn treo trong phòng trưng bày của trường. Mọi người chẳng ai ngờ một sinh viên năm nhất lại vẽ có hồn như thế. Lúc đó bọn tớ còn chưa gặp Bùi Sơ Ảnh, có người đoán: Con gái thông minh tài giỏi như vậy thì ngoại hình chẳng ra sao, thế là cả đám đánh cược với nhau, rồi cử một người đến xem mặt mũi em đó thế nào”

Cổ Diễn Trạch tò mò: “Cậu ta nói sao?”

“Người còn đẹp hơn tranh”

“Thế thì làm sao?” Cổ Diễn Trạch dừng dừng.

“Khó hiểu là việc, sang năm hai Bùi Sơ Ảnh chuyển khoa. Em ý có năng khiếu vẽ bẩm sinh thế mà lại từ bỏ nó để chuyển sang học Báo chí, hơn nữa, nghe nói em ý còn xé hết tranh đã vẽ, vứt cả dụng cụ vẽ đi. Chắc chắn là có bí mật gì đó.”

“Cậu xem phim nhiều quá à?”

“Cậu thật không sợ hãi?”

“Ai nói với cậu là tớ có hứng thú với cô em đó?”

(1) Thế hệ thứ hai trong gia tộc giàu có.

Phần 2

Sự thực là không có ai nói với Trần Cảnh Minh cả.

Hôm sau, Cổ Diễn Trạch tới nơi ở của Lâm Trạch. Đại học Xuyên Nhiên có một dự án hợp tác với Lâm Trạch nên đã thuê xếp cho anh ta một căn hộ, Cổ Diễn Trạch tiện thể được thơm lây. Vừa bước vào nhà, anh đã nghe thấy tiếng gõ bàn phím của Lâm Trạch.

Bữa sáng trên bàn đấy!” Lâm Trạch nói mà không quay đầu lại.

“Ai không biết chắc sẽ cho rằng anh có mắt ở sau lưng ấy nhỉ?”

“Vì thế chỉ có cậu mới biết là anh không có.”

Cổ Diễn Trạch bật cười: “Ngày nào cũng thế này anh không chán à? Máy tính bức xạ ác lắm đấy, cẩn thận chưa già đã yếu”

“Lo cái thân cậu trước đi. Bác trai vừa gọi điện cho anh hỏi bao giờ cậu về đấy.”

Cổ Diễn Trạch day trán: “Lần trước em nói với bố là bao giờ về Thâm Hạ thì em về nhà”

“Bảo sao bác trai lại hỏi anh như vậy.”

Cổ Diễn Trạch tỏ ra thông cảm: “Về nhà em sẽ bảo bố đầu tư cho anh”

“Đa tạ thiếu gia hào phóng!” Lâm Trạch hờ hững nói, bỗng dưng nhớ ra điều gì, quay lại hỏi: “Có tìm được không?”

Cổ Diễn Trạch lắc đầu: “Hình như chẳng có ai biết chuyện Phương Vũ có bạn gái”

“Hay cậu nhầm?”

“Không.” Cố Diễn Trạch khẳng định: “Lúc Phương Vũ xảy ra chuyện, trong tay cậu ấy cầm một chiếc nhẫn kim cương.

Cố Diễn Trạch vĩnh viễn không quên viên kim cương xanh lam ấy, nó và viên kim cương trên khuyên tai của anh là từ cùng một viên mà ra. Kì nghỉ đó, Cố Diễn Trạch đi du lịch Thụy Sĩ, tình cờ thấy một viên kim cương xanh lam rất đẹp, anh liền dùng toàn bộ tiền tiết kiệm của mình để mua, sau đó mời nhà thiết kế nổi tiếng để chế tác thành một đôi khuyên tai. Sau khi về nước, anh đưa một chiếc cho Tưởng Phương Vũ, thống nhất hai người đều đeo bên tai trái.

Lúc đó Cố Diễn Trạch còn nói với Tưởng Phương Vũ: “Sau này gặp được người con gái ở bên cạnh chúng ta cả đời thì sẽ chế tác chiếc khuyên tai này thành một chiếc nhẫn tặng cô ấy!”

Tưởng Phương Vũ vui vẻ đáp: “Ok!”

Hiện giờ, viên kim cương của anh vẫn là một chiếc khuyên tai, nhưng chiếc của Tưởng Phương Vũ đã biến thành nhẫn.

Phải là người con gái như thế nào mới có thể bước vào được trái tim Tưởng Phương Vũ mà ngay cả người bạn thân như anh cũng không biết? Có lẽ quan hệ giữa hai người họ đã vượt qua giới hạn tình bạn, có lẽ Tưởng Phương Vũ đã coi đó là người quan trọng nhất cuộc đời mình. Nghĩ vậy, Cố Diễn Trạch không khỏi chạnh lòng, anh không ngờ, sau khi người đó xuất hiện, Tưởng Phương Vũ lại giữ bí mật với cả mình.

Trước kia họ từng có một ước mơ, mua một chiếc du thuyền lớn, lần lượt đưa vợ con đi du lịch vòng quanh thế giới. Nhưng không ngờ, trong hai người lại có một người không tới được ngày đó.

Thời điểm Tưởng Phương Vũ xảy ra chuyện, Cố Diễn Trạch đang ở Mỹ, anh làm gì cũng không xong, trong lòng thấp thỏm không yên. Anh gọi điện cho Tưởng Phương Vũ nhưng không liên lạc được, bèn gọi vào số máy bàn, lúc đó mới biết được tin dữ từ người giúp việc, anh vội vàng về nước. Kết quả điều tra của cảnh sát cho biết, Tưởng Phương Vũ lái xe khi say rượu, trên đường gặp phải cơn đông nên đã xảy ra tai nạn. Tâm trạng Cố Diễn Trạch chưa bao giờ tồi tệ như lúc đó, anh chỉ mong mình ngủ say mãi mãi không tỉnh dậy, hoặc là sau khi tỉnh dậy sẽ có người nói với anh: Tất cả chỉ là một cơn ác mộng, Tưởng Phương Vũ vẫn bình an, vẫn đang ở Đại học Xuyên Nhiên đợi anh về nước. Hai người họ còn chưa thực hiện được giấc mơ của mình, Tưởng Phương Vũ làm sao có thể từ bỏ mà ra đi như vậy.

Anh không tin, không thể tin được chuyện này.

Tưởng Phương Vũ lúc nào cũng nhắc nhở anh, lúc lái xe nhất định phải cẩn thận, không được lái quá nhanh, càng không được uống rượu. Cậu ấy cẩn thận như vậy, vì sao lại phạm sai lầm lớn đến thế?

Đến bệnh viện, nhìn thấy cơ thể lạnh băng của Tưởng Phương Vũ, anh rốt cuộc không thể cầm được nước mắt mà bật khóc.

Người anh em thân thiết ấy luôn ở bên anh, nói cho anh biết chỗ nào anh làm chưa đúng, chỗ nào cần sửa chữa, vì sao có thể ra đi bằng cách này, hơn nữa còn một đi không trở lại.

Quãng thời gian hai người ở cùng nhà, Tưởng Phương Vũ luôn quan tâm tới chuyện ăn uống của anh, luôn nhìn đồng quần áo bẩn của anh mà thở dài rồi sau đó mang đi giặt. Lúc nào cậu ấy cũng làm tròn vai trò của một người anh trai.

Một lần, Cố Diễn Trạch buồn chán bèn hỏi Tưởng Phương Vũ: “Nếu sau này chúng ta cùng thích một cô gái thì sao?”

Tưởng Phương Vũ không do dự mà nói: “Đương nhiên mình sẽ nhường cậu rồi!”

Nếu không phải tận mắt thấy chiếc nhẫn mà Tưởng Phương Vũ cầm chặt trong tay, có lẽ Cố Diễn Trạch đã thật sự cho rằng đây là một chuyện không may. Nhưng rõ ràng Tưởng Phương Vũ là người rất bình tĩnh, có thể khiến cậu ấy mất kiểm soát đến mức để xảy ra tai nạn nhất định là người mà cậu ấy định tặng chiếc nhẫn kia.

Năm đó, việc học tập của Cố Diễn Trạch ở Mỹ chưa xong, sau khi về nước lại bị cha bắt vào Bắc Thần làm việc, tới tận bây giờ mới có dịp trở về Xuyên Nhiên cùng với Lâm Trạch.

Lâm Trạch nhìn Cố Diễn Trạch ngồi thần thờ: “Thế cậu định thế nào? Tiếp tục điều tra à?”.

Cố Diễn Trạch gật đầu.

“Lắm lúc anh thấy cậu quá cố chấp, tìm được cô gái đó rồi thì sao? Tưởng Phương Vũ sẽ trở về được à? Hay cậu định trả thù? Nói cho cùng thì dù có nhân tố bên ngoài tác động nhưng sự việc là tự Tưởng Phương Vũ gây ra.

Em không làm gì cả, em chỉ muốn tìm hiểu rõ sự thật. Em không muốn để người bạn thân nhất của mình chết không rõ lí do.

Lâm Trạch lắc đầu tỏ ý không bằng lòng: “Cứ để không rõ ràng thực ra cũng tốt, cần gì phải tự chuốc lấy khó chịu vào người”

Cố Diễn Trạch liếc Lâm Trạch một cái: “Em chỉ tin sự thật”.

Lâm Trạch mở miệng, định nói gì thêm nhưng lại thôi, nghĩ tới khi còn ở Mỹ, chính cái tính bướng bỉnh này của Cố Diễn Trạch đã thu hút anh.

“Nhất định em phải tìm ra sự thật.” Cố Diễn Trạch kiên định nói.

Ăn sáng xong, Cố Diễn Trạch lại một mình đi đến Đại học Xuyên Nhiên. Anh không có nhiều ấn tượng về ngôi trường này, mặc dù cả anh và Tưởng Phương Vũ từng cầm trên tay tờ thông báo trúng tuyển vào ngành học “hot” nhất ở đây nhưng cuối cùng anh còn chưa bước chân vào trường thì đã bị bố ép đi du học.

Đôi khi anh nghĩ, nếu năm xưa mình không đi Mỹ, liệu sự việc không may kia có xảy ra hay không? Ít nhất có anh ở bên cạnh Tưởng Phương Vũ, anh còn có thể khuyên nhủ cậu ấy, không để cậu ấy gặp tai nạn. Thế nhưng sau khi mọi thứ đã xảy ra rồi thì tất cả mọi cái “nếu như” đều chỉ là giả thiết mãi mãi không thành hiện thực mà thôi.

Ngành học của Tưởng Phương Vũ là Hóa học. Cố Diễn Trạch đến đây phòng thí nghiệm, trong lòng nghĩ có lẽ Tưởng Phương Vũ đã từng tới nơi này, tâm trạng anh không khỏi phấn khích, giống như mình đang đến gần hơn với cuộc sống của Tưởng Phương Vũ. Anh vào một gian phòng, nhìn không rời mắt khỏi những chiếc lọ thủy tinh nhỏ, tưởng tượng ra hình ảnh Tưởng Phương Vũ cầm chúng trong tay, vẻ mặt chăm chú. Cảm giác của anh lúc này tựa như đang chứng kiến cảnh hoàng hôn tươi đẹp thì bỗng phát hiện ra trời đã tối đen.

Cố Diễn Trạch đi tiếp, chợt nghe thấy tiếng cãi vã truyền ra từ một căn phòng khác. Anh dừng lại ngoài cửa theo dõi.

Nhóm người bên trong đang tranh luận về một vấn đề, ý kiến bất đồng, không ai chịu nghe ai. Đứng nghe một lúc, Cố Diễn Trạch thần nhiên lên tiếng: “Các bạn có thể làm một thí nghiệm, lần lượt loại bỏ protein và tăng thêm chất xúc tác đối với DNA, sau đó quan sát xem DNA sẽ sản sinh ra hiện tượng gì”

Mấy người kia nhìn nhau một lúc rồi cười hỏi Cố Diễn Trạch: “Cậu là sinh viên trường này à?”

“Không phải.” Nói xong, Cố Diễn Trạch quay đi.

Một nữ sinh viên đột nhiên đuổi theo anh: “Cho hỏi, cậu có quen Tưởng Phương Vũ không?”

Cố Diễn Trạch sững người, anh quay lại, hàng lông mày khẽ nhíu.

“Xin lỗi, mình quá đường đột. Mình là Lâm Tư, nghiên cứu sinh ở đây. Trước kia mình học cùng lớp với Tưởng Phương Vũ, từng có lần thấy một bức ảnh của cậu ấy, trong đó có một người rất giống cậu.”

“Không giống.” Cố Diễn Trạch phản bác, anh mỉm cười: “Đó chính là mình”

Ngồi trong quán cafe, Lâm Tư đan những ngón tay vào nhau, trong lòng vẫn không dám tin mình thật sự được gặp người đàn ông này.

“Ngày trước Phương Vũ thường nhắc tới cậu.”

“Thế à, cậu ấy nói gì?” Về mặt Cố Diễn Trạch cực kì thản nhiên, tựa như anh đang cố gắng che giấu đáy lòng cuộn sóng.

“Những lúc kể chuyện về cậu, Tưởng Phương Vũ luôn mỉm cười. Cậu ấy nói cậu thông minh ra sao, bướng bỉnh cố chấp thế nào, thậm chí mỗi khi gặp phải bài tập khó, cậu ấy đều nói nếu cậu ở đây nhất định sẽ lập tức làm được.” Lâm Tư thở dài.

“Cậu và Phương Vũ rất thân à?” Cố Diễn Trạch nhìn đối phương bằng ánh mắt dò hỏi.

“Ngày trước bọn mình cùng một tổ, cậu ấy là tổ trưởng...” Lâm Tư có phần hoảng loạn, giống như bí mật giấu kín trong lòng vừa bị người khác nhìn thấu.

“Nghe nói...” Cố Diễn Trạch ngừng lại, quan sát sắc mặt Lâm Tư: “Ngày trước Phương Vũ từng yêu một người, cậu gặp cô gái đó chưa?”

“Hóa ra đó là sự thật?” Lâm Tư lấy lại thái độ bình thường.

“Ý cậu là sao?” Cố Diễn Trạch tựa vào lưng ghế, đôi mắt chăm chú nhìn vào tách cafe bốc hơi nghi ngút.

“Mặc dù bọn mình chưa từng gặp được bạn gái của Phương Vũ nhưng đúng là có một thời gian cậu ấy rất kì lạ, làm chuyện gì cũng tùm tùm cười, ai tình mắt đều nhận ra cậu ấy đang yêu, chỉ có điều cậu ấy chưa từng nhắc tới..

Cố Diễn Trạch vội hỏi: “Thế trước khi xảy ra vụ tai nạn, cậu ấy có gì bất thường không?”

Lâm Tư cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có một lần làm thí nghiệm, cậu ấy vô tình làm đổ hóa chất, suýt nữa dẫn tới hỏa hoạn. Một người cẩn thận như cậu ấy mà lại có lúc bất cẩn như vậy. Thậm chí, cậu ấy còn bắt đầu đi bar, học hút thuốc, từ bỏ cả cơ hội đi Mỹ du học, kì lạ nhất là cậu ấy trượt kì thi tiếng Anh cấp sáu”

Cố Diễn Trạch hiểu rõ những điều này có ý nghĩa gì, hai việc trước anh có thể chấp nhận, nhưng chỉ riêng chuyện Tưởng Phương Vũ thi trượt tiếng Anh cấp sáu thì không thể xảy ra, nó chẳng khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm. Tưởng Phương Vũ cực kì có năng khiếu học tiếng Anh, trước kia học chung với nhau, ngay cả anh còn phải ao ước có được điểm số môn tiếng Anh cao như cậu ấy.

Phương Vũ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cậu?

“Cậu nghĩ những hành vi bất thường đó là vì nguyên nhân gì?” Cố Diễn Trạch hỏi.

Lâm Tư cười: “Rất khó nói”

“Chẳng phải giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn ư?”

Biết không trả lời thì không xong, Lâm Tư đành nói: “Có lẽ là vì cậu ấy người yêu”

Sau cuộc nói chuyện, Cố Diễn Trạch càng thêm tin tưởng vào phỏng đoán của mình. Đi được vài bước, anh nghe thấy Lâm Tư lẩm nhẩm: “Cô gái đó hẳn là rất ưu tú, cũng rất may mắn”

nắm tay Cố Diễn Trạch siết chặt lại, nếu cô ta ưu tú như vậy thì vì sao lại khiến Tưởng Phương Vũ thành ra nông nổi kia.

Đi dạo trong khuôn viên trường, tâm trạng Cố Diễn Trạch càng thêm rối bời, cảm giác càng lúc càng tới gần chân tường nhưng lại không có bất cứ manh mối nào. Anh gọi điện cho Trần Cảnh Minh, sau đó quay lại Đại học Trình Lý.

Nghe xong những suy luận của Cố Diễn Trạch, Trần Cảnh Minh chỉ hỏi: “Những điều này có ý nghĩa gì không?”

“Vì sao mọi người đều nói như thế?”

“Ai nữa?” Trần Cảnh Minh tò mò.

“Thần tượng của cậu chứ còn ai!” Cố Diễn Trạch lạnh lùng nói.

Trần Cảnh Minh mỉm cười: “Đành chịu thôi! Đây là suy nghĩ của những người bình thường bọn tôi. Thật chẳng hiểu vì sao cậu cứ thích tự hành hạ bản thân như thế”.

Cổ Diễn Trạch lườm Trần Cảnh Minh một cái: “Đây là sự khác biệt giữa tớ và cậu!”,

Trần Cảnh Minh không thêm bận tâm: “Tớ có thằng bạn đi theo chương trình trao đổi sinh viên hôm nay về, lát đi cùng cho vui, đằng nào tối cậu cũng rảnh”.

Dưới ánh đèn rực rỡ, quán bar nhỏ nằm trong khuôn viên Đại học Trình Lý đã chật kín chỗ.

Phương Hiểu kéo tay Bùi Sơ Ảnh: “Cậu phải thường xuyên tới mấy chỗ này vào, ngày nào cũng ru rú trong kí túc sớm muộn gì người cũng mốc meo”

Sơ Ảnh để mặc Phương Hiểu chỉ trích, Phương Hiểu bị phớt lờ, trong lòng âm ức, thề rằng hôm nay nhất quyết bắt Sơ Ảnh trả giá.

Hôm nay là sinh nhật của Lý Lệ, mọi người ngồi kín một chiếc bàn tròn lớn, phấn khích theo dõi đám nam thanh nữ tú đang hát hò nhảy múa. Trên sân khấu xuất hiện một người con trai cầm theo cây guitar, anh ta ngồi xuống và nói: “Hôm nay là sinh nhật của người con gái mà tôi thích, tôi xin hát ca khúc mà tôi viết tặng cô ấy. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”.

Phương Hiểu kéo tay Lý Lệ: “Cảm động không?”

Anh chàng cất giọng hát, mọi người dường như đều bị anh ta làm cho cảm động. Nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, ai đó nói to: “Lý Lệ, đồng ý làm bạn gái người ta đi!”

Đôi mắt Lý Lệ thoảng ước ướn, cô im lặng hồi lâu rồi hờ hững lên tiếng: “Tôi rất cảm động, nhưng chỉ có thể nói cảm ơn anh”.

Anh chàng lặng lẽ rời sân khấu, mọi người vừa thất vọng, vừa phẫn nộ thay cho anh ta.

Bùi Sơ Ảnh nhìn người con trai kia, trái tim đột nhiên có cảm giác nhói đau, cái gì gọi là vô tình hóa hữu tình, cái gì gọi là kiên quyết. Có lẽ rất nhiều chuyện phải đợi đến cuối cùng mới phát hiện ra bản thân đã chọn sai đường.

“Chúng ta chơi trò nói thật hay mạo hiểm đi!” Phương Hiểu đột nhiên đề nghị. Mọi người biết Phương Hiểu muốn làm dịu đi bầu không khí đông băng nên đều gật đầu đồng ý.

“Thế này nhé, mọi người truyền tay nhau một ly rượu, lúc hô dừng, ly rượu ở trong tay ai thì người đó chịu phạt.” Lý Lệ nói quy tắc: “Bắt đầu từ tớ”

Người đầu tiên bị phạt là một bạn nữ cùng phòng kí túc với Bùi Sơ Ảnh.

“Tớ chọn mạo hiểm!”

“Được, sang bên kia hỏi người đàn ông đang uống rượu có muốn chơi trò tình một đêm không. Sau đó quay về đây nói cho bọn tớ biết về mặt của anh ta thế nào.” Lý Lệ phấn khích

Cô bạn kia may mắn trở về, mọi người nhìn cô ấy với vẻ chờ mong.

“Anh ta hỏi lại tớ: Có muốn hay không?”

Đám con gái bật cười: “Chọc ghẹo công khai cơ à!”

Người tiếp theo bị phạt là Phương Hiểu: “Tớ chọn mạo hiểm”

“Cậu chắc chắn?”

Trông vẻ mặt mờ ám của mọi người, Phương Hiểu nhụt chí: “Thế... Tớ chọn nói thật.”

“Thành thật khai báo, lần đầu tiên của cậu và người đó, cậu biểu hiện thế nào?”

Phương Hiểu nhần nhịn nói: “Không có kinh nghiệm thì có thể biểu hiện thế nào?”

“Không được, cụ thể vào!”

“Trời, tớ nằm trên giường lúc lâu, quay sang thì thấy anh ấy đã ngủ rồi. Vì thế chỉ có thể lay anh ấy dậy...”

“Ghê! Cậu chủ động quá!

“Im miệng! Tiếp tục chơi!” Phương Hiểu giận dữ quát.

Bùi Sơ Ảnh là người không may tiếp theo, cô thầm than trời một tiếng.

“Chọn gì nào?” Phương Hiểu cười nham hiểm.

Bùi Sơ Ảnh biết chắc Phương Hiểu sẽ không để mình yên nên quyết định: “Chọn mạo hiểm!”.

Những người khác tỏ ra khá kinh ngạc, không ngờ một người bình thường có vẻ nhút nhát như cô lại lựa chọn điều này, ai nấy đều hào hứng chờ đợi.

Phương Hiểu thở dài: “Nể tình chúng ta là bạn thân, tớ yêu cầu cậu rất đơn giản. Đây, tớ có một số điện thoại lạ, cậu gọi vào rồi nói “Em yêu anh”. Nếu số cậu may, người ta tắt máy thì thôi”

Bùi Sơ Ảnh không thể từ chối, dẫu sao cũng là người lạ, thôi thì bấm bụng chịu đòn: “Gọi bằng điện thoại của cậu hả?”

“Không được mặc cả!” Phương Hiểu từ chối thẳng thừng.

Bùi Sơ Ảnh bấm phím số mà đầu ngón tay không ngừng run rẩy, nhủ thầm từ nay về sau không bao giờ chơi trò này nữa. Mười một chữ số bấm xong, trong lòng cô không ngừng cầu nguyện rằng đối phương tắt máy.

Đáng tiếc, Thượng Đế có lẽ đang ngủ nên không nghe thấy lời cầu xin của cô. Tiếng “tít” đầu tiên vừa dứt thì đã có người nhận điện: “A lô!”

Phương Hiểu giục: “Nói đi!”

Bùi Sơ Ảnh nhắm mắt, liều lĩnh nói: “Em yêu anh”, rồi vội vàng tắt máy, xoa ngực điều chỉnh lại hô hấp.

Đám con gái cười nghiêng ngả.

“Lần đầu tiên tỏ tình hả?” Lý Lệ vừa dứt lời thì có một người con trai đi thẳng tới trước mặt Bùi Sơ Ảnh. Anh ta có gương mặt sáng sủa, dường như không gian xung quanh vì sự xuất hiện của anh ta mà bỗng bừng sáng hẳn lên.

“Nếu đã chọn tỏ tình thì cần gì phải phí tiền điện thoại. Nói thẳng trước mặt có hơn không!

Sự việc ngày đó bị những người có mặt lan truyền ra ngoài cực kì sinh động, dường như ai cũng chờ mong một kết thúc đẹp cho câu chuyện của hai người họ.

Thực tế thì, lúc ấy, Cố Diễn Trạch thành linh xuất hiện khiến tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Trên đường về, Phương Hiểu kéo áo Bùi Sơ Ảnh mà thề thốt: “Tớ thật sự không biết anh ấy cũng ở đó...”

Bùi Sơ Ảnh lườm Phương Hiểu, không thèm lên tiếng.

“Ai ngờ số cậu xui thế, anh ấy không tắt máy...”

Không có phản ứng.

“Không ngờ Cố Diễn Trạch đàn ông như thế mà lại chấp nhận với cậu...”

Lần này, Bùi Sơ Ảnh rốt cuộc không im lặng nữa: “Cậu đừng có nói là cậu không biết số điện thoại cậu cho tớ là của Cố Diễn Trạch!”

“...”

“Cậu cũng đừng có phủ nhận chuyện cậu cho anh ta số điện thoại của tớ!”

“...”

“Chắc chắn là cậu muốn xem tớ bị cười nhạo!”

“Hu hu, cậu cứ mắng chết tớ đi cũng được!”

5. Chương 5

Phần 1

Cố Diễn Trạch cầm di động trong tay, nụ cười hiện bên khóe môi. Trần Cảnh Minh ảo não nói: “Biết là trò chơi rồi cậu còn chạy qua đây làm gì. Có ý đồ rồi phải không?”.

“Ừ.” Cố Diễn Trạch gật đầu, đúng là anh cố tình sang đó trêu cô.

Trần Cảnh Minh bị sự thành thật của Cố Diễn Trạch làm cho sững sờ, mãi không thốt lên được lời nào.

Thực ra, bản anh ngay bên cạnh bàn của nhóm nữ sinh kia nên biết rõ các cô đang chơi trò gì. Sinh viên bây giờ rất thoáng, kiếm truyện true đùa cho vui một chút cũng không có gì to tát. Vừa mới bước vào quán, Cố Diễn Trạch đã nhìn thấy Bùi Sơ Ảnh, cảm thấy cô đang cố gắng làm lu mờ bản thân, để mọi người không chú ý tới mình.

Lúc điện thoại đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại gọi đến, anh choáng váng mất vài giây, nhìn sang thấy vẻ mặt ảo não của cô, đột nhiên cảm thấy thú vị nên không do dự mà ấn nút nghe. Cô nói ba chữ “Em yêu anh” xong, không để anh kịp đáp lại đã tắt máy. Anh thừa nhận, nghe câu đó, tâm tình anh không hề bình tĩnh. Anh nghĩ người một lúc, sau đó nghĩ ra chắc chắn cô bị đám bạn gạt, vì thế tiến lại trêu cô, ai ngờ cô không tức giận mà cố nhẫn nhịn, môi mím chặt. Anh bỗng thấy hối hận.

Trong lúc anh cho rằng cô sẽ bỏ chạy, cô rớt cuộc cũng chịu lên tiếng: “Anh chấp nhận lời tỏ tình của tôi không?”.

Cô gái này, lúc này còn coi anh là quân tử ư?

Cố Diễn Trạch mỉm cười nói: “Tôi là người tin vào duyên phận, nếu chúng ta có cơ hội gặp nhau lần nữa thì coi như em là bạn gái của tôi nhé!”.

Đương nhiên, anh không nói với cô rằng hai ngày tới anh có việc phải giải quyết, sau đó lập tức quay về Xuyên Nhiên, không tới Đại học Trình Lý nữa. Anh càng lấy làm lạ vì sao mình lại không muốn từ chối cô trước mặt nhiều người như vậy, nói thế nào cũng chỉ là một trò đùa.

Lúc đó nghe anh nói vậy, Sơ Ảnh dường như thở phào, vẻ mặt đông cứng bỗng thả lỏng.

Anh không rõ biểu hiện đó của cô có ý nghĩa gì, nhưng anh không suy nghĩ nhiều về nó. Mục đích anh tới Trình Lý là để tìm hiểu chuyện của Tưởng Minh Vũ, lần này đến đây cũng là để chia tay Trần Cảnh Minh.

“Mấy giờ lên máy bay?” Đi được vài bước, Trần Cảnh Minh hỏi.

“Ba giờ chiều.”

“Cần tôi tiễn không?”

“Thôi khỏi.” Cố Diễn Trạch lắc đầu, “Đằng trước là gì?”.

“Phòng triển lãm.”

Đột nhiên nhớ tới chuyện gì, Cố Diễn Trạch nở nụ cười đầy ẩn ý: “Vào xem đi!”.

Trần Cảnh Minh mãi mê giới thiệu thì thấy Cố Diễn Trạch dừng lại trước một bức tranh. Anh ta khá ngạc nhiên, bởi đó là bức tranh của Bùi Sơ Ảnh.

“Cảm thấy bức tranh này thế nào?” Trần Cảnh Minh làm như vô ý hỏi.

“Bi thương.”

Trần Cảnh Minh kinh hãi. Tên bức tranh này là Thu buồn, dưới bóng liễu rủ là một đôi nam nữ ngồi cạnh nhau, tình ý dạt dào. Hầu như mọi người nhìn vào bức tranh này đều đoán sai nội dung, mãi đến hôm chung kết nghe một nhà bình luận thâm niên giới thiệu, mới hiểu rõ ý nghĩa của bức tranh.

“Bi thương ở đâu?” Trần Cảnh Minh tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Cố Diễn Trạch, đột nhiên cảm thấy quen thuộc, nếu anh nhớ không nhầm thì lần đầu tiên Tưởng Phương Vũ nhìn thấy bức tranh này cũng có biểu cảm hệt như vậy.

“Thực ra, bức tranh này vẽ rồng điểm mắt, nhìn qua thì chỉ thấy cảnh một đôi nam thanh nữ tú tình tứ bên nhau. Nhưng bức tranh này dường như có hai phần, mảng màu bên lề mờ hơn, góc bên phải có một đám lá phong vàng, nếu đứng cách bức tranh hai mét sẽ có cảm giác đây là một bức ảnh cũ, lá phong là biểu hiện của thời gian, của mùa thu bi thương, còn hình ảnh kia chỉ là hồi ức. Hồi ức càng đẹp đẽ, càng làm nổi bật hiện thực cô liêu.”

Sắc mặt Cố Diễn Trạch hết sức bình thản. Trần Cảnh Minh nghe xong thì mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy biểu hiện của Cố Diễn Trạch và Tưởng Phương Vũ khi nhìn thấy bức tranh này rất giống nhau. Anh cho rằng chỉ có duy nhất Tưởng Phương Vũ mới hiểu được bức tranh, không ngờ còn có cả Cố Diễn Trạch. Trước kia nhà bình luận có nói, người hiểu được nội dung bức tranh mới thật sự hiểu được thế giới nội tâm người vẽ.

Trần Cảnh Minh lắc đầu, muốn xua những suy nghĩ phức tạp này đi.

Ra khỏi phòng triển lãm, Cố Diễn Trạch mới phát hiện ra Trần Cảnh Minh có phần kì lạ.

“Này, sao thế?”

“Hình như tôi vừa nhớ ra một chuyện.”

“Gi?”

“Về Tưởng Phương Vũ.”

Sắc mặt Cố Diễn Trạch biến đổi.

“Có một lần tôi gặp Phương Vũ đến đây, cậu ấy đứng dưới gốc cây trò chuyện với một cô gái. Lúc đó tôi cũng ngạc nhiên lắm, chẳng biết cậu ấy tới trường tôi làm gì, hơn nữa, tôi còn thấy cô gái kia nhào vào lòng cậu ấy mà cậu ấy không từ chối.”

“Cô gái đó là ai?”

“Không nhìn rõ, với cả lúc đó hai người họ đang ôm nhau, ai dám chạy qua chào hỏi.

Nhưng nếu không nhầm thì là Tô Thiên Linh.”

“Tô Thiên Linh là ai?”

“Hoa hậu giảng đường trường tôi. Sinh viên năm ba khoa Mĩ thuật.” Thực ra còn một chuyện khiến mọi người đều cảm thấy kì lạ, năm đó cùng với sự việc Bùi Sơ Ảnh xin chuyển ngành thì tình bạn giữa Bùi Sơ Ảnh và Tô Thiên Linh cũng đổ vỡ. Hai người họ trước kia được gọi là cặp song sinh của trường, mặc dù ngoại hình không giống nhau nhưng đều rất thu hút ánh mắt nam giới, từ thời trung học đã là bạn tốt của nhau nhưng không hiểu vì sao sau năm nhất đại học lại đoạn tuyệt quan hệ.

Cố Diễn Trạch trầm tư một lúc rồi nói: “Cho tôi số điện thoại của Tô Thiên Linh đi”.

Anh có phần hưng phấn, cảm giác chân tướng sắp lộ rõ trước mắt, sắp được gặp người mà Tưởng Phương Vũ thích, người mà cậu ấy muốn tặng nhẫn. Thế nhưng, lúc chuẩn bị đi gặp cô gái họ Tô kia, Cố Diễn Trạch bỗng chần chừ, anh không biết mình nên nói gì, nên hỏi gì cô ta. Anh thở dài, bắt taxi đến nơi hẹn. Tô Thiên Linh hiện đang làm việc ột tờ tạp chí, hai người hẹn nhau ở nhà hàng gần tòa soạn.

Radio trong xe phát ca khúc Thời gian quay ngược hai mươi năm, Cố Diễn Trạch cúi đầu khẽ cười.

Tưởng Phương Vũ từng nói, người con gái kết hôn với cậu ấy nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, bởi vì cậu ấy là người chung thủy.

Tưởng Phương Vũ cũng nói sẽ tặng bà xã của mình một căn nhà lộng lẫy, sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy phải chịu bất kì tổn thương nào, sẽ gánh chịu toàn bộ đau khổ cho cô ấy.

Tưởng Phương Vũ còn nói, trách nhiệm lớn nhất cuộc đời cậu ấy chính là đem lại hạnh phúc cho người cậu ấy yêu.

...

Nhớ lại những lời của Tưởng Phương Vũ, nụ cười trên gương mặt Cố Diễm Trạch càng thêm rạng rỡ, quyến rũ như ánh hoàng hôn. Bỗng nhận ra giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, anh vội vàng lau đi.

Xuống xe, Cố Diễm Trạch liếc nhìn tấm biển hiệu đề hai chữ “Thi Nhã”, sau đó, anh khoan thai bước vào. Không chút do dự, anh đi thẳng tới trước mặt cô gái có gương mặt xinh xắn nhưng thần sắc hơi thiếu tập trung.

“Tôi là Cố Diễm Trạch.”

“Em biết.” Tô Thiên Linh chìa thực đơn ra: “Không biết anh thích gì nên em chưa gọi món”.

“Không cần, tôi gì cũng được.” Cố Diễm Trạch trầm nghĩ cô gái này quả nhiên phong thái không hề tầm thường.

Tô Thiên Linh ngẩng đầu: “Mục đích anh hẹn gặp em là gì? Biết em là sinh viên làm thêm nên hẹn em đi ăn một bữa giúp em tiết kiệm tiền cơm à?”

Cố Diễm Trạch mỉm cười, bình thản nói: “Cô thông minh như vậy hẳn là đã đoán ra được”.

“Tưởng Phương Vũ.” Cố Diễm Trạch đơn giản nói ba chữ.

Quả nhiên, sắc mặt Tô Thiên Linh đột biến: “Anh muốn biết điều gì?”

“Trước ngày cậu ấy xảy ra tai nạn, hai người cãi nhau hay có chuyện gì?”

“Sao anh lại tới hỏi em?” Tô Thiên Linh cười với vẻ châm chọc.

“Không hỏi cô thì hỏi ai? Cô là bạn gái của cậu ấy.”

Thần sắc Tô Thiên Linh cứng đờ: “Ai nói với anh? Ai nói em là bạn gái anh ấy?”

Cố Diễm Trạch quan sát bàn tay nắm chặt và sắc mặt nhợt nhạt của đối phương: “Không ai nói cả, chỉ có người nhìn thấy cô và Phương Vũ đứng dưới vườn cây trong Đại học Trình Lý nói chuyện thôi”.

Nghe vậy, Tô Thiên Linh mới bình thường trở lại, cô lặng lẽ nhìn Cố Diễm Trạch hồi lâu, trong đầu dường như xuất hiện rất nhiều tâm sự. Cuối cùng, cô trầm nghĩ: Phương Vũ, em giúp anh lần cuối cùng.

“Anh tới chuyến này là để tìm hiểu sự việc xảy ra trước khi anh Phương Vũ gặp tai nạn à?”

Sự im lặng của Cố Diễm Trạch chính là câu trả lời tốt nhất. Tô Thiên Linh thở dài, quả nhiên, chuyện gì cũng có nguyên nhân, mà nguyên nhân nào cũng nảy sinh kết quả.

“Đúng là em và Phương Vũ có nảy sinh mâu thuẫn. Lúc đó anh ấy được chọn đi Mỹ du học, còn em muốn ở lại trong nước, cũng không hề có ý nghĩ sẽ ra nước ngoài. Phương Vũ khẳng định muốn em đi cùng, em không đồng ý, thậm chí còn lấy chuyện chia tay để uy hiếp anh ấy. Sau đó chúng em chiến tranh lạnh mấy ngày, em nghĩ cả hai cần phải cho nhau thời gian để suy nghĩ về tình cảm này, vì thế em về nhà bác ở, không ngờ khi quay lại anh ấy đã...”

Mặc dù Tô Thiên Linh không hề khóc, nhưng Cố Diễm Trạch hoàn toàn nhận ra vẻ đau đớn trên mặt cô ta. Lúc đầu nhìn thấy cô gái này, anh đã cảm thấy có phần quen mắt, hiện giờ rốt cuộc đã nhớ ra, cô ta chính là người khóc nhiều nhất trong tang lễ của Tưởng Phương Vũ.

Hóa ra đây là chân tướng? Cố Diễm Trạch đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Anh rất muốn nói với Tô Thiên Linh rằng: Trong lòng Tưởng Phương Vũ, cô là người quan trọng nhất, cậu ấy thậm chí đã chuẩn bị một chiếc nhẫn cầu hôn cô.

Thế nhưng, những lời đó lúc này có lẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tưởng Phương Vũ chắc hẳn không muốn người con gái cậu ấy yêu chịu tổn thương vì cậu ấy. Vậy thì thôi đi, anh không cần thiết phải tốn sức nói với đối phương chuyện này.

Quãng thời gian từng có quá đổi tươi đẹp, khiến con người ta không thể hận thù, chỉ có thể tiếc nuối thừa ban đầu.

“Phương Vũ muốn cô được hạnh phúc. Cô chính là người mà cậu ấy không yên lòng nhất.”

Cố Diễn Trạch nhận ra thanh âm của mình run rẩy, trong lòng dâng lên nỗi buồn vô cớ. Người bạn quan trọng nhất đối với anh đã giao trái tim ột người khác. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, bởi anh biết rõ, rồi sẽ có một ngày anh cũng như Tưởng Phương Vũ, sẽ tìm thấy người con gái anh yêu tha thiết, sẽ coi cô ấy quan trọng như chính sinh mệnh của mình.

“Không. Không phải em.” Tô Thiên Linh đột nhiên cất lời khi Cố Diễn Trạch đứng dậy: “Ảnh chụp trong ví của anh ấy chưa bao giờ thay đổi, là bức ảnh của anh và anh ấy. Phương Vũ luôn nói với những người mà anh ấy quen biết rằng, người trong ảnh là em trai anh ấy.”

Anh ấy lúc nào cũng tự hào về anh, lúc nào cũng khen ngợi anh. Phương Vũ rất quan tâm anh, bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy.”

Cố Diễn Trạch ngẩn người. Sau đó anh quay lưng đi.

Bây giờ, Tô Thiên Linh mới không thể kiềm chế được nữa mà khóc nức lên.

Phương Vũ rất quan tâm anh, bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy.

Lúc ấy, Cố Diễn Trạch còn chưa hiểu rõ ý tứ của Tô Thiên Linh. Mãi sau này, khi đã kết hôn, một ngày nào đó, anh mới hiểu ra sự kiên định trong mắt Tô Thiên Linh từ đâu mà có.

Chân tướng quá đơn giản, khiến anh có cảm giác sự cố gắng của mình bỏ ra không nhận được phần thưởng xứng đáng. Nhưng anh không hối hận, cho dù đây không phải kết quả anh mong đợi. Đột nhiên anh thấy mệt mỏi.

Vừa quay về căn hộ, Cố Diễn Trạch nhào lên giường, chẳng buồn chào Lâm Trạch một tiếng. Anh thấy trong lòng trống rỗng, không thể nắm bắt bất cứ thứ gì, càng không biết làm thế nào để xua tan cảm giác ấy đi. Dường như cơ thể đã lơ lửng giữa không trung, không có bất cứ điều gì nâng đỡ, bấp bênh, chập chờn, mất phương hướng, mất cảm giác bình yên.

“Vé máy bay chuyến ba giờ chiều.” Đang cúi đầu sắp xếp va li hành lí, Lâm Trạch lên tiếng nhắc.

“Em không bị chứng đãng trí!” Ngủ được một giấc, Cố Diễn Trạch có cảm giác đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Lâm Trạch quan sát sắc mặt Cố Diễn Trạch, cân nhắc một lúc rồi hỏi: “Biết rồi à?”

Cố Diễn Trạch gật đầu, sau đó kể qua loa mọi chuyện.

“Định làm gì nữa?”

“Em đi thăm Phương Vũ.”

Lâm Trạch thở dài, con người này chỉ thích tự chuốc phiền phức vào người, nhưng anh cũng chẳng thể can dự, chỉ có thể mặc Cố Diễn Trạch muốn làm gì thì làm. Cố Diễn Trạch ra khỏi nhà, Lâm Trạch nhú mày, một khi cậu ta chưa lên máy bay thì anh chưa thể yên tâm.

Cố Diễn Trạch ra vùng ngoại ô, từ sau lễ tang của Tưởng Phương Vũ, đây là lần đầu tiên anh quay lại nơi này.

Cả một vùng đất rộng dày đặc những tấm bia đá lạnh băng, cỏ dại mọc um tùm, làn mưa bụi lất phất, khung cảnh cô liêu đến mức không thể diễn tả hết.

Mặc dù đã khá lâu mới trở lại đây nhưng Cố Diễn Trạch chẳng khó khăn gì để tìm ra mộ của Tưởng Phương Vũ. Sau khi Tưởng Phương Vũ qua đời, bố mẹ cậu ta không chịu nổi cú đả kích quá lớn nên lập tức sang Canada sinh sống, vì thế, nơi này ít người lui tới, quang cảnh hoang vu.

Cố Diễn Trạch ngồi xuống, nhổ những cây cỏ um tùm quanh bia mộ, một lúc sau, hai tay anh đã dính đầy bùn đất. Mưa càng lúc càng mau. Anh nhú mày, chợt nhớ đến trước kia có lần rủ Tưởng Phương Vũ tới thành phố này đo độ PH trong nước mưa. Hai người đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn những giọt nước mưa tí tách rơi xuống, đến khi xem kết quả pH, anh ngán ngẩm nói: “Không ngờ môi trường ở đây trong lành đến mức nồng độ axit ít thế này”. Lúc ấy, Phương Vũ chỉ mỉm cười, nhắc anh thay quần áo ướt ra và sấy khô tóc.

“Nếu mình là con gái, nhất định sẽ lấy cậu!”

“Vì sao?”

“Lấy cậu sẽ không phải giặt quần áo.”

Dứt lời, Cố Diễm Trạch bị Tưởng Phương Vũ vỗ một cái vào đầu: “Cậu không sợ bị mình nuông chiều thành thằng đàn à?”

“Càng tốt, như thế có thể thoát khỏi cậu!”

Hiện giờ, rốt cuộc đã thoát khỏi rồi...

Cố Diễm Trạch ngẩng đầu lên nhìn tấm ảnh gắn trên bia đá, anh khẽ lau những giọt nước đang chảy trên đó, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trong tấm ảnh. Vẫn là nụ cười ấy, nhưng nó tựa như một mũi kim đâm vào ngực anh.

“Vì sao không chờ mình? Cậu đã nói sẽ chờ mình về rồi chúng ta cùng mở một nhà hàng, mở một công ty, không cần quá giàu, chỉ cần đủ nuôi vợ con chúng ta là được, sau đó chúng ta sẽ đưa họ đi du lịch khắp thế giới bằng du thuyền. Nếu chúng ta đều sinh con gái, sẽ để chúng kết nghĩa chị em, nếu đều sinh con trai sẽ để chúng làm anh em, nếu một trai một gái sẽ để chúng làm thanh mai trúc mã...”

Cố Diễm Trạch cúi đầu, có thứ chất lỏng lăn dài trên mặt.

“Phương Vũ, vì sao...”

Anh lặp lại câu hỏi hết lần này đến lần khác, trong lòng từng cơn đau đớn. Cuối cùng, anh quì rạp trên mặt đất, nước mắt nhòa đi.

Một lúc sau, Lâm Trạch gọi điện đến: “Mày đang ở đâu, về đi nhanh lên!”.

“Anh yên tâm, em sẽ về trước giờ làm thủ tục lên máy bay.”

Tắt điện thoại, Cố Diễm Trạch đứng dậy, vận động đầu gối tê rần vì quì quá lâu. Bộ dạng anh lúc này nhếch nhác không gì sánh được.

Bên cạnh khu nghĩa trang có một căn chòi nhỏ, Cố Diễm Trạch vừa bước vào chòi thì có một người khác cũng chạy vào, quần áo ướt sũng chẳng kém gì anh. Anh kinh ngạc, đột nhiên có cảm giác mình đang lạc trong đường hầm tăm tối thì xuất hiện một tia sáng chỉ đường.

Bùi Sơ Ảnh cũng không tránh khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Cố Diễm Trạch, Cô ngây người hồi lâu.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Phần 2

Cố Diễm Trạch đột nhiên cảm thấy đáng vẻ nhu mì này của cô có lực sát thương vô cùng lớn đối với mình, thậm chí anh còn không dám lớn tiếng với cô. Anh thở dài, không ngờ bản thân lại bị một câu nói của cô đánh bại.

Chẳng mấy chốc taxi đã tới nơi.

“Đại học Trình Lý.” Cố Diễm Trạch đảo mắt qua Bùi Sơ Ảnh rồi nói với tài xế.

“Mưa to thế này còn đi viếng mộ, cô cậu cũng thật là có lòng.” Tài xế nói, nhưng không nhận được sự hưởng ứng từ hai vị khách của mình.

Bùi Sơ Ảnh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe. Cố Diễm Trạch không biết cô đang suy nghĩ điều gì. Anh thừa nhận, Trần Cảnh Minh nói rất đúng, Bùi Sơ Ảnh là một cô gái có nội tâm sâu thẳm, dường như chỉ cần nhìn vào đôi mắt là có thể đoán được trong lòng cô cất giấu một câu chuyện. Anh đã bị đôi mắt ấy cuốn hút, không thể quên đi.

Tới nơi, Bùi Sơ Ảnh xuống xe, Cố Diễm Trạch cũng xuống theo.

“Anh không nên xuống đây.” Bùi Sơ Ảnh liếc anh một cái.

“Tiền Phật phải tiền đến tận Tây Thiên chứ!” Cố Diễm Trạch hồ hững nói, tiếp tục đi theo cô.

Sơ Ảnh bước nhanh hơn, anh cũng bước nhanh hơn. Cô mất kiên nhẫn nói: “Anh đi theo em làm gì?”

“Ồ!” Cố Diễm Trạch giả vờ ngạc nhiên: “Con đường này của nhà em à?”

Sơ Ảnh không còn gì để nói, đành phớt lờ Cố Diễm Trạch, đi thẳng về phía kí túc xá nữ.

“Bùi Sơ Ảnh!” Cố Diễm Trạch đột nhiên gọi cô.

Sơ Ảnh quay đầu lại, nhìn thấy anh đang mỉm cười.

“Tự dừng anh nhớ tới hôm nọ...”

“Hôm nay anh còn ướt hơn cả hôm đó, chẳng những như chuột lột mà còn giống một tên côn đồ!” Sơ Ảnh vội vàng ngắt lời anh.

Cố Diễm Trạch ngây người. lát sau, anh bình thản nói: “Anh nhớ tới chuyện ở quán Bar hôm trước, lúc đó em hỏi anh có chấp nhận lời tỏ tình của em không. Bây giờ anh có thể trả lời em”.

Bùi Sơ Ảnh đột nhiên cảm thấy cơ thể cứng đờ, cô cố gắng dùng toàn bộ sức lực quay người đi.

“Không muốn nghe đáp án à?” Cố Diễm Trạch chạy lên giữ cô lại: “Anh còn nhớ, lúc đó anh nói, nếu chúng ta gặp lại nhau lần nữa thì em sẽ là bạn gái anh. Anh cũng không ngờ sẽ gặp lại em, nhưng hôm nay là em tự động xuất hiện trước mặt anh đấy nhé!”

Dứt lời, Cố Diễm Trạch lập tức nâng cằm cô lên, đặt một nụ hôn xuống môi cô.

Sơ Ảnh sững sốt đến mức quên cả hô hấp. Một lát sau cô mới định thần lại mà đẩy Cố Diễm Trạch ra, bên tai vang lên tiếng cười thích thú của anh. Cô rất muốn mắng anh, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy con người sâu thẳm kia đang chăm chú nhìn mình, cô hít sâu một hơi, bối rối chạy về phòng mình.

Bạn cùng phòng tròn mắt nhìn cô: “Cậu làm sao lại ướt sũng thế này?”

Sơ Ảnh chưa kịp trả lời thì nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên. Cô mở di động ra, mười một con số xa lạ kia bỗng trở lên thân thuộc một cách kì lạ.

Mau tắm rửa, thay quần áo. Sấy khô tóc mới được ngủ!

Cô nhìn tin nhắn rất lâu, sau đó mới lưu số điện thoại vào danh bạ. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên dấu chấm than.

Gửi tin nhắn xong, Cố Diễm Trạch vẫn ngây ngốc đứng một lúc lâu dưới mưa mà nhìn lên ban công khu kí túc. Mãi đến khi có vài nữ sinh đi ngang qua, nhìn anh bằng ánh mắt dò xét, anh mới ý thức được hành động ngốc nghếch của mình. Anh gượng cười, quay người rời khỏi.

Đi được vài bước, Cố Diễm Trạch lấy di động ra, gọi điện cho Lâm Trạch: “Anh về trước đi”.

“Bác trai nhất định không để yên cho anh!” Lâm Trạch day trán, sớm đã đoán được thằng nhóc này thế nào cũng lại gây chuyện.

“Bố em có hỏi gì thì anh cứ bảo bố gọi điện cho em là được.” Cố Diễm Trạch nói xong, lập tức cúp máy.

Hiện tại toàn thân ướt sũng nhưng không hiểu sao anh vẫn vui vẻ mà cười được. Có điều, vẫn nên tìm chỗ nào đó tắm rửa thay đồ thì hơn. Anh bắt đầu gọi điện cho Trần Cảnh Minh.

Bùi Sơ Ảnh ngủ một giấc tới tận lúc hừng đông mới tỉnh, hoàn toàn không biết, cả đêm qua Phương Hiểu đã phải khổ sở vì mình thế nào. Cô vừa ngồi dậy, Phương Hiểu đã chìa bữa sáng ra: “Tớ mua cho cậu đấy!”

Sơ Ảnh cảm thấy đầu óc mình choáng váng, cái câu “vô cớ nịnh bợ, không trộm cũng là cắp” quả nhiên chưa bao giờ sai. Cô thẳng thừng nói: “Có phải lại muốn tớ làm bộ bảng điều tra không?”

Bùi Sơ Ảnh vừa dứt lời, miếng bánh bao Phương Âm đang ăn dở rớt xuống bàn.

“Nó đang tò mò muốn biết cậu và vị công tử họ Cố kia phát triển đến đâu rồi thôi!”

Sơ Ảnh theo mắt: “Các cậu sao lại nhìn tớ như thế?”.

“Thành khẩn khai báo mau! Bọn tớ nhẩn nhin cả đêm qua không dựng cậu dậy đã là nhân từ với cậu lắm rồi đấy!” Phương Âm cười khi, lần la tới gần Sơ Ảnh: “Công nhận là tốc độ của hai người nhanh thật đấy”.

“Có phải nhờ trò chơi hôm nó của tớ không?” Phương Hiểu phần khích kêu lên: “Thế là tớ thành bà mối của hai người rồi nhè! Không được, Sơ Ảnh, cậu phải mời tớ đi ăn!”

“Tớ không nghe thấy gì hết! Không nghe thấy gì hết!” Bùi Sơ Ảnh lắc đầu nguầy nguậy.

“Đồ xấu tính!”

“Oan uổng! Bọn tớ không có gì cả!”

Phương Hiểu nhất quyết không chịu buông tha: “Hôm qua chẳng phải chính anh ấy đội mưa đưa cậu về kí túc à?”.

...

“Chẳng phải hôm qua anh ấy đã hôn cậu à?”

...

“Chẳng phải hôm qua cậu lén lén lút lút đọc tin nhắn của anh ấy à?”

...

Cuối cùng, Phương Hiểu kết luận một câu: “Như vậy còn không phải có tình ý với nhau à?”. Nói xong, Phương Hiểu quay sang dò hỏi quần chúng xung quanh: “Các cậu tin được không?”.

Ba cái đầu cùng lắc.

Bùi Sơ Ảnh khổ sở nói: “Không có bằng chứng, đừng có nói lung tung!”.

“À vâng” Phương Hiểu cười nham hiểm: “Tớ quên chưa nói với cậu, bữa sáng cậu vừa ăn xong là do đối tượng tình nghi kia mua cho cậu đấy!”.

Lần này, Sơ Ảnh hết đường chối cãi.

Cô đi ra hành lang, quả nhiên nhìn thấy một người con trai đang đứng dưới gốc anh đào trước cửa kí túc. Cô vội vàng thay quần áo, sau đó mím chặt môi ra khỏi phòng trong ánh mắt dò xét và nụ cười mờ ám của đám bạn.

Lúc cô đi tới trước mặt Cố Diễm Trạch, hình như anh vừa mới gọi điện thoại xong.

“Anh tưởng em còn bắt anh đợi cả ngày cơ!”

“Thế anh định đợi bao lâu?”

“Anh chưa nghĩ đến chuyện đó!” Cố Diễm Trạch gãi đầu.

Hành động trẻ con của anh khiến tâm trạng Bùi Sơ Ảnh tốt lên rõ rệt.

“Anh ăn sáng chưa?” Dứt lời, cô lập tức hối hận. Nếu anh đã mua bữa sáng mang đến cho cô thì chắc hẳn anh cũng đã ăn rồi. May mà anh chỉ gật đầu chứ không hỏi vặn cô.

“Hôm nay có phải đi học không?” Mặc dù chương trình học năm ba khá ít nhưng hẳn là vẫn phải lên lớp.

Sơ Ảnh nhú mày, chẳng hiểu sao cô cảm thấy quan hệ giữa mình và Cố Diễm Trạch có phần kì lạ. Đáng tiếc, cô cũng không rõ nó lạ ở điểm nào.

“Hôm nay là cuối tuần.”

Cố Diễm Trạch ngây người, sau đó hai mắt anh sáng rực: “Có kế hoạch gì chưa?”

Cô nhìn anh một lúc rồi lắc đầu: “Anh có việc gì à?”.

“Hôm nay thời tiết khá đẹp.”

Sơ Ảnh còn chưa kịp thích ứng với kiểu nói chuyện nhảy vọt này của Cố Diễm Trạch thì hai người đã tới chân núi Nam Sơn nổi tiếng của Xuyên Nhiên. Vừa xuống xe, họ liền bắt gặp một cảnh cầu hôn. chàng trai vẻ mặt ủ rũ, cô gái cầm bó hoa, ánh mắt kiên định: “Anh có bằng lòng cưới em không?”

“Hiện giờ anh không có gì hết, không thể mang lại cho em cái gì”.

“Em không cần nhà, không cần xe, chỉ cần anh. Anh có đồng ý hay không?”.

Chàng trai nhìn cô gái một lúc, cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu. Trên mặt cô gái tràn đầy vẻ thất vọng.

Phần 3

Cố Diễm Trạch quay sang nhìn Bùi Sơ Ảnh: “Sao thế?..”

“Cô ấy ngốc quá.”

“Hử?”

“Dùng cảm như vậy mà vẫn thất bại.”

“Không ngờ em lại lương thiện như thế đấy.” Cố Diễm Trạch buột miệng nói ra câu này, không giống như đang trêu cô.

“Mùa này anh đào nở rất đẹp, nghe nói khu này có rất nhiều anh đào.”

“Nghe nói?” Cố Diễm Trạch nheo mắt: “Em không phải người Xuyên Nhiên à?”

“Lạ lắm à? Ngày trước em tưởng anh đào đẹp như trong ti –vi vẫn hay chiếu, một cơn gió thổi qua, hoa rơi như mưa. Nhưng đến khi nhìn thấy cây anh đào trong trường, em thấy nó chẳng khác gì hoa đào.”

Cố Diễm Trạch bật cười: “Vẫn khác nhau chứ!”

“Khác thế nào?”

“Ít ra thì anh đào sẽ không ra quả anh đào.”

Sơ Ảnh quay người lại nhìn anh: “Anh quan sát tỉ mỉ quá nhỉ!”

Nhìn con đường nhỏ uốn lượn phía trước, cô cảm thấy hai chân run rẩy: “Chúng ta đi bộ lên núi thật à?”

“Đến đây đương nhiên là leo núi rồi. Em nghĩ chúng ta đến chỉ để xem ‘mưa hoa’ thôi chắc?” Thấy gương mặt nhăn nhó của cô, anh buồn cười nói: “Này, em đừng có nói với anh là chỉ quãng đường ngắn thế này mà em cũng không đi nổi nhé!”

Sơ Ảnh ngẩng người vài giây, sau đó cô nói: “Anh sẽ hối hận đấy!”

Hai người đi được lưng chừng núi, Cố Diễm Trạch mới hiểu ra vì sao cô nói anh sẽ hối hận. Anh dừng lại, ảo não nhìn cô nặng nề từng bước. Mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng Sơ Ảnh thầm nghĩ, chắc chắn anh đang cười nhạo tốc độ sên bò của cô.

“Có thể nhanh hơn con rùa một ít được không?” Cố Diễm Trạch khê nhướn mày.

Sơ Ảnh âm ỉ, lát sau mới lên tiếng: “Không! Em không phải ếch, không biết nhảy!”. Cô thừa nhận bản thân đang đổ kị, con đường dốc khó đi thế này nhưng cô dám chắc anh có thể chạy một mạch lên tới đỉnh núi.

Cố Diễm Trạch không để bụng lời châm chọc của cô: “Em cứ bình tĩnh đi, đừng nghĩ mình mệt, như thế sẽ đi nhanh hơn”.

Sơ ảnh liếc anh một cái: “Anh cho rằng ai cũng giống anh chắc! Như con ếch, không biết mệt là gì.”

“Ếch cũng có cái hay đấy chứ!” Cố Diễm Trạch mỉm cười: “Ít nhất có thể dẫn đường cho rùa!”

Sơ Ảnh mím môi: “Không cùng chủng tộc, quan hệ nhất định bất hòa!”

“Chưa chắc!” Anh vẫn tỏ ra thản nhiên: “Ngựa và lừa còn có thể sinh ra là được mà!”

“Nhưng không thể sinh sản!” Cô bướng bỉnh cãi lại.

“Khoa học bây giờ phát triển, muốn sinh sản có khó khăn gì!” Đột nhiên anh quay lại nhìn cô, cười xấu xa: “Biết đâu có ngày rùa với ếch cũng có thể sinh con!”

Sơ Ảnh lúc này không cẩn thận trượt chân, Cố Diễn Trạch vội vàng lao đến giữ cô lại: “Sao em bất cẩn thế?”

Cô trừng mắt lườm anh, ai hại cô ra nông nỗi này chứ?

Sơ Ảnh đứng im, không có ý định đi tiếp.

“Đau lắm à?” Cố Diễn Trạch hỏi vậy nhưng không hề tỏ ra lo lắng, anh biết thừa cô không chịu đi là vì nguyên nhân khác: “Không đi thật hả?”

“Ừ.” Cô ương ngạnh đáp.

“Trên đỉnh núi có một mái đình nhỏ, đứng ở đó có thể ngắm cảnh đẹp. Hơn nữa, bên cạnh còn có một con suối...”

“Leo cao như thế chỉ để xem nhà cửa dưới chân núi và uống nước suối, thà mua một chai nước khoáng mang lên sân thượng tòa cao ốc ngồi uống còn hơn!”

Cố Diễn Trạch chịu thua: “Thực nữ mà nói những lời thô tục như thế, không sợ người ta cười cho à?”

“Đằng nào thì trước mặt em hiện giờ cũng chẳng có người, chỉ có mỗi con ếch thôi, em sợ gì mất hình tượng?” Lúc này, bao nhiêu bất mãn của Sơ Ảnh đều tan biến, cô chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối vì không được thấy anh trở mặt. Đúng là một người đàn ông rất phong độ!

Cố Diễn Trạch thờ ơ nhìn cô: “Không đi nữa thật à?”

“Không đi!” Cô cứng đầu đáp, để xem anh làm gì được cô.

“Em chưa nghe giáo viên giải thích thế nào là: đắp một ngọn núi, chỉ thiếu một sọt đất mà không thể hoàn thành à? Nếu đã mất công sức nhiều như vậy thì nên kiên trì thêm một chút nữa, lúc này mà từ bỏ là hành động cực kỳ thiếu suy nghĩ.”

“Anh rất thông minh!” Sơ Ảnh nghiêng đầu nói: “Từ bé, em đã bị thầy cô chê là đứa trẻ thiếu suy nghĩ rồi!”

Cố Diễn Trạch ghen hòng, thấy nụ cười thấp thoáng trong đôi mắt cô, biết cô đang cố tình chọc tức mình, anh bèn dịu giọng nói: “Em thật sự muốn bỏ dở giữa chừng?”

Sơ Ảnh không nói không rằng, trực tiếp quay lưng đi xuống núi, vừa rồi bị sái chân chưa phát hiện ra, bây giờ mới thấy đau. Cố Diễn Trạch quan sát cô mấy giây, sau đó thông thả đi đến bên cạnh dìu cô. Sơ Ảnh vốn định đẩy anh ra, nhưng đột nhiên không nỡ phá hoại bầu không khí hòa hoãn hiếm có này. Cứ im lặng như thế, cô lại cảm thấy gượng gạo, cuối cùng cô nói: “Anh cũng quyết định từ bỏ một sọt đất cuối cùng à?”

“Thỉnh thoảng từ bỏ cũng không thể phá hỏng được hình tượng.”

Nói lời này ra, dường như anh không còn là người vừa nãy lên giọng dạy bảo cô nữa. Sơ Ảnh mỉm cười: “Anh làm việc gì cũng nhất quyết phải làm cho đến cùng à?”

Cố Diễn Trạch im lặng một lúc mới trả lời: “Mọi người đều nói anh rất cố chấp”.

Thế là thừa nhận rồi phải không?

“Lần này làm khó anh rồi nhỉ, em phải bù đắp tổn hại cho anh thế nào đây?” Giọng điệu có vẻ áy náy nhưng thực chất cô đang hả hê.

“Hay là em lấy thân báo đáp đi!” Cố Diễn Trạch còn cao tay hơn cả cô.

Sơ Ảnh không nói được câu nào, người đàn ông này quả nhiên không dễ đối phó. Cô gạt tay Cố Diễn Trạch ra, tự mình bước đi.

Cố Diễn Trạch đứng yên, thấy cô phản ứng như vậy, tâm trạng anh bỗng nhiên tốt lên. Anh đuổi theo cô: “Anh tưởng em đi chơi cùng anh nghĩa là đã đồng ý đề nghị hôm qua của anh. Hình như anh nhầm rồi?”

“Đề nghị gì?” Sơ Ảnh không kịp suy nghĩ, lập tức quay đầu hỏi.

“Ồ, em quên rồi à?” Cố Diễn Trạch kéo cô lại: “Chính là...”, anh giữ hai tay đang vùng vẫy của cô, cúi xuống hôn. Nghe tiếng thở dồn dập của cô, anh ghé vào tai cô, thì thầm: “làm bạn gái anh!”

Không để cô kịp lên tiếng, anh đã áp sát vào người cô, cất giọng uy hiếp: “Nếu em không đồng ý, anh sẽ ném em xuống dưới kia. Yên tâm không chết được, độ cao này vừa đủ để em trở thành người tàn phế. Lúc đó thì chẳng ai muốn lấy em nữa đâu, em chỉ có thể theo anh mà thôi”,

Anh nói cực kì bình thản, hàng lông mày hơi nhướn lên, khiến Sơ Ảnh có phần nghi ngờ những lời này là thật.

“Em...”

Cô vừa mới mở miệng nói được một chữ, anh đã lắc mạnh cơ thể cô, dường như chuẩn bị đẩy cô xuống chân núi.

“Em đồng ý.”

Nghe vậy, Cố Diễn Trạch mới kéo cô lại, đôi mắt híp vào: “Nói sớm có phải tốt rồi không!”

Sơ Ảnh chưa kịp hoàn hồn, đứng tại chỗ thở gấp. Cố Diễn Trạch đi được vài bước lại quay về: “À quên mất, chân em đau chắc không đi được?”. Nói đoạn, anh hơi cúi người: “Có cần bạn trai này cố gắng sức lực không?”

Sơ Ảnh định từ chối, nhưng nghĩ tới vừa nãy bị anh dọa, cô không khách khí nữa, leo lên lưng anh.

Không thấy vẻ mặt Cố Diễn Trạch, cô chỉ cảm thấy lớp áo mỏng của anh đã ướt đầm. Ánh mặt trời càng lúc càng gay gắt, cô vô thức sờ tay lên trán anh, mồ hôi lấm tấm.

“Em đừng sờ mó lung tung nữa, anh hoa mắt ngã xuống núi là em thảm đấy!” Cố Diễn Trạch hờ hững nói, bộ dạng nhàn nhã như đi chơi.

Sơ Ảnh đang định bảo anh thả mình xuống, nhưng nghe anh nói vậy lại không dám mở miệng nữa.

Hai người xuống tới chân núi, quần áo Cố Diễn Trạch đã ướt đầm mồ hôi, dính cả vào da.

“Chân còn đau không?” Anh nhìn chân cô hồi lâu mới lên tiếng.

“Hết rồi.” Đi mấy bước, cô bổ sung: “Vốn dĩ không có vấn đề gì.”

Cố Diễn Trạch mua hai chai nước khoáng, đưa cho cô một chai, cô lắc đầu: “Nước không có vị em không nuốt được”.

Anh thu tay lại, nói: Anh thì không nuốt được nước có vị”.

Sơ Ảnh đang định đi mua nước ngọt, nghe anh nói vậy, cô quay đầu lại, mỉm cười: “Sở thích chúng ta đúng là trái ngược nhau”.

“Anh thấy rất hợp qui luật bù trừ!” Có lẽ do quá khát, Cố Diễn Trạch mở nắp chai nước, uống một ngụm lớn, sau đó anh lẩm nhẩm như nói một mình: “Xuống núi cùng em còn mệt hơn cả leo núi!”.

Sơ Ảnh mua hai que kem về, thấy Cố Diễn Trạch nhìn mình, cô không biết ngượng mà nói: “Em mua ình em thôi”.

Cố Diễn Trạch nhún vai không đáp.

“Hồi trước em thích ăn kem đến mức có lần ăn liền một lúc mười que, ăn xong không hề đau bụng, không hề bị cảm.”

“Thế à, sau này thì sao?”

Ánh mắt cô bỗng trở nên u ám: “Có người nói với em, ăn nhiều kem như thế không tốt cho sức khỏe...”.

Sơ Ảnh cảm thấy may mắn vì Cố Diễn Trạch không hề hỏi đó là ai, anh chỉ băng quơ nói: “Đói rồi, mình đi ăn thôi”.

Cô có cảm giác mình là một sinh viên ngoại tỉnh lần đầu tiên tới đây, anh dẫn cô vào một con ngõ nhỏ tìm hàng ăn, dù không phải những món sang trọng nhưng cực kì ngon miệng. Sau đó hai người ngồi lên một chiếc xe buýt, không quan tâm nó đi về đâu, ngồi đến tận điểm cuối mới xuống, tâm trạng vừa phấn khích vừa tò mò, như hai đứa trẻ lần đầu tiên ra khỏi nhà, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

Đến lúc đã mệt rồi, hai người mới dừng lại.

Sơ Ảnh chỉ vào một hướng, nói: “Đây là nơi em thích đến nhất”.

Cố Diễn Trạch nhìn con đường vắng hoang vắng và bụi cỏ rậm rạp: “Em thích mấy thứ u ám thế này à?”

“Có cảm giác rất bị thương. Anh không thấy thế à?”

“Anh thấy ngấm em còn có cảm giác hơn!” Cố Diễn Trạch bật cười, hàng lông mày hơi co lại, vẻ mặt lúc này đột nhiên dịu dàng khó tả.

Sơ Ảnh chợt nhớ tới lời bài hát nào đó: Ánh mắt của anh biết cười, mỗi khi cười hàng mi khẽ cong lên...

Nghĩ vậy, cô mỉm cười, chạy tới bên cạnh đường ray. Khi còn bé, cô rất thích đứng ở những nơi cao, mặc dù sợ ngã nhưng cảm giác kích thích và đạt được thành tựu luôn đánh bại nỗi sợ hãi.

Cố Diễn Trạch nhìn cô dò dẫm từng bước trên con đường ray, hai tay dang ra giữ thăng bằng nhưng cơ thể vẫn nghiêng nghiêng ngả ngả, rất nhiều lần suýt té ngã. Ánh hoàng hôn chiếu lên người cô, bóng cô trải dài trên mặt đất, Thoạt nhìn đã thấy cô rất gầy, nhìn chiếc bóng đổ dài kia càng cảm thấy cô mong manh, yếu ớt.

Cố Diễn Trạch bước đến bên cạnh nắm lấy tay cô. Sơ Ảnh dừng lại một chút rồi tiếp tục đi.

Nắng chiều bao phủ hai người, cảnh tượng giống như mộng ảo dài đằng đẵng.

Sơ Ảnh chậm rãi bước, chậm rãi cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay của anh. Lúc này cô mới phát hiện ra, mình đứng bên trái Cố Diễn Trạch, vị trí gần trái tim anh nhất.

“Nếu có thể giống như hai bên đường ray này, vĩnh viễn nương tựa vào nhau mà tồn tại, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc phải không?” Sơ Ảnh bước xuống khỏi đường ray, nhỏ nhẹ nói, dường như cô rất sợ mình to tiếng một chút thì sẽ phá hỏng bầu không khí ấm áp tuyệt vời này.

Cố Diễn Trạch ngây người một chút, anh rất muốn nói với cô, hai bên đường ray tuy có thể nương tựa vào nhau mà tồn tại, nhưng chúng vĩnh viễn không thể giao nhau. Thế nhưng, nhìn thấy nụ cười hài lòng của cô, anh không đành nói ra những lời này, chỉ khẽ gật đầu.

Đúng rồi, nó rất giống ca từ của bài hát kia.

Ánh mắt của anh biết cười, mỗi khi cười hàng mi khẽ cong lên. Nhưng em mãi mãi chẳng thể nào với tới được...

6. Chương 6

Phần 1

Đạo chơi cả một ngày trời, toàn thân Sơ Ảnh đau ê ẩm, các khớp xương mỏi rã rời, trong khi đó, Cố Diễn Trạch vẫn ung dung tự tại tại chỗ hể hần gì, cô cảm thấy cực kì bất mãn.

Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh về tới trường thì trời đã tối, dưới ánh đèn đường vàng vọt, bóng hai người gần sát bên nhau. Đột nhiên anh cảm thấy có chút phiền muộn, rõ ràng suốt cả ngày hai người đã vô tư nói cười, vậy mà lúc này ngay cả mở miệng nói một câu cũng không nổi. Cô im lặng, anh càng thêm căng thẳng. Anh chậm rãi giơ tay phải ra, muốn cầm lấy tay cô.

“Giờ anh đang ở đâu?” Sơ Ảnh bỗng hỏi.

Cố Diễn Trạch vội thu tay về, anh ho khan một tiếng rồi trả lời: “Ở ngay cạnh trường em”.

Thấy ánh mắt dò xét của cô, anh giải thích: “Anh vừa thuê một căn hộ”.

“Sao...” Sơ Ảnh im bật, lúc này hỏi anh vì sao lại chuyển tới đây ở thì có vẻ hơi...Hầu hết các khu chung cư quanh trường đều đã cho sinh viên thuê, hiện giờ tìm được căn hộ còn trống không phải dễ dàng.

Ánh đèn mờ mờ, Cố Diễn Trạch nhìn không rõ vẻ mặt của Sơ Ảnh, anh chỉ cảm thấy một loại ảo giác rằng gương mặt cô được một lớp vải mỏng che khuất, đợi anh vén lên. Khoảnh khắc này, anh đột nhiên thấy cổ họng khô rát.

“Sao thế?” Sơ Ảnh nhận ra thái độ của anh có phần kì lạ.

Cố Diễn Trạch mỉm cười nhìn cô, sau đó, không để cô kịp trở tay đã ôm cô vào lòng. Nụ hôn lần này không hơi hợt như những lần trước, anh có thể cảm nhận được cơ thể cô đang run rẩy. Anh nhẹ nhàng đi chuyển tay lên sau gáy cô.

Không hiểu sao, Sơ Ảnh cảm thấy anh đã có chủ ý từ trước. Khi bàn tay ấm áp chạm tới mặt cô, Cố Diễn Trạch bỗng nhiên gượng cười. Lúc này trên đường cũng có một vài đôi tình nhân qua lại, Sơ Ảnh trở nên lung túng.

Dường như ngay lập tức, Cố Diễn Trạch nắm chặt lấy tay cô, lẳng lặng kéo cô đi thẳng tới cổng kí túc xá nữ. Lúc này anh mới cảm nhận được thế nào gọi là chia li. Trước kia thấy đám bạn mình tiễn người yêu tới sân bay liền khóc như ngày tận thế, anh chỉ thấy buồn cười. Hiện giờ, anh mới biết, chia tay người yêu có bao nhiêu lưu luyến, bao nhiêu không nỡ.

“Sơ Ảnh.”

“Ừm?”

“Anh chưa từng yêu ai, nhưng ...” Cố Diễn Trạch lúng túng, nghe nói nhiều nữ sinh hiện nay đều thích con trai có kinh nghiệm yêu đương, anh không muốn giấu cô: “Vì thế, anh không biết phải biểu hiện thế nào”.

“Thì sao?” Sơ Ảnh nghiêng nghiêng đầu, thấy vẻ mặt ngượng ngùng của anh, cô vô cùng khoái chí.

“Nếu anh làm gì khiến em không vừa ý, em...ừm...hãy rộng lượng bỏ qua...”

Sơ Ảnh bật cười khúc khích, sau đó cô chỉ vào một đôi nam nữ phía xa, từ tốn nói: “Anh thấy người con trai kia không?”

Cố Diễn Trạch nhìn theo hướng cô chỉ, gật đầu.

Cậu ta đi học luôn đi sớm để giữ chỗ giúp bạn gái, hẹn đi đâu luôn đúng giờ đến đón bạn gái, buổi sáng luôn mua đồ ăn mang đến cổng kí túc xá, buổi tối đi lấy nước nóng cho bạn gái. Cuối tuần cậu ta thường đưa bạn gái đi dạo phố, mua đồ,...ừm” Sơ Ảnh liếc Cố Diễn Trạch một cái: “Anh làm được không?”

Cố Diễn Trạch hơi chau mày.

Sơ Ảnh chột dạ, đúng là có một người bạn trai tốt như vậy thì còn gì bằng, nhưng không biết mấy lời nói đùa này của cô có lừa nổi anh không.

Cố Diễn Trạch nhìn thẳng cô, bình tĩnh nói: “anh sẽ cố gắng hết sức!”

Sơ Ảnh kinh ngạc

Từ sau hôm đó, sinh viên nội trú trường Trình Lý luôn thấy một chàng trai tuần tú hàng sáng đều mang đồ ăn đến trước cổng ký túc xá nữ. Cố Diễn Trạch thuộc lòng thời khóa biểu của Sơ Ảnh, luôn đến lớp sớm để giữ chỗ giúp cô, buổi trưa anh xếp hàng giữa căng tin đông nghịt mua cơm cho cô, sau đó chờ cô chậm chạp đi tới. Anh không hề thấy phiền hay tức giận, trái lại còn cảm thấy rất hài lòng vì cuộc sống của mình xoay quanh cô.

Phương Hiểu lúc nào cũng tỏ ra ngưỡng mộ Bùi Sơ Ảnh: “Trời ơi! Cậu làm thế nào mà điều khiển được anh ấy thế! Thật kính nể cậu quá đi”.

Sơ Ảnh liếc Phương Hiểu một cái: “Cậu đi mà hỏi anh ấy”.

Phương Hiểu bĩu môi: “Này, tớ là bà mối của cậu đấy nhé”.

Bạch Hoa xen ngang: “Phương Hiểu nó đang nhắc nhở cậu nếu được làm dâu nhà giàu thì không được quên công mai mối của nó đấy”.

“Tớ là người hám lợi như thế chắc?”

“Ừ!” Ba người còn lại đồng thanh đáp.

Sơ Ảnh tủm tỉm cười. Di động của cô chợt rung lên.

“Lại là anh ấy hả? Còn không mau xuống đi!” Bạn cùng phòng giục.

Cố Diễn Trạch đứng dưới cổng kí túc, đang chơi trò gì đó trên điện thoại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía chân cầu thang. Lúc thấy Sơ Ảnh đi xuống, anh liền bỏ di động vào túi.

“Đợi lâu chưa?” Cô hỏi.

“Từ lúc em ra khỏi phòng. Nếu em muốn anh đợi lâu thì lần sau đi chậm lại, nếu không muốn anh đợi lâu thì đi nhanh hơn một chút.”

“Nghe như đang ra lệnh không bằng!” Sơ Ảnh phụng phịu nói, “Hôm nay làm gì?”

“Cứ đi theo anh khắc biết.”

Sơ Ảnh không ngờ Cố Diễn Trạch lại đưa mình đi mua sắm, hơn nữa trông anh còn phần khích hơn cả cô. Xem ra, anh đã coi những lời nói đùa của cô là thật và thực hiện rất nghiêm túc. Thấy anh hào hứng như vậy, cô chẳng còn dũng khí để nhận tội với anh.

“Cái này rất đẹp này!” Cố Diễn Trạch chỉ vào một chiếc váy màu đỏ.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Em không thích kiểu này”.

“Thử đi xem có hợp không? Biết đâu mặc lên sẽ thích.” Anh dỗ dành cô.

“Thích hay không, chỉ bằng cái nhìn đầu tiên em đã biết rồi.” Cô liếc nhìn chiếc váy rồi nói.

Cố Diễn Trạch im lặng một lúc rồi thì thầm: “Với người cũng như vậy sao?”

“Anh nói gì cơ?” Sơ Ảnh quay lại nhìn anh.

“Nói em thật kén chọn!” Anh bước lên trước, nắm lấy tay cô: “Mau xem xem ở đây có bộ nào khiến em nhất kiến chung tình không?”

Ngay lúc được bàn tay anh nắm lấy, Sơ Ảnh dường như không còn nghe thấy anh nói gì nữa, chỉ vô thức gật đầu.

Sau khi cô thử mấy bộ quần áo, Cố Diễn Trạch rầu rĩ mở miệng: “Sao em chọn toàn màu xanh lá cây thế?”

“Em thích màu này.” Sơ Ảnh đứng trước gương: “anh thấy đẹp không?”

Cố Diễn Trạch đi tới bên cạnh cô, nhìn vào trong gương rồi gật đầu: “Có anh đứng bên cạnh mới hoàn hảo”.

“Vớ vẩn.” Cô đẩy anh.

“Anh nói thật, em mặc gì cũng đẹp.” Trong mắt anh chỉ còn thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

Thực ra, màu xanh lá cây rất kén người mặc, nhưng khi mặc lên người cô lại có một vẻ đẹp vô cùng thanh nhã.

Phần 2

Sơ Ảnh cho rằng Cố Diễn Trạch ít khi ra ngoài nên mới hứng thú như vậy, thế nhưng, hầu hết thời gian rảnh rỗi của cô đều bị anh chiếm lấy, đưa ra ngoài đi chơi, dạo phố, mua sắm, đến khi cô mệt mới thôi. Mỗi lần như vậy, anh sẽ công cô trên lưng, thỉnh thoảng có người qua đường chếp miệng: “Đúng là thanh niên”.

Cố Diễn Trạch nghiêm túc nói: “Bạn gái tôi bị bệnh”.

Sơ Ảnh tóm lấy cổ tay anh: “Anh mới bị bệnh”.

“Vâng vâng. Anh không bệnh sao chịu để em hành hạ phải không?”

Cố Diễn Trạch ảo não: “Thôi thôi anh xin nhận tội được chưa? Em mắng anh đánh anh cũng được, anh bảo đảm sẽ không nói lại, không đánh lại”.

“Không thêm, chỉ thêm đau tay em!”

Cố Diễn Trạch bật cười. Đột nhiên anh nhớ tới ai đó từng nói, đã biết con gái rất vô lý rồi thì tốt nhất đừng nên nói lý với họ làm gì, cứ nhận lỗi về mình là xong. Quả nhiên là vậy, hiện tại anh đã lĩnh hội sâu sắc điều này. Anh nhún vai, nghĩ tới việc trên lưng mình đang ôm công cô, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào.

Cố Diễn Trạch không ngại phiền phức đưa cô đi khắp nơi trong thành phố này, tới đâu cũng tìm ra những trò thú vị. Sơ Ảnh nhận ra, từ sau khi anh xuất hiện, cuộc sống của mình dường như trở nên thật hoàn hảo.

Chuyện giữa Cố Diễn Trạch và Bùi Sơ Ảnh chẳng mấy chốc đã truyền tới tai Trần Cảnh Minh. Vừa gặp nhau, Trần Cảnh Minh đã vội nói: “Tên khốn kia, cậu ở lại đây lâu vậy mà cũng không thêm gọi điện cho tớ lấy một lần”.

“Cậu biết rồi à?” Cố Diễn Trạch lười nhác nói.

“Ôi dào, mấy chuyện tầm phào này ở trường có muốn không biết cũng chẳng được”.

“Đấy là chuyện tầm phào à?”

“Người khác thì không phải, nhưng Cố Diễn Trạch cậu còn không phải sao?”

Cố Diễn Trạch cười: “Thế cậu bảo tớ phải làm thế nào mới được?”.

Hồi học cấp ba, mấy người cùng phòng đều cho rằng Cố Diễn Trạch có người yêu, chắc chắn cô gái đó sẽ hầu hạ anh đến nơi đến chốn mà không cần anh sai bảo. Nói như vậy có phần khoa trương nhưng ai cũng cho đó là điều đương nhiên, vì Cố Diễn Trạch tuyệt đối không phải người chủ động.

“Cậu phải như thế này”. Trần Cảnh Minh hắng giọng: “Hừm... Lấy cho anh cái kia...Mang cái kia ra đây...Em làm không tốt thì anh sẽ lập tức đổi người khác làm bạn gái...”

Cố Diễn Trạch lườm Trần Cảnh Minh: “Cậu điên à!”

“Buồn cười nhỉ? Rõ ràng cậu từng nói Sơ Ảnh là một cô gái sống nội tâm, sao giờ biến thành kẻ lừa đảo thế?”

Trần Cảnh Minh nhìn chằm chằm Cố Diễn Trạch một lúc rồi nói: “Cậu thật sự thích con bé đó à?”

Cố Diễn Trạch xoay chiếc di động trong tay, ngẫm nghĩ hồi lâu: “Chẳng nhẽ cậu cho rằng tớ đang đùa giỡn à? Nhân phẩm của tớ rở rúng thế chắc?”

“Không. Tớ chỉ thấy khó tin thôi”. Trần Cảnh Minh thật sự không dám tin, Cố Diễn Trạch yêu vào lại trở thành người như vậy.

“Haizz...Tớ cũng chỉ là một người bình thường như người ta thôi. Có gì lạ”.

Trần Cảnh Minh chuyển sang chủ đề khác: “Cậu sắp phải về Thâm Hạ rồi, định thế nào?”.

“Đến lúc đó rồi tính”.

Vấn đề này thực sự khiến Cố Diễn Trạch đau đầu. Một tháng qua, anh luôn cố gắng lảng tránh nó, chỉ nghĩ được ngày nào hay ngày ấy. Bố anh cũng không nổi giận hay thúc ép anh quay về, chỉ nói cho anh biết Cố Vân Tu sắp kết hôn, ngầm ra lệnh anh phải về trước lễ cưới.

Thực ra, điều khiến anh khó xử nhất là không biết phải mở miệng thế nào với Sơ Ảnh.

Cuộc sống hiện tại rất vui vẻ, nhưng anh buộc phải tự mình kết thúc nó.

Bùi Sơ Ảnh trằn trọc cả đêm không ngủ được, cô nhớ tới những lời Cố Diễn Trạch nói với mình, trong lòng trống rỗng. Cô nhẹ nhàng rời giường, ra khỏi phòng, đứng ngoài ban công ngắm nhìn màn đêm. Nền trời dày đặc sao, nhưng chúng không thể chiếu sáng cõi lòng cô.

Khi còn bé, Sơ Ảnh là một đứa trẻ ngoan ngoãn, rất ít khi giận dỗi ai. Nhưng có một hôm, cô được mẹ mua ột quả cầu thủy tinh, cô rất thích, đáng tiếc nó lại bị đứa trẻ hàng xóm cướp mất. Sơ Ảnh khóc nức nở, người lớn dỗ dành cô thế nào cũng không được, cuối cùng mẹ phải đi mua một quả cầu mới về cho cô. Thế nhưng cô vẫn không chịu nghe mà còn ném vỡ tan. Trong mắt cô, cho dù cái mới có đẹp thế nào thì cũng không thể bằng cái ban đầu cô đã thích.

Đó có lẽ là lần nổi giận âm ỉ nhất của Sơ Ảnh. Cô đã thích cái gì thì sẽ một mực không thay đổi.

Với chuyện tình cảm, có phải cũng như vậy không?

Gần đây, Sơ Ảnh hay mất ngủ, cô nhớ tới rất nhiều chuyện trong quá khứ. Cô biết mình nên hài lòng với cuộc sống hiện tại, nhưng chẳng hiểu sao, cô cảm thấy bản thân giống như đang đứng trên mây ngắm nhìn phong cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngã xuống, tan xương nát thịt. Cảm giác bất an ấy luôn thường trực trong cô.

Niềm hạnh phúc hiện tại có được là do cô quyết định trả tự do cho bản thân, cô nên biết quý trọng nó mới đúng.

Những ngày qua, Cố Diễn Trạch luôn ở bên cô, cùng cô lên lớp, cùng cô đi dạo phố. Hai người nếm trải cảm giác hạnh phúc và bình yên khi ở bên nhau.

Hôm nay, anh có phần kì lạ, đi cạnh cô, anh chỉ giữ im lặng.

Cố Diễn Trạch nhìn cô hồi lâu: “Có lẽ anh sắp phải quay về Thâm Hạ”.

Sơ Ảnh ngây người, cô biết chuyện này không thể tránh khỏi, nhưng không ngờ lại sớm như vậy. Anh không thuộc về Xuyên Nhiên, thành phố Thâm Hạ sôi động kia mới là nơi dành cho anh, đó là nhà của anh, là người thân của anh, anh không thể không về.

Thấy Sơ Ảnh im lặng, Cố Diễn Trạch vội giải thích: “Anh họ anh sắp kết hôn”. Anh còn muốn nói cho cô biết, anh không hề muốn quay về, nhưng ánh mắt của cô khiến anh không thể thốt nên lời. Bản thân anh rõ hơn ai hết, một khi anh đã về Thâm Hạ thì chắc chắn bố sẽ không thể anh đi. Anh không muốn cô thất vọng, nhưng hơn hết càng không muốn lừa dối cô.

“Anh ở đây lâu như vậy cũng nên về nhà thôi, bố mẹ nhất định rất lo lắng”. Sơ Ảnh nói. Cô không ngờ mình còn có thể bình tĩnh đến vậy.

Thái độ này của cô khiến Cố Diễn Trạch có phần hoang mang: “Anh chỉ đơn giản là về nhà, không có ý nghĩa gì cả”.

“Em biết”.

Cô biết thật không? Cố Diễn Trạch sợ hãi.

Tình cảm dành cho cô mang theo một chút xúc nổi khiến lí trí của anh bị kìm hãm. Thực lòng mà nói, sau khi bình tĩnh lại, anh có phần hối hận, hối hận vì đã để bản thân dễ dàng chìm đắm trong đó. Thế nhưng, anh không thể phủ nhận rằng anh lưu luyến cô, không nỡ rời xa cô. Hơn bất cứ ai, anh hiểu rõ khi quay về Thâm Hạ, khả năng mất cô là không thể nói trước, mà anh không muốn điều đó xảy ra.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, nhìn cô đầy cương chiều: “Anh không ở đây cũng không có gì thay đổi hết”.

Bàn tay cầm đôi đũa của Sơ Ảnh khẽ run lên, rất lâu, cô mới ngẩng đầu cười đáp lại anh.

Mấy ngày còn lại, hai người đi hết sức trân trọng. Không lời hứa hẹn, không đi chơi, không đi mua sắm, hai người chỉ đơn giản nắm tay nhau dạo phố. Lúc bước lên cây cầu hình vòm, Cố Diễn Trạch nói: “Em từng nghe truyền thuyết về cây cầu này chưa?”

“Chưa”. Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn anh.

“Hai người yêu nhau nắm lấy tay nhau đi qua cây cầu này, họ sẽ ở bên nhau mãi mãi”. Cố Diễn Trạch chậm rãi nói, ngữ điệu nhẹ tựa lông chim.

Sơ Ảnh nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt: “Anh cũng tin mấy chuyện này à?”

“Thà tin còn hơn không”. Cố Diễn Trạch siết chặt tay cô.

Hai người thong thả bước đi bên nhau, bỗng nhiên Sơ Ảnh cười rồi nói: “Cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, em chỉ mong anh nhớ mãi ngày hôm nay”.

“Đương nhiên”. Cố Diễn Trạch lập tức đáp lại.

Thực lòng, cô muốn anh nhớ rằng mình đã từng trao lời hứa hẹn suốt đời với một người con gái. Có thể cô không phải người duy nhất, nhưng vẫn muốn anh nói về mình.

Cho dù họ có bao nhiêu không nở thì ngày chia tay vẫn cứ đến.

Trần Cảnh Minh đưa Cố Diễn Trạch ra sân bay. Cố Diễn Trạch liên tục quay đầu lại nhìn, mỗi lần đều không khỏi thất vọng.

“Sơ Ảnh đã nói không ra tiền cậu rồi còn gì?”. Trần Cảnh Minh lắc đầu: “Cứ như sinh ly tử biệt không bằng. Hai thành phố cách nhau có một chuyến máy bay chứ mấy”.

“Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu vào”. Cố Diễn Trạch bực mình gắt.

Bóng dáng anh chờ đợi rốt cuộc cũng không xuất hiện. Anh vô cùng thất vọng. Kéo vali hành lí trong tay, Cố Diễn Trạch nhớ lại cảnh tượng Sơ Ảnh ngồi trong phòng anh, giúp anh gấp từng bộ quần áo. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy gấp quần áo thú vị đến vậy, động tác của cô thành thạo chẳng mấy chốc mà đã gọn gàng hết cả. Nhưng anh chỉ mong cô chậm lại một chút, chậm lại một chút.

Thấy Cố Diễn Trạch lần nữa ngoảnh nhìn ra phía sau cửa sân bay, Trần Cảnh Minh lắc đầu thở dài, anh không ngờ một người cao ngạo như Cố Diễn Trạch cũng có lúc để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy.

Giờ khắc này, Cố Diễn Trạch không ngờ trong đầu mình lại nảy sinh ý nghĩ không trở lại Thâm Hạ, nhưng may mắn anh đã khống chế được bản thân, anh biết rõ người con gái kia đã khiến anh đánh mất quá nhiều lí trí, anh không cho phép chuyện này xảy ra. Hơn nữa, Cố Diễn Trạch không thể phủ nhận rằng, anh và cô thuộc hai thế giới khác nhau, anh không dám đảm bảo mang đến một tương lai cho cô. Có lẽ, ra đi càng sớm thì càng tốt cho cả hai, anh cũng không cần lo lắng bản thân chìm đắm quá sâu vào tình cảm này.

Chuyện nữ nhi tình trường xưa nay đều không dành cho anh. Nghĩ vậy, Cố Diễn Trạch kiên định đi thẳng vào cửa soát vé, không quay đầu lại nữa. Trần Cảnh Minh bây giờ mới yên tâm rời khỏi sân bay.

Có điều, bọn họ không một ai biết, trên sảnh tầng hai, người con gái kia đứng bên lan can, chăm chú quan sát cảnh tượng bên dưới. Cô thấy Cố Diễn Trạch liên tục ngoảnh đầu nhìn ra cửa, thấy anh thất vọng, thấy anh do dự, nhưng cô không đi xuống.

Có lẽ cô đứng quá lâu gây sự chú ý, nhân viên sân bay quan tâm hỏi: “Cô có sao không?”

Sơ Ảnh lắc đầu, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi cánh cửa kia, nhưng hơn ai hết, cô biết rõ, anh đã không còn ở đó nữa rồi.

Khoảnh khắc bóng dáng anh khuất khỏi tầm nhìn của cô, cô thầm tự nhủ: “Tạm biệt, tuổi mười bảy của tôi!”. Phần 3

Sau khi Cố Diễn Trạch đi, người hút hăng nhất không phải Bùi Sơ Ảnh, mà là mấy cô bạn cùng phòng.

Phương Hiểu vừa ngủ dậy đã lầu bàu: “Ôi thế là mình phải tự đi mua bữa sáng rồi”.

“Phải tự lên lớp xí chỗ rồi...”.

“Trưa phải tự xếp hàng lấy cơm rồi...”.

“Tối phải tự đi lấy nước nóng rồi...”

Cuối cùng, Phương Hiểu chột lại: “Sơ Ảnh, cậu gọi điện bảo anh Cố Diễn Trạch quay về đây đi!!!!”.

Sơ Ảnh tủm tỉm cười: “Thế để tớ gọi điện cho anh ấy rồi cậu qua nói cho anh ấy biết tầm quan trọng của anh ấy đối với cậu nhé”.

Phương Hiểu ngẫm nghĩ lại một lúc rồi phát tay: “Thôi thôi!”

“Bạch Hoa tò mò nhìn Sơ Ảnh: “Cậu không thấy lo à, mặc dù Cố Diễn Trạch là một người đàn ông tốt nhưng cậu cũng phải cẩn thận. Thời buổi này, đàn ông yên phận nhưng chưa chắc đàn bà đã chịu bỏ qua. Hơn nữa, giai nhà cậu còn chưa có năng lực miễn dịch với phụ nữ”.

“Nếu đã là của mình thì mãi là của mình, không phải của mình thì giữ cũng không được”. Sơ Ảnh từ tốn đáp.

“Bỏ tay với cậu”. Bạch Hoa ngán ngẩm nói.

Sơ Ảnh mỉm cười không nói gì nữa. Cô mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp, phúi phúi lớp bụi bên ngoài. Ngỡ rằng đã quên mất sự tồn tại của nó, nhưng cô không biết mình không thể quên. Cô lặng im nhìn chiếc hộp chứa toàn bộ bí mật thời thanh xuân của mình, trong lòng bỗng khó chịu đến cồn cào. Cô khẽ vuốt ve chiếc hộp, nhớ lại những khát khao, những mong mỏi của thời thiếu nữ.

“Hộp đựng gì thế?” Phương Hiểu đột nhiên hỏi.

Sơ Ảnh giật mình: “Tưởng cậu đi ăn rồi cơ mà?”

“Thì đợi mãi không thấy cậu xuống nên quay lại gọi”.

“Ồ...giờ đi đây”.

“Đừng có đánh trống lảng. Trả lời đi, hộp gì thế?”. Phương Hiểu giữ lấy chiếc hộp: “Trong này có cái gì? Mở ra xem nào”.

Sơ Ảnh mím môi: “Không có chìa khóa”.

Giọng nói của cô hết sức bình thản, nhưng thoáng chút bi thương. Trước kia, người ấy từng hỏi cô, có phải chỉ chiếc chìa khóa này mới mở được trái tim em ra không? Hiện giờ, người ấy đã không còn nữa rồi, vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa.

“Sao lại thế?” Phương Hiểu phụng phịu, “Thôi đi ăn sáng!”

Sơ Ảnh cất chiếc hộp vào chỗ cũ. Chiếc hộp không thể mở ra, tựa như không thể trở lại như xưa.

Cố Diễn Trạch thỉnh thoảng vẫn gọi điện nói chuyện với cô. Mặc dù cơ chưa bao giờ chủ động gọi cho anh nhưng cũng không cúp máy trước. Cô lắng nghe giọng nói của anh, tưởng tượng ra điệu bộ của anh, dường như muốn gần anh thêm một chút bằng cách thức đó.

Thế nhưng, thứ duy nhất không thay đổi trên đời này, không phải lời hứa hẹn, mà chính là sự thay đổi.

7. Chương 7

Phần 1

Vừa về tới nhà, Cố Diễn Trạch đã bị Cố Khải Minh “khủng bố” điện thoại, đương nhiên không thể thiếu câu hỏi quen thuộc kia: “Mày nhìn anh họ Vân Tu mà xem, lúc nó bằng tuổi mày đã tiếp quản công ty rồi đấy!”. Vừa mới nghe thế, Cố Diễn Trạch đã thấy đau đầu nhức óc, anh không thua kém gì Cố Vân Tu, vậy mà trong mắt cha anh, Cố Vân Tu lúc nào cũng tài giỏi hơn, Anh rất muốn biết lúc bằng tuổi mình, Cố Vân Tu đã làm nên công trạng to lớn gì nhưng anh không dám mở miệng, dẫu sao thì hiện giờ ông anh họ này đã rất nổi tiếng trong giới thương nhân, còn anh mới chỉ là một tên nhãi vừa bước chân vào chốn thương trường mà thôi, so sánh làm sao cho được?

Cố Diễn Trạch bị cha đưa vào công ty để làm quen dần với công việc. Cố Khải Minh là người biết bồi dưỡng nhân tài, dưới sự trợ giúp của Mạc Khả, chẳng mấy chốc mà Cố Diễn Trạch đã nắm bắt được phương hướng phát triển của công ty.

Hôm nay là ngày kết hôn của Cố Vân Tu. Đây không phải lần đầu tiên Cố Diễn Trạch gặp Lục Diên Y, nhưng anh vẫn có cảm giác xa lạ. Người ta nói quả nhiên không sai, cô dâu chính là người phụ nữ đẹp nhất

thế giới. Làn váy trắng càng tôn thêm vẻ thanh nhã của Lục Diên Y, trông cô như đóa phù dung nhô lên khỏi mặt nước trong veo. Cố Vân Tu mặc bộ ple chỉnh tề, toàn thân toát ra phong thái đỉnh đạc, khiến Lục Diên Y đứng bên cạnh cứ như một chú chim nhỏ yếu ớt.

“Anh làm sao mà giữ được chị dâu trong tay thế?” Cố Diễm Trạch tranh thủ hỏi.

Cố Vân Tu cười: Chuyện này còn cần anh truyền kinh nghiệm nữa à? Anh tưởng mày chỉ cần anh dạy cách đuổi ong bướm đi thôi chứ?”

Cố Diễm Trạch gượng gạo cười: “Em tin chắc anh có kinh nghiệm về việc này. Có cần em và chị dâu tìm hiểu không?”

“Thằng nhãi này!” Cố Vân Tu mắng vui.

Hôn lễ cực kì xa hoa, khách mời đều là những người có uy tín trong giới thương trường. Phù dâu là một cô gái xinh đẹp, có vẻ khá bạo dạn: “Chào anh, em là Lý Giai Tinh”.

Cố Diễm Trạch hơi nheo mắt: “Chào em”.

“Người ta nói, quen biết nhau ở hôn lễ là rất có duyên.” Lý Giai Tinh mỉm cười đầy tự tin.

“Thế thì chắc cô có duyên với nhiều người lắm?” Cố Diễm Trạch thẳng thừng nói: “Xin phép, tôi qua bên kia chào cô!”. Nói đoạn, anh đi tới chỗ Cố Vân Tu và bác cả. Được vài bước, Cố Diễm Trạch nhìn thấy Lâm Trạch và Lục Diên Y đang nói chuyện với nhau, anh khá ngạc nhiên vì hai người họ quen biết.

Lục Diên Y nói: “Không ngờ chúng ta gặp lại nhau ở đây”.

“Anh cũng không ngờ! Đã nhiều năm rồi.”

“Vâng, Lục Diên Y tươi cười, nhưng đáy mắt vẫn xẹt qua một chút bi ai.

“Anh ta tốt với em không?” Lâm Trạch im lặng một lúc rồi hỏi.

Lục Diên Y gật đầu: “Dù anh nghĩ thế nào về em, em cũng sẽ trả lời thật lòng. Anh ấy rất tốt với em. Nếu không có anh ấy, em không ngờ mình còn có quyền được hưởng hạnh phúc. Hiện giờ rất cuộc em đã làm được rồi, em tin, anh cũng có thể”.

Lâm Trạch thở dài: “Thế thì tốt rồi. Chỉ cần em hạnh phúc là anh vui rồi. Có điều, chúng ra không giống nhau, mùa hè năm đó anh đã để mất cơ hội theo đuổi hạnh phúc của mình rồi”.

Lục Diên Y không đáp lời. Thâm tâm cô tin rằng, người đàn ông thông minh này sẽ có lựa chọn tốt nhất cho bản thân anh.

Cố Diễm Trạch nghe đến đây liền tiến lên nói: “Chị dâu, anh Vân Tu gọi chị kia”.

Lục Diên Y gật đầu.

Cố Diễm Trạch đi theo Cố Vân Tu, giúp anh uống khá nhiều rượu. Mọi người đều biết Lục Diên Y đang mang thai nên không làm khó cô, nhưng Lý Giai Tinh lại bị chuốc mãi không thôi.

Cố Diễm Trạch không phải kiểu người thích tự chuốc phiền phức vào mình, vì thế, mãi đến khi thấy Lý Giai Tinh uống quá nhiều rượu rồi anh mới giúp đỡ.

“Tửu lượng của cô tốt thật đấy, uống bao nhiêu mà cũng không say.” Cố Diễm Trạch mỉm cười nói: “Tôi không giúp chắc cô vẫn ổn nhĩ?”.

“Em tưởng anh rất thích thấy em bị chuốc say?” Lý Giai Tinh trừng mắt oán giận: “Đúng là một người đàn ông dễ ghi thù”.

“No no no. Tôi cho rằng một cô gái sống ở nước ngoài lâu như cô sẽ không quen với mấy cái biểu hiện phong độ gì gì đó.”

“Em thì cho rằng phong độ là môn học bắt buộc dành cho cả phụ nữ và đàn ông ở Anh. Hóa ra còn có ngoại lệ.”

“Cô Lý không phải từ Mỹ về ư? Chẳng nhẽ tôi nhớ nhầm?”

“Hóa ra, tôi còn được anh Cố quan tâm đến vậy. Thật lấy làm vinh hạnh.”

“Chỉ nghe qua thôi. Ngay cả mấy điều lễ nghi vụn vặt hồi học tiểu học giỏi tới giờ tôi vẫn chưa nhớ rõ lắm.”

“Anh...” Lý Giai Tinh còn chưa nói hết câu Cố Diễm Trạch đã bỏ đi.

Cố Vân Tu lắc đầu: “Đôi co với cả một cô gái, giáo viên tiểu học dạy mà như thế à?”

“Thôi em xin anh! Lý Thị và nhà chúng ta xưa nay không dính dáng gì, tự nhiên anh lại mời con gái cưng nhà người ta làm phù dâu. Trong đầu anh nghĩ cái gì em còn không biết sao? Tưởng em là thằng đàn chắc? Còn nữa, chưa chắc cô ta đã tình nguyện nhé.” Cố Diễm Trạch khinh khỉnh nói.

“Chuyện này không liên quan đến anh, mà đi hỏi chú Khải Minh ấy.”

Cố Diễm Trạch ảo não: “Haizzz. Mọi người cứ so sánh anh với em, rõ ràng năm nay anh 32 tuổi mới kết hôn, em mới có 23, sao bố mẹ em cứ cuống cả lên như thế?”

“Mày đừng có mà noi gương anh. Vì chuyện này mà anh bị bố mẹ cần nhằn mấy năm trời đấy. Ai cũng sợ anh làm hư mày.”

Cố Diễm Trạch cười xùy một tiếng: Tốt nhất là anh đừng thông đồng với bố mẹ em nữa. Có chuyện gì thì nhớ bắn tiếng trước cho em, nếu không, hậu quả thế nào em sẽ kéo anh chịu chung! Ví dụ như chuyện hôm nay chẳng hạn.”

“Cái chuyện con con thế này mà mày cũng không giải quyết được hả? Uống phí mấy năm ở Mỹ”.

“Anh đừng đánh trống lảng!”

Cố Vân Tu tò mò hỏi: “Này, đừng có nói với anh là mày nhắm được đối tượng rồi nhé? Con gái nhà nào thế? Mang về anh duyệt xem sao”.

“Anh lo vợ anh trước đi!” Cố Diễm Trạch cau kinh.

Cố Vân Tu ngoảnh lại, nhìn thấy Lục Diễm Y đang bị đám đông vây quanh liên vội vàng qua đó.

Cố Diễm Trạch tủm tỉm cười, ông anh họ này của anh không sợ trời không sợ đất, ấy thế mà đối xử với bà chị dâu yếu đuối kia hoàn toàn khác. Xem bộ dạng của Cố Vân Tu lúc này có vẻ còn hạnh phúc hơn cả trúng số độc đắc.

Ai đó từng nói, đàn ông chinh phục thiên hạ, phụ nữ chinh phục đàn ông. Lời này quả nhiên không sai.

Cố Diễm Trạch ngó nghiêng xung quanh, nhìn thấy Lâm Trạch đang trò chuyện với vài người khác. Lâm Trạch tiến lại phía anh, nói: “Chơi chán rồi mới chịu mò về đây!”

Cố Diễm Trạch thở dài: “Anh cho em xin, về nhà nghe hai vị đại nhân cầu nhau đã phát ngấy rồi”.

“Ai bảo cậu không chịu nghe lời!” Lâm Trạch chẳng hề tỏ ra thông cảm.

“Sao anh lại thế!” Cố Diễm Trạch bất mãn.

“Thôi không nói chuyện này nữa. Bắc Thần và Lý Thị mới có một dự án hợp tác, chắc cậu biết rồi?” Lâm Trạch cảm thấy mình cần phải cảnh báo cho Cố Diễm Trạch.

“Chưa xong chuyện này đã nhảy chuyện khác...”

Lâm Trạch đánh mắt về một phía, Cố Diễm Trạch nhìn theo, nhìn thấy cha mình và Lý Ngôn Thịnh đang nói chuyện với nhau, có cả Lý Giai Tinh đứng bên cạnh.

“Cậu nghĩ vì sao con bé đó cũng tới đây?”

“Chẳng nhẽ bố em định...” Cố Diễm Trạch cười bất đắc dĩ.

“Không thì để cậu noi gương Cố Vân Tu chắc?”

“Noi gương gì chứ?” Cố Diễm Trạch vội gạt phăng.

Lâm Trạch không nói gì thêm, thái độ này của Cố Diễn Trạch chứng tỏ cậu ta đã có dự định của mình, mặc dù anh còn chút lo lắng vì Cố Diễn Trạch chưa lần lộn trong giới này nhiều, nhưng cứ coi như đây là một thử nghiệm. Phần 2

Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà đã bị mẹ gọi đến hỏi chuyện: “Con thấy con bé Lý Giai Tinh đó thế nào?”

“Lý Giai Tinh là ai? Có người tên vậy ạ?” Cố Diễn Trạch hỏi lại.

La Hình thở dài, rõ ràng hôm nay bà nhìn thấy hai người họ nói chuyện một lúc, bây giờ con trai giả vờ không biết.

Thấy mẹ tỏ ra thất vọng, Cố Diễn Trạch mới thú thật: “À, mẹ nói phù dâu hôm nay hả? Ừm, trông cũng được”.

“Thế thôi à?” La Hình hỏi đến cùng.

“Còn gì nữa ạ? Hôm nay con uống nhiều lắm, con đi tắm rồi ngủ đây. Có chuyện gì mai nói tiếp mẹ nhé.” Cố Diễn Trạch nói với vẻ mất kiên nhẫn.

La Hình đành đi ra ngoài.

Cố Diễn Trạch thở dài, đóng cửa phòng lại sau đó nằm nhoài ra giường. Mới chỉ làm phù rể thôi đã mệt như vậy rồi, làm chú rể chắc kiệt sức mất. Vậy mà chẳng hiểu sao vẫn có người ly hôn rồi lại tái hôn!

Anh lắc đầu, ấn phím điện thoại.

Sơ Ảnh đi ra ban công nghe máy: “Sao muộn thế này rồi còn gọi?”.

“Muộn lắm rồi à?” Cố Diễn Trạch nhú mày, nhìn đồng hồ: “Làm em mất giấc ngủ à?”

“Có chuyện gì à?”

“Ừm.” Anh gật đầu, sau đó khẽ mỉm cười.

“Gì thế?” Sơ Ảnh có thể cảm nhận được tâm trạng anh rất tốt.

“Anh nhớ em. Ừm...em nhớ anh không?” Cố Diễn Trạch chợt cảm thấy nực cười, thực ra đây không phải điều anh muốn nói.

“Anh gọi điện để hỏi em câu này à? Hay là...anh say rượu đấy?”

“Em biết à?” Cố Diễn Trạch ngồi dậy, ngửi ngửi một chút: “Chẳng lẽ mùi rượu truyền sang chỗ em rồi?”.

“Ừ, anh uống quá nhiều, làm ảnh hưởng tới cả em rồi. Sau này đừng uống nhiều như thế nữa!”

“Chúng ta bao lâu rồi chưa liên lạc?”

“Sao tự dưng hỏi em thế?”

“Nếu anh không gọi thì có phải em cũng không gọi cho anh phải không?”

“...”

“Phí điện thoại đâu có tốn lắm đâu?”

“...”

“Thực ra hôm nay thấy chị dâu mặc váy cưới, đột nhiên anh nghĩ tới em. Không biết em mặc váy cưới sẽ thế nào?” Anh ngừng lại một chút, không nghe thấy Sơ Ảnh lên tiếng,

Anh nói tiếp: “Chắc chắn sẽ rất đẹp”.

“Anh say quá rồi...”

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy.” Nếu không, anh đã chẳng khác thường như thế.

Hôn nhân vì làm ăn vốn dĩ là chuyện rất phổ biến, nhưng lúc tự mình tiếp xúc, anh vẫn không tránh khỏi có chút bài xích, trong đầu bỗng hiện lên gương mặt cô. Đột nhiên anh nhận ra điểm kì lạ trong quan hệ

giữa hai người, cô chưa bao giờ chủ động gọi điện cho anh, dường như chỉ cần anh không gọi cho cô là giữa họ hoàn toàn chẳng có mối liên hệ nào cả.

Giống suy nghĩ ban đầu của anh, anh tưởng rằng chỉ cần mình muốn là có thể dễ dàng từ bỏ cô, không có bất cứ nỗi lo lắng nào. Có lẽ ngay từ đầu anh đã ý thức được hai người rất khó đến được với nhau nên đã cố gắng làm thật nhiều việc cho cô vui, muốn bù đắp lại nỗi hổ thẹn đối với cô.

Thế nhưng hiện giờ, anh nhận ra bản thân đã lún quá sâu, không thể buông tay cô.

“VẬY ANH NGỦ SỚM ĐI NHÉ”.

“Ừ.” Anh nghe lời cô, cúp máy, chìm vào giấc ngủ.

Ngồi trong nhà hàng, nhìn đồng hồ đã quá giờ hẹn mười phút, khéo miệng Cố Diễn Trạch hơi nhếch lên, đang định đi lấy di động ra thì thấy đối phương khoan thai đi tới.

“Xin lỗi, vừa nãy ra khỏi nhà em có chút việc đột xuất.” Lý Giai Tinh áy náy nói.

“Không sao, tôi cũng đang rảnh.” Cố Diễn Trạch vừa nói, vừa đưa thực đơn cho cô ta.

Lý Giai Tinh cười: “Tôi cứ tưởng nhà họ Cố không chú trọng tới việc dạy con cái tách phong ga-lăng, hóa ra chỉ là tùy thời mới bộc lộ”.

“Thực ra tôi là người theo xu hướng đối sự bất đối nhân (1)

(1) Đối sự bất đối nhân: Hành động dựa theo tình huống, không quan trọng đối phương là ai.

Lý Giai Tinh mím môi không nói.

Cố Diễn Trạch lắc đầu: “Chẳng lẽ cô không biết, khi thích một thứ, muốn có được nó thì cần phải chinh phục được những thứ xung quanh nó trước đã?”.

Lý Giai Tinh tỉ mỉ quan sát Cố Diễn Trạch, cảnh giác hỏi: “Anh có ý gì?”

“Cô rõ hơn tôi mà!” Cố Diễn Trạch vẫy tay ra hiệu với phục vụ: “Nếu cô không gọi món thì để tôi gọi vậy”.

Xong xuôi, anh nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Lý Giai Tinh, nói: “Cô Lý, hình như cô rất tự tin vào khả năng diễn xuất của mình nhỉ?”

Lý Giai Tinh bấy giờ mới mỉm cười. Trước đây, cha cô từng nói, Cố Diễn Trạch chỉ là một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, du học Mỹ về chẳng qua là cái mác mà thôi, chứ thực lực hoàn toàn không có. Nhưng xem ra, cha cô lần này đã đoán sai rồi, Cố Diễn Trạch chẳng những được cái mã ngoài mà còn có mắt quan sát rất tinh tế, ăn nói sắc sảo. Rõ ràng ở lễ cưới hôm đó, cô chỉ liếc nhìn Lâm Trạch có vài lần, không ngờ Cố Diễn Trạch cũng phát hiện ra...

“Em chẳng hiểu anh nói gì cả.”

Cố Diễn Trạch không bận tâm tới Lý Giai Tinh, chỉ tập trung ăn cơm, lát sau anh liếc nhìn cô ta rồi hồ hững nói: “Tôi cứ tưởng con gái đều ăn uống từ tốn, rất chú ý tới hình ảnh bản thân cơ”.

“Đây là vì anh quen toàn những cô thực nữ.” Lý Giai Tinh vẫn thản nhiên ăn: “Chẳng nhẽ anh không cảm thấy em thoải mái ăn thế này sẽ kích thích anh ăn ngon miệng hơn à?”

“Ồ đúng là như vậy thật”

Lý Giai Tinh giữ im lặng một lát mới hỏi: “Ăn xong tính làm gì?”

“Cô thật sự giao toàn quyền quyết định cho tôi đấy à?” Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Vậy thì cứ đi theo tôi là được”.

Sau đó, Cố Diễn Trạch đưa Lý Giai Tinh đi đánh bóng bàn. Anh chơi rất giỏi, so tài vài trận, Lý Giai Tinh đều thua, cô tức giận nói: “Đối với bạn gái, anh cũng thế bày sao? Không biết nhường phụ nữ gì cả”.

“Dù sao thì cô cũng đâu có thân phận đặc biệt gì? Thôi cứ chờ thua tiếp đi.”

Lý Giai Tinh sững sờ. Người đàn ông này là kiểu người gì vậy?

Cố Diễn Trạch có vẻ rất thỏa mãn: “Giờ mới phát hiện ra ưu điểm của tôi hả? Chưa hết đâu, lát nữa sẽ cho cô cảm nhận dần dần”.

Lý Giai Tinh rất nhanh chóng được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Cố Diễn Trạch, bất kể là trượt băng hay khiêu vũ, chơi gôn hay cưỡi ngựa, anh đều thành thạo. Thông thường, những người biết nhiều thứ thì không quá giỏi, nhưng Cố Diễn Trạch thì khác, anh chẳng những biết nhiều mà còn cái gì cũng suất sắc.

Ném một quả Bowling xong, Cố Diễn Trạch quay sang nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lý Giai Tinh, anh mỉm cười: “Sao? Khuất phục nhanh thế à?”

“Còn có cái gì mà anh không biết không?”

“Ừm, để tôi nghĩ xem, khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói với cô.”

“Nhà anh đúng là có gene ăn hiếp kẻ khác.”

“Ha ha ...hồi hận vì không thích tôi ngay từ đầu chưa?”

Lý Giai Tinh lắc đầu: “Em cảm thấy rất may mắn. Bởi vì anh thật sự khiến người ta khó mà tin được rằng anh cũng biết thế nào là thích một người”.

Không rõ có phải ảo giác hay không. Lý Giai Tinh đột nhiên thấy trong mắt Cố Diễn Trạch ẩn hiện nỗi ưu tư khó hiểu.

Một ngày đi cùng nhau, Lý Giai Tinh đã phần nào hiểu được tính cách của Cố Diễn Trạch, thật lòng mà nói thì cũng có cảm giác “tiếc vì gặp nhau quá muộn”.

phần 4

Hai người thuê rất nhiều đĩa phim về xem. Thỉnh thoảng, lúc đang cười ngặt nghẽo, anh bỏ một miếng đồ ăn vào miệng cô, thỉnh thoảng, thấy cô trầm tư nhìn màn hình, anh ôm cô vào lòng, hôn thật lâu, sau đó hai người tiếp tục xem phim...

Hôm đó cũng là lần đầu tiên Cố Diễn Trạch cảm nhận được, hóa ra cô cũng có lúc biến mất, mà anh thì vô cùng sợ cảm giác mất mát, vì thế, anh lựa chọn giữ chặt lấy cô.

Xem phim đến nửa đêm, có lẽ đã mệt, Sơ Ảnh ngủ thiếp đi. Cô ngủ trông rất yên bình, nét mặt mềm mại dịu dàng. Cố Diễn Trạch bắt giác mỉm cười, ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng cô khẽ cựa quậy, anh không dám thở mạnh sợ làm cô tỉnh. Lát sau, anh nhẹ nhàng bế cô lên, đặt cô nằm trên giường rồi cẩn thận đắp chăn cho cô. Nhìn dáng vẻ của cô lúc này, anh thở dài: Cố Diễn Trạch, lần này mày thật sự xong đời rồi.

Anh nằm cuộn tròn trên sofa, có lẽ ban ngày đi xa nên mệt, vừa đặt lưng xuống liền ngủ.

Hôm sau, Cố Diễn Trạch vừa mở mắt thì nhìn thấy Sơ Ảnh đang nhìn mình. Có lẽ hơi bất ngờ, cô vội quay đầu đi, nói: Chào buổi sáng!”

Trông gương mặt ửng đỏ của cô, anh thấy tâm trạng mình tốt hẳn lên: “Đi ăn sáng nhé”.

Ăn sáng xong, Cố Diễn Trạch đưa cô về trường. Sơ Ảnh có vẻ lúng túng, lát sau cô lên tiếng: “Thực ra...”

“Sao?”

“Có thể trốn học!” Cô rụt rè nói, giống như mình vừa làm sai chuyện gì.

Cố Diễn Trạch ngây người nhìn cô mấy giây, sau đó mỉm cười gật đầu.

Hai người đi dạo đến hồ Quân Ngôn, đột nhiên anh nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ở đây, có đánh chết anh cũng chẳng ngờ lúc ấy cô sẽ nói câu: “Tôi biết bơi”.

Có điều, cuộc vui nào rồi cũng tàn, Cố Diễn Trạch phải quay về Thâm Hạ.

Lần này, Sơ Ảnh không trốn nữa mà tiễn anh ra sân bay. Cố Diễn Trạch rất muốn hỏi cô vì sao lần trước không đến tiễn mình, nhưng thấy cô im lặng, anh lại nói: “Anh không có ở đây, em đừng suy nghĩ lung tung, có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh, không được giấu trong lòng”.

“Nhờ anh chê em phiền phức thì sao?”

“Ai bảo thế?” Anh nhéo mũi cô: “Anh vui chết đi được ấy chứ! Như thế chứng minh trong lòng em có anh, vì có anh mới gọi điện nói với anh!”

Sơ Ảnh gật đầu, sau đó lặng lẽ nhìn anh đi vào cửa soát vé.

Mãi đến khi bóng anh khuất hẳn, cô vẫn còn đứng yên, tâm trạng cô lúc này hoàn toàn khác với lần trước. Một lúc lâu, cô mới rời khỏi sân bay.

Ra bên ngoài, cô ngẩng lên nhìn bầu trời. Chiếc máy bay vừa cất cánh kia tựa hồ chính là người mà cô luôn nhớ nhung. Ngay cả bản thân cô cũng không biết dáng vẻ của mình xinh đẹp và dịu dàng đến mức nào.

Chương 8 – Phần 1

Quả nhiên, Cố Diễn Trạch thực hiện đúng lời hứa, mỗi ngày, anh đều gọi điện cho Sơ Ảnh dù chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ kể những việc làm trong ngày rồi kiên nhẫn nghe cô nói hết chuyện này đến chuyện khác. Thỉnh thoảng nếu bận, anh chưa kịp gọi thì cô sẽ chủ động gọi cho anh. Hễ thấy điện thoại của cô là anh lập tức nghe không hề do dự. Lắm khi đang họp, anh cũng đi ra ngoài nghe máy, để cả phòng họp ngồi chờ anh kết thúc cuộc gọi không quan trọng kia.

Cuối tuần nào, Cố Diễn Trạch cũng bay đến Xuyên Nhiên gặp cô. Về sau, anh phát hiện ra một vấn đề.

“Hay là chúng ta thuê một căn hộ đi. Mỗi lần anh qua đây cũng không cần phiền phức vào thuê phòng khách sạn, hơn nữa, anh không ở đây, em cũng có thể đến.”

Bù Sơ Ảnh khẽ nhún mày nhưng không nói gì.

Anh hiểu suy nghĩ của cô. Anh cũng thừa nhận, mình muốn ở cùng cô, nhưng xem biểu hiện của cô thì rõ ràng là không muốn lắm. Vì thế, anh thở dài nói: “Anh chỉ nói vậy thôi, không được cũng không sao.”

Chuyện này chấm dứt như thế, cuối cùng Cố Diễn Trạch đành làm một thẻ VIP, đặt một phòng cố định ở khách sạn. Anh hoàn toàn không nghĩ ra, thế này có khác gì thuê căn hộ riêng đâu? Có điều, cô đã thích vậy thì anh cũng không có ý kiến.

Thấm thoát đã hơn một năm. Tần suất Cố Diễn Trạch đến Xuyên Nhiên không hề giảm. Rốt cuộc thì La Hình đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Ông có thấy Cố Diễn Trạch hay đi Xuyên Nhiên không?”

Cố Khải Minh lật một trang báo, nói: “Lần này nó đi với lý do gì?”

“Họp lớp cấp ba.” La Hình rầu rĩ nói.

“Ồ, bạn bè thân quá, một năm họp hơn mười lần.” Thực ra, Cố Khải Minh không mấy chú ý tới chuyện này. Trừ lần đầu tiên Cố Diễn Trạch gây chuyện ra, còn lại ông khá hài lòng về biểu hiện của con trai. Hiện tại, Cố Diễn Trạch chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ông, ông tin tưởng vào mọi quyết định của con trai.

“Chắc là bạn cấp một họp vài lần, cấp hai họp vài lần, cấp ba lại vài lần nữa. Tính nó thế đương nhiên có nhiều bạn thân rồi.” La Hình nói với vẻ đắc ý.

“Thế bà còn lo cái gì?” Cố Khải Minh nói.

“Ông...” La Hình bực bội không muốn nói thêm.

Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà liền bị mẹ kéo đến thủ thí: “Con nói thật ẹ biết, con đi Xuyên Nhiên để làm gì mà hầu như tuần nào cũng đi? Có mấy ngày nghỉ cũng chạy sang đấy. Rốt cuộc ở đấy có thứ gì hấp hồn con hả?”

“Con mệt lắm, có việc gì để mai nói đi mẹ.” Cố Diễn Trạch ủ rũ nói.

“Lần nào về nhà mà con không kêu mệt?” La Hình kiên trì: “Hôm nay con phải nói rõ ẹ nghe”.

Cố Diễn Trạch day thái dương: “Thế mẹ muốn có đáp án thế nào ạ?”

“Có phải con đang nuôi gái ở đấy không?” La Hình hoài nghi.

Cố Diễn Trạch hơi cau mày: “Cái gì mà nuôi gái? Dù có thì cũng là người yêu. Chúng con đều bình đẳng, mẹ đừng phân biệt cao thấp”.

La Hình giật mình: “Hóa ra đúng là bị phụ nữ mê hoặc rồi? Tuần nào cũng chạy tới đó!”. Bà có phần tức giận hỏi: “Con gái nhà ai? Gia đình thế nào?”

Cố Diễn Trạch chẳng nói chẳng rằng liền đóng cửa phòng lại.

Bây giờ anh mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Anh vốn không muốn giấu giếm bố mẹ, cũng sẽ không để họ ngăn cản chuyện của mình. Anh và Sơ Ảnh qua lại đã hơn một năm, anh rất hài lòng về tình hình hiện tại. Sơ Ảnh đã tốt nghiệp và đang thực tập ở một công ty, nhưng điều này khiến anh khá sầu não, bởi vì buổi tối Sơ Ảnh về rất muộn, thời gian cuối tuần hoàn toàn kính tặng cho giấc ngủ. Anh vốn muốn vui vẻ ở bên cô, nào ngờ cô lại bị công ty hành hạ đến mức kia, anh đau lòng muốn chết. Anh chẳng dám chê trách gì cô. Kết quả mấy lần đến Xuyên Nhiên đều chỉ để nhìn cô ngủ.

Hiện giờ, đến lúc phải suy nghĩ về chuyện tương lai rồi.

Trước đây khi quyết định quay về tìm cô, anh vẫn chưa chắc chắn có thể mang lại tương lai cho cô. Mỗi đôi tình nhân cho dù có trải qua quá trình thế nào thì kết quả cũng chỉ là một trong hai: kết hôn hoặc chia tay. Anh chẳng hề do dự loại bỏ trường hợp thứ hai, thế nhưng, trường hợp một...

Hôm sau, Cố Diễn Trạch không đến công ty ngay như thường ngày mà bình tĩnh nán lại đối diện với bố mẹ. Cố Khải Minh không nói tiếng nào nhưng trong lòng cũng dự liệu được con trai hẳn là có điều muốn nói: “Bố mẹ ở nhà có khi nào cảm thấy buồn tẻ không?”

“Nói thẳng vào chuyện chính đi!” La Hình vẫn chưa bình thường trở lại sau thái độ của con trai mình tới qua.

“Chủ yếu con muốn biết bố mẹ có muốn nhà mình thêm một người hay không thôi?”

Cố Khải Minh điềm tĩnh hỏi: “Đối phương là người thế nào?”

Cố Diễn Trạch thành thật nói cho bố mẹ biết rõ gia cảnh của Bùi Sơ Ảnh, không giấu giếm bất cứ điều gì.

La Hình nghe xong liền phản đối: “Một cô gái bình thường như thế sao có thể bước chân vào nhà chúng ta?”

Cố Khải Minh chỉ im lặng.

Cố Diễn Trạch cũng không nói gì thêm, bình thần đến công ty. Kết quả này anh đã dự liệu được từ lâu, không có gì ngạc nhiên. Anh phải thu xếp ổn thỏa chuyện ở đây rồi mới trở về Xuyên Nhiên gặp cô được. Lí do khiến anh đi đến quyết định này lại là một giấc mơ.

Anh cảm thấy giấc mơ đó còn đáng sợ hơn cả ác mộng. Trong mơ, anh thấy Sơ Ảnh mặc váy cưới, anh gọi cô rất nhiều lần nhưng cô vẫn kiên định đi theo một người đàn ông khác. Lúc ấy, trái tim anh vô cùng đau đớn, sau đó, anh tỉnh dậy, lau mồ hôi trên trán, trong lòng còn chưa vơi nỗi sợ hãi. Giây phút ấy, anh mới nhận ra đâu là chuyện mình sợ nhất.

Ham muốn cưới cô không quá nhiều, nhưng cô kết hôn với một người khác đối với anh chẳng khác nào hình phạt nặng nề. Anh không thể nào chấp nhận được nỗi đau ấy, vì thế chỉ có một cách duy nhất là cưới cô.

Tuần này, Cố Diễn Trạch không đến Xuyên Nhiên. Anh đi làm đều đặn như thường, chỉ có điều, khi ở nhà, anh không nói một câu, không ăn cơm chung với bố mẹ.

Tình hình kéo dài nửa tháng, rốt cuộc Cố Khải Minh phải lên tiếng trước.

“Đưa con bé về cho bố mẹ gặp”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, anh biết mình sẽ thành công chỉ không ngờ lại nhanh như thế.

Cố Khải Minh đương nhiên hiểu rõ tâm tư con trai mình, một khi đã muốn làm gì thì nhất định sẽ nói ra, nhưng đó không phải là thương lượng, mà là thông báo. Cho dù người khác đồng ý hay không thì anh vẫn sẽ làm. Hơn nữa, thông qua sự việc xảy ra cách đây hơn một năm, Cố Diễn Trạch dường như đã nói rõ, hôn sự của anh chỉ có thể do anh quyết định.

“Vâng, con đảm bảo bố mẹ sẽ thích cô ấy”.

Cố Diễm Trạch ngay lập tức lên máy bay đến Xuyên Nhiên. Anh định gọi điện thoại báo trước cho cô như mọi lần, nhưng hôm nay anh không làm thế, anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc, cái gọi là “niềm vui bất ngờ” đã trở thành sự hụt hẫng khi anh xuống máy bay và nhìn thấy rất nhiều người tới đón người thân. Tệ hơn nữa Sơ Ảnh đã đổi nơi ở, đồng thời xin nghỉ phép vài ngày. Cố Diễm Trạch tức giận đâm vào tường, nghĩ tới giấc mơ kia, anh cảm thấy mình sắp phát điên.

Anh gọi điện cho cô, lòng thấp thỏm chỉ sợ cô tắt máy.

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Cô nhẹ nhàng đáp.

Nghe vậy, Cố Diễm Trạch có phần hoảng hốt, bởi vì chủ nhà trọ rõ ràng nói là cô đã chuyển đi.

“Không đi làm à?”

“Em xin nghỉ phép rồi...”

Bấy giờ, Cố Diễm Trạch mới chợt nhớ ra điều gì, anh nói: “Ý em là nhà...”.

“Nhà em.” Sơ Ảnh ngây người: “Nơi bố mẹ em ở”

Cố Diễm Trạch thở phào một hơi: “Thế em mau tới đón anh, anh đang ở dưới cổng nhà trọ của em”.

Cúp máy, anh bắt đầu chờ. Khi vừa nhìn thấy Sơ Ảnh anh liền nói: “Anh đợi em một tiếng ba mươi bảy phút”. Giọng điệu đầy sự ầm ỹ.

“Tắc đường.” Cô giải thích.

“Nhà xa lắm à?”

“Ừ.”

Cố Diễm Trạch cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc. Anh cùng cô ngồi xe buýt đến bến xe rồi lên một chiếc xe khách đường dài. Xe chạy đến một vùng quê nhỏ, dãy ngô đồng xanh mướt hai bên đường khiến tâm trạng Cố Diễm Trạch tốt hẳn lên.

“Nhà em...” Sơ Ảnh ngập ngừng.

“Sao?” Anh thờ ơ hỏi.

“Không tốt như anh tưởng đâu.”

Cố Diễm Trạch cười: “Anh chưa từng tưởng tượng đến”.

“Thế lần này anh đến đây làm gì?”

“Ồ, chẳng phải lần nào anh đến cũng chỉ vì một lí do thôi ư?” Anh nhìn cô mãi, khiến cô mất tự nhiên.

“Thế anh có đến nhà nghỉ.” Cô rầu rĩ nói.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

“Nhưng anh không có tiền.” Cố Diễm Trạch nhún vai

Chuyện này đâu thành vấn đề. “Em có.” Sơ Ảnh nói.

“Anh không cần tiền của phụ nữ.” Hôm nay, anh nhất định phải ở nhà cô.

“Tóm lại anh muốn làm gì?” Cô lườm anh.

“Anh đáng ghét lắm à? Anh tưởng mình là hàng bán chạy chứ!” Cố Diễm Trạch làm bộ tủi hờn. Sơ Ảnh cũng không nhịn được cười.

“Thôi thôi, ngồi máy bay chắc mệt rồi, anh ngủ một lát đi. Mất một tiếng mới đến nơi cơ”.

Đề nghị này không tồi, Cố Diễn Trạch đúng là hơi mệt.

Lúc anh tỉnh dậy thì xe đã vào bến. Sơ Ảnh nhìn bộ dạng ngái ngủ của anh, cười nói: “Em tưởng anh ngủ luôn không dậy”.

Cố Diễn Trạch nhún vai: “Em nở lòng?”

Sơ Ảnh không nói gì thêm, thăm nghĩ, tốt nhất không thêm quan tâm tới người này.

Thực ra Cố Diễn Trạch không nói cho cô biết, nếu không phải ở phòng riêng thì anh ngủ không được say, chỉ chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Vì thế, anh biết rõ trên đường xảy ra những chuyện gì, chẳng những biết xe đã về đến bến mà còn biết dọc đường cô luôn ngáy ngốc nhìn anh. Nghĩ vậy, anh không khỏi mỉm cười.

Sơ Ảnh không tránh khỏi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô mang một người khác giới về nhà, không biết bố mẹ sẽ phản ứng thế nào. Cố Diễn Trạch đột nhiên nắm tay cô, khiến cô bình tĩnh trở lại.

8. Chương 8

Phần 1

Quả nhiên, Cố Diễn Trạch thực hiện đúng lời hứa, mỗi ngày, anh đều gọi điện cho Sơ Ảnh dù chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ kể những việc làm trong ngày rồi kiên nhẫn nghe cô nói hết chuyện này đến chuyện khác. Thỉnh thoảng nếu bận, anh chưa kịp gọi thì cô sẽ chủ động gọi cho anh. Hễ thấy điện thoại của cô là anh lập tức nghe không hề do dự. Lắm khi đang họp, anh cũng đi ra ngoài nghe máy, để cả phòng họp ngồi chờ anh kết thúc cuộc gọi không quan trọng kia.

Cuối tuần nào, Cố Diễn Trạch cũng bay đến Xuyên Nhiên gặp cô. Về sau, anh phát hiện ra một vấn đề.

“Hay là chúng ta thuê một căn hộ đi. Mỗi lần anh qua đây cũng không cần phiền phức vào thuê phòng khách sạn, hơn nữa, anh không ở đây, em cũng có thể đến.”

Bù Sơ Ảnh khẽ nhún mày nhưng không nói gì.

Anh hiểu suy nghĩ của cô. Anh cũng thừa nhận, mình muốn ở cùng cô, nhưng xem biểu hiện của cô thì rõ ràng là không muốn lắm. Vì thế, anh thở dài nói: “Anh chỉ nói vậy thôi, không được cũng không sao.”

Chuyện này chấm dứt như thế, cuối cùng Cố Diễn Trạch đành làm một thẻ VIP, đặt một phòng cố định ở khách sạn. Anh hoàn toàn không nghĩ ra, thế này có khác gì thuê căn hộ riêng đâu? Có điều, cô đã thích vậy thì anh cũng không có ý kiến.

Thấm thoát đã hơn một năm. Tần suất Cố Diễn Trạch đến Xuyên Nhiên không hề giảm. Rốt cuộc thì La Hinh đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Ông có thấy Cố Diễn Trạch hay đi Xuyên Nhiên không?”

Cố Khải Minh lật một trang báo, nói: “Lần này nó đi với lý do gì?”

“Họp lớp cấp ba.” La Hinh rầu rĩ nói.

“Ồ, bạn bè thân quá, một năm họp hơn mười lần.” Thực ra, Cố Khải Minh không mấy chú ý tới chuyện này. Trừ lần đầu tiên Cố Diễn Trạch gây chuyện ra, còn lại ông khá hài lòng về biểu hiện của con trai. Hiện tại, Cố Diễn Trạch chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ông, ông tin tưởng vào mọi quyết định của con trai.

“Chắc là bạn cấp một họp vài lần, cấp hai họp vài lần, cấp ba lại vài lần nữa. Tính nó thế đương nhiên có nhiều bạn thân rồi.” La Hinh nói với vẻ đắc ý.

“Thế bà còn lo cái gì?” Cố Khải Minh nói.

“Ông...” La Hình bực bội không muốn nói thêm.

Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà liền bị mẹ kéo đến thủ thỉ: “Con nói thật ẹ biết, con đi Xuyên Nhiên để làm gì mà hầu như tuần nào cũng đi? Có mấy ngày nghỉ cũng chạy sang đấy. Rốt cuộc ở đấy có thứ gì hấp hồn con hả?”

“Con mệt lắm, có việc gì để mai nói đi mẹ.” Cố Diễn Trạch ủ rũ nói.

“Lần nào về nhà mà con không kêu mệt?” La Hình kiên trì: “Hôm nay con phải nói rõ ẹ nghe”.

Cố Diễn Trạch day thái dương: “Thế mẹ muốn có đáp án thế nào ạ?”

“Có phải con đang nuôi gái ở đấy không?” La Hình hoài nghi.

Cố Diễn Trạch hơi cau mày: “Cái gì mà nuôi gái? Dù có thì cũng là người yêu. Chúng con đều bình đẳng, mẹ đừng phân biệt cao thấp”.

La Hình giật mình: “Hóa ra đúng là bị phụ nữ mê hoặc rồi? Tuần nào cũng chạy tới đó!”. Bà có phần tức giận hỏi: “Con gái nhà ai? Gia đình thế nào?”

Cố Diễn Trạch chẳng nói chẳng rằng liền đóng cửa phòng lại.

Bây giờ anh mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Anh vốn không muốn giấu giếm bố mẹ, cũng sẽ không để họ ngăn cản chuyện của mình. Anh và Sơ Ảnh qua lại đã hơn một năm, anh rất hài lòng về tình hình hiện tại. Sơ Ảnh đã tốt nghiệp và đang thực tập ở một công ty, nhưng điều này khiến anh khá sầu não, bởi vì buổi tối Sơ Ảnh về rất muộn, thời gian cuối tuần hoàn toàn kính tặng cho giấc ngủ. Anh vốn muốn vui vẻ ở bên cô, nào ngờ cô lại bị công ty hành hạ đến mức kia, anh đau lòng muốn chết. Anh chẳng dám chê trách gì cô. Kết quả mấy lần đến Xuyên Nhiên đều chỉ để nhìn cô ngủ.

Hiện giờ, đến lúc phải suy nghĩ về chuyện tương lai rồi.

Trước đây khi quyết định quay về tìm cô, anh vẫn chưa chắc chắn có thể mang lại tương lai cho cô. Mỗi đôi tình nhân cho dù có trải qua quá trình thế nào thì kết quả cũng chỉ là một trong hai: kết hôn hoặc chia tay. Anh chẳng hề do dự loại bỏ trường hợp thứ hai, thế nhưng, trường hợp một...

Hôm sau, Cố Diễn Trạch không đến công ty ngay như thường ngày mà bình tĩnh nán lại đối diện với bố mẹ. Cố Khải Minh không nói tiếng nào nhưng trong lòng cũng dự liệu được con trai hẳn là có điều muốn nói: “Bố mẹ ở nhà có khi nào cảm thấy buồn tẻ không?”

“Nói thẳng vào chuyện chính đi!” La Hình vẫn chưa bình thường trở lại sau thái độ của con trai mình tới qua.

“Chủ yếu con muốn biết bố mẹ có muốn nhà mình thêm một người hay không thôi?”

Cố Khải Minh điềm tĩnh hỏi: “Đối phương là người thế nào?”.

Cố Diễn Trạch thành thật nói cho bố mẹ biết rõ gia cảnh của Bùi Sơ Ảnh, không giấu giếm bất cứ điều gì.

La Hình nghe xong liền phản đối: “Một cô gái bình thường như thế sao có thể bước chân vào nhà chúng ta?”

Cố Khải Minh chỉ im lặng.

Cố Diễn Trạch cũng không nói gì thêm, bình thần đến công ty. Kết quả này anh đã dự liệu được từ lâu, không có gì ngạc nhiên. Anh phải thu xếp ổn thỏa chuyện ở đây rồi mới trở về Xuyên Nhiên gặp cô được. Lí do khiến anh đi đến quyết định này lại là một giấc mơ.

Anh cảm thấy giấc mơ đó còn đáng sợ hơn cả ác mộng. Trong mơ, anh thấy Sơ Ảnh mặc váy cưới, anh gọi cô rất nhiều lần nhưng cô vẫn kiên định đi theo một người đàn ông khác. Lúc ấy, trái tim anh vô cùng đau đớn, sau đó, anh tỉnh dậy, lau mồ hôi trên trán, trong lòng còn chưa vơi nỗi sợ hãi. Giây phút ấy, anh mới nhận ra đâu là chuyện mình sợ nhất.

Ham muốn cưới cô không quá nhiều, nhưng cô kết hôn với một người khác đối với anh chẳng khác nào hình phạt nặng trĩu. Anh không thể nào chấp nhận được nỗi đau ấy, vì thế chỉ có một cách duy nhất là cưới cô.

Tuần này, Cố Diễn Trạch không đến Xuyên Nhiên. Anh đi làm đều đặn như thường, chỉ có điều, khi ở nhà, anh không nói một câu, không ăn cơm chung với bố mẹ.

Tình hình kéo dài nửa tháng, rốt cuộc Cố Khải Minh phải lên tiếng trước.

“Đưa con bé về cho bố mẹ gặp”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, anh biết mình sẽ thành công chỉ không ngờ lại nhanh như thế.

Cố Khải Minh đương nhiên hiểu rõ tâm tư con trai mình, một khi đã muốn làm gì thì nhất định sẽ nói ra, nhưng đó không phải là thương lượng, mà là thông báo. Cho dù người khác đồng ý hay không thì anh vẫn sẽ làm. Hơn nữa, thông qua sự việc xảy ra cách đây hơn một năm, Cố Diễn Trạch dường như đã nói rõ, hôn sự của anh chỉ có thể do anh quyết định.

“Vâng, con đảm bảo bố mẹ sẽ thích cô ấy”.

Cố Diễn Trạch ngay lập tức lên máy bay đến Xuyên Nhiên. Anh định gọi điện thoại báo trước cho cô như mọi lần, nhưng hôm nay anh không làm thế, anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc, cái gọi là “niềm vui bất ngờ” đã trở thành sự hụt hẫng khi anh xuống máy bay và nhìn thấy rất nhiều người tới đón người thân. Tệ hơn nữa Sơ Ảnh đã đổi nơi ở, đồng thời xin nghỉ phép vài ngày. Cố Diễn Trạch tức giận đâm vào tường, nghĩ tới giấc mơ kia, anh cảm thấy mình sắp phát điên.

Anh gọi điện cho cô, lòng thấp thỏm chỉ sợ cô tắt máy.

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Cô nhẹ nhàng đáp.

Nghe vậy, Cố Diễn Trạch có phần hoảng hốt, bởi vì chủ nhà trọ rõ ràng nói là cô đã chuyển đi.

“Không đi làm à?”

“Em xin nghỉ phép rồi...”

Bấy giờ, Cố Diễn Trạch mới chợt nhớ ra điều gì, anh nói: “Ý em là nhà...”.

“Nhà em.” Sơ Ảnh ngây người: “Nơi bố mẹ em ở”

Cố Diễn Trạch thở phào một hơi: “Thế em mau tới đón anh, anh đang ở dưới cổng nhà trọ của em”.

Cúp máy, anh bắt đầu chờ. Khi vừa nhìn thấy Sơ Ảnh anh liền nói: “Anh đợi em một tiếng ba mươi bảy phút”. Giọng điệu đầy sự ầm ỹ.

“Tắc đường.” Cô giải thích.

“Nhà xa lắm à?”

“Ừ.”

Cố Diễn Trạch cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc. Anh cùng cô ngồi xe buýt đến bến xe rồi lên một chiếc xe khách đường dài. Xe chạy đến một vùng quê nhỏ, dãy ngô đồng xanh mướt hai bên đường khiến tâm trạng Cố Diễn Trạch tốt hẳn lên.

“Nhà em...” Sơ Ảnh ngập ngừng.

“Sao?” Anh thờ ơ hỏi.

“Không tốt như anh tưởng đâu.”

Cố Diễn Trạch cười: “Anh chưa từng tưởng tượng đến”.

“Thế lần này anh đến đây làm gì?”

“Ồ, chẳng phải lần nào anh đến cũng chỉ vì một lí do thôi ư?” Anh nhìn cô mãi, khiến cô mất tự nhiên.

“Thế anh có đến nhà nghỉ.” Cô rầu rĩ nói.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

“Nhưng anh không có tiền.” Cố Diễm Trạch nhún vai

Chuyện này đâu thành vấn đề. “Em có.” Sơ Ảnh nói.

“Anh không cần tiền của phụ nữ.” Hôm nay, anh nhất định phải ở nhà cô.

“Tóm lại anh muốn làm gì?” Cô lườm anh.

“Anh đáng ghét lắm à? Anh tưởng mình là hàng bán chạy chứ!” Cố Diễm Trạch làm bộ tủi hờn. Sơ Ảnh cũng không nhịn được cười.

“Thôi thôi, ngồi máy bay chắc mệt rồi, anh ngủ một lát đi. Mất một tiếng mới đến nơi cơ”.

Đề nghị này không tồi, Cố Diễm Trạch đứng là hơi mệt.

Lúc anh tỉnh dậy thì xe đã vào bến. Sơ Ảnh nhìn bộ dạng ngái ngủ của anh, cười nói: “Em tưởng anh ngủ luôn không dậy”.

Cố Diễm Trạch nhún vai: “Em nở lòng?”

Sơ Ảnh không nói gì thêm, thăm nghĩ, tốt nhất không thêm quan tâm tới người này.

Thực ra Cố Diễm Trạch không nói cho cô biết, nếu không phải ở phòng riêng thì anh ngủ không được say, chỉ chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Vì thế, anh biết rõ trên đường xảy ra những chuyện gì, chẳng những biết xe đã về đến bến mà còn biết dọc đường cô luôn ngáy ngốc nhìn anh. Nghĩ vậy, anh không khỏi mỉm cười.

Sơ Ảnh không tránh khỏi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô mang một người khác giới về nhà, không biết bố mẹ sẽ phản ứng thế nào. Cố Diễm Trạch đột nhiên nắm tay cô, khiến cô bình tĩnh trở lại. Ngồi ở ghế, Sơ Ảnh một mực cúi đầu, còn Cố Diễm Trạch lại có vẻ tự nhiên thái quá.

Trông bộ dạng của Sơ Ảnh, Quách Tuệ đã đoán ra được người đàn ông kia có ý nghĩa thế nào đối với con gái mình. Nhân lúc, Sơ Ảnh đi pha trà, bà hỏi qua gia cảnh của Cố Diễm Trạch.

“Bác gái, hôm nay cháu đến là để xin phép hai bác cho cháu cưới Sơ Ảnh.” Cố Diễm Trạch lễ độ nói.

Quách Tuệ sững sốt: “Bác nghĩ, nhà cháu như vậy, bố mẹ cháu hẳn là...”

“Bác yên tâm bố mẹ cháu rất thoáng, chỉ mong cháu lấy được một người thật lòng yêu cháu. Những điều bác lo lắng sẽ không xảy ra đâu ạ.” Cố Diễm Trạch đảm bảo.

Lúc này, Quách Tuệ chợt cảm thấy chàng trai trước mặt có một sự kiên định vượt quá cả tuổi tác của mình, nhưng lát sau bà lại nghĩ, thần thái ấy có lẽ đây là do thương trường tôi luyện.

Sơ Ảnh bừng trà ra, nhưng cả Cố Diễm Trạch lẫn Quách Tuệ đều không có tâm trạng uống.

Quách Tuệ lôi Sơ Ảnh vào phòng riêng, Cố Diễm Trạch biết ý ngồi xem ti-vi.

“Tiểu Ảnh, cái cậu Diễm Trạch này đúng là rất tốt, nhưng con nên từ bỏ đi. Chưa nói đến chuyện môn đăng hộ đối hay không, cứ nhìn thân phận nó là đủ biết sẽ có nhiều rắc rối, nó giao tiếp nhiều, quan hệ rộng, rồi phụ nữ vây quanh đông như kiến. Hơn nữa, nó mới hai mươi tuổi, sự nghiệp đang ở thời kì huy hoàng. Lấy nó, cuộc sống của con nhất định không mấy vui vẻ.”

Bù Sơ Ảnh trầm ngâm nhìn mẹ, những điều này cô chưa hề nghĩ tới.

“Cho dù nó thật lòng muốn lấy con thì sao nào? Lời nó hứa có thể thực hiện trong bao lâu? Giờ con còn trẻ, nó thích con cũng một phần vì con khác với những cô tiểu thư nhà giàu nó giao du. Nhưng sau khi hết mới mẻ rồi thì sao?”

...

“Hơn nữa, bố mẹ nó chắc gì đã chấp nhận con làm con dâu. Cái tài giỏi của nó thỏa mãn giấc mơ của rất nhiều cô gái, nhưng nó không thích hợp làm một người chồng. Nó bây giờ trẻ tuổi, thậm chí mười năm sau

nó vẫn cứ thu hút ánh mắt người khác, còn con, khi đó đã không phải cô gái trẻ trung mà nó thích nữa rồi. Quan trọng, nhất là, các con còn trẻ thì kiên quyết đeo đuổi tình yêu, nhưng sau này mới biết, tình yêu chẳng là cái gì cả.”

“Sơ Ảnh nghe mẹ nói, cũng hiểu được rằng, mẹ đang dùng kinh nghiệm về cuộc tình đáng ân hận xưa kia để nhắc nhở mình.

Buổi tối, Bùi Dĩ Khải về nhà, ông đối đãi với Cố Diễn Trạch vừa lịch sự vừa xa cách. Suy nghĩ của ông cũng giống vợ mình.

Cố Diễn Trạch hiểu cảm giác của hai người họ, nhưng vẫn có những điều anh không thể giải thích.

Lúc ăn tối, thấy trên bàn ăn đều là những món ăn thường ngày trong gia đình, Cố Diễn Trạch chợt cảm thấy lòng ấm áp.

“Bác nấu ngon quá!”

“Bác còn tưởng cháu ăn không quen mấy món đồng quê này chứ!” Quách Tuệ cười.

“Không đâu ạ, cháu rất thích.”

Vợ chồng Bùi Dĩ Khải liếc nhau. Sơ Ảnh vẫn một mực cúi đầu ăn, mặc dù bữa cơm này với cô chẳng có mùi vị gì.

Lúc Quách Tuệ dọn bàn ăn, Cố Diễn Trạch nhanh nhẹn giúp bà thu bát đĩa. Quách Tuệ ngăn cản: “Cứ để mình bác làm”.

“Không sao, bác để cháu giúp.” Nói xong, anh bưng bát đĩa vào bếp.

Quách Tuệ và Bùi Dĩ Khải nhìn nhau cười, có lẽ cả hai đã đọc được ý nghĩ của nhau. Quách Tuệ lau bàn ăn xong thì đi vào bếp, nhưng bà chỉ đứng ngoài cửa, xem Cố Diễn Trạch rửa từng chiếc bát rất cẩn thận rồi đặt lên giá bát. Động tác hết sức thành thạo, thậm chí chẳng bắn lấy một giọt nước ra ngoài. Anh không ngại đeo tạp dề, ống tay áo sơ mi xắn cao. Hoàn toàn không có điểm nào giống tổng giám đốc một công ty lớn.

Quách Tuệ quay lại nhìn chông, sau đó rời khỏi bếp. Bà đứng ở ban công nhìn ra xa, trầm nghĩ, có lẽ không thể phá hỏng mối quan nhân duyên này.

Bà nhớ tới thời trẻ của mình, lúc ấy, bà cũng cho rằng tình yêu chính là toàn bộ mạng sống. Dù biết người đàn ông đó không hề đơn giản, nhưng bà luôn tự nhủ mình cũng có điểm đặc biệt, có thể thay đổi được người đó. Dù bên cạnh người đó liên tiếp xuất hiện nhiều cô gái, bà vẫn cảm thấy may mắn vì cuối cùng ông ta đã lựa chọn mình. Bất chấp mọi sự phản đối từ gia đình, bà kiên quyết kết hôn với ông ta. Nhưng sau khi kết hôn, người đàn ông ấy càng không kiêng dè gì tiếp tục qua lại với nhiều người phụ nữ khác. Bấy giờ bà mới hiểu ra, mình không thể thay thế được người đó, ngược lại, chính ông ta đã khiến bà thay đổi, từ một cô gái nhiều mơ ước trở thành một người phụ nữ không còn tin tưởng vào cuộc sống và tình yêu.

Bà nhớ đến những ngày nấu cơm chờ ông ta về, ông ta không bao giờ biết được mỗi bữa cơm bà đã mất bao nhiêu thời gian và công sức để làm. Kết quả của tình yêu ấy chính là những đêm ông ta không về nhà và cả căn bếp chưa từng có dấu chân ông ta.

Hóa ra, tình yêu không hề mong manh, chỉ là chúng ta không gặp đúng người mà thôi.

“Mẹ đang nghĩ gì thế?”

“Đi cùng Cố Diễn Trạch đi! Nó gạt công việc sang một bên để đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này cầu hôn con, mẹ nghĩ, nó thật sự rất yêu con.”

Sơ Ảnh khẽ gật đầu.

Quách Tuệ cũng cảm thấy may mắn vì con gái mình được một người xuất sắc như vậy chăm sóc.

“Tôi đúng là một kẻ thất bại, mãi đến giờ mới phát hiện ra năm xưa đã yêu nhầm người.”

Bùi Dĩ Khải biết rõ vợ mình đã chịu đả kích rất lớn, ông ôm bà, khẽ nói: “Giờ biết cũng chưa muộn.”

Cố Diễn Trạch đứng ở ban công, ôm Sơ Ảnh từ sau lưng. Cô vẫn gầy như trước, dường như chỉ cần một cánh tay anh cũng có thể giữ lấy cô.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô.

“Anh cố tình phải không?” Sơ Ảnh đột nhiên hỏi.

“Sao cơ?” Cố Diễn Trạch không hiểu.

“Rửa bát.”

Anh cười: “Anh thấy tay mẹ em có một vết thương nhỏ, có lẽ không nên đụng vào nước. Với cả, mẹ em cũng là mẹ anh, anh đương nhiên phải giúp chứ”.

Sơ Ảnh tựa đầu vào ngực anh, ngược lên nhìn khoảng không đen kịt.

Cố Diễn Trạch cúi xuống hôn cô.

“Đồng ý lấy anh nhé?” Anh nói.

Sơ Ảnh mím môi, gật đầu.

Không một ai biết lúc này Cố Diễn Trạch hạnh phúc như thế nào. Dường như anh đã chờ đợi ngày hôm nay từ rất lâu rồi. Đường đời của anh trước giờ luôn thuận buồm xuôi gió, anh chỉ sợ lần này ông trời không dễ dàng ỉnh được toại nguyện. Trong học tập lẫn công việc, anh lúc nào cũng tự tin, riêng ở trước mặt cô, anh mới biết thế nào là lo âu. Anh chỉ sợ cô sẽ lắc đầu, sợ cô từ chối mình.

Cố Diễn Trạch ôm Sơ Ảnh thật chặt, giống như sợ cô sẽ biến mất biến mất bất cứ lúc nào.

“Buông em ra.” Sắc mặt Sơ Ảnh hơi đỏ. Cô không biết vì sao anh lại mừng rỡ như vậy, cô chỉ biết mình bị ôm đến nỗi sắp không thở nổi.

Cố Diễn Trạch vội buông cô ra, luống cuống hỏi: “Giờ nên làm gì?”

Sơ Ảnh giờ bàn tay trái đến trước mặt anh.

“À, đúng rồi!” Cố Diễn Trạch nhanh chóng lấy chiếc nhẫn ra, tay anh thậm chí run bần bật.

“Thế thôi à?” Sơ Ảnh thích thú nhìn bộ dạng hoang mang của anh.

Bấy giờ Cố Diễn Trạch mới vội quì gối, chỉ số thông minh của anh lúc này đã tụt xuống mức 0. Miễn là cô yêu cầu, việc gì anh cũng sẵn sàng làm.

“Kết hôn với anh nhé?”

“Thế anh phải làm được những việc sau!”

“Việc gì?” Cố Diễn Trạch có phần sốt ruột.

“Thứ nhất, khuya thế nào cũng phải về nhà.”

“Được.”

“Thứ hai, không được vượt quá quan hệ bạn bè với bất cứ cô gái nào.”

“Được.”

“Thứ ba, đi công tác hay đi dự tiệc cũng không được tiếp xúc với phụ nữ.”

“Bà xã của tôi, điều hai và điều ba trùng lặp.” May mà IQ vẫn chưa hoàn toàn về 0.

Thừa dịp Sơ Ảnh đang cười, Cố Diễn Trạch đeo nhẫn vào tay cô.

“Em biết không, ngón áp út tay trái có một mạch máu chạy thẳng tới tim, vì thế chiếc nhẫn này chính là lời hứa hẹn của anh. Em ở đâu trái tim anh ở đó.”

Sơ Ảnh cảm thấy trái tim mình vô cùng ấm áp, cô chậm rãi lên tiếng: “Vì sao muốn cưới em?”.

“Vì anh muốn kết thúc cuộc đời độc thân trước hai mươi tuổi.”

“Còn gì nữa?” Cô bắt mắt hỏi.

“Làm gương cho Lâm Trạch”

“Vĩ đại lắm! Còn gì nữa không?” Cô đẩy anh ra.

“Vì anh cần một người vợ.”

Cố Diễm Trạch vừa dứt lời, Sơ Ảnh làm bộ muốn tháo nhẫn.

Anh thất kinh vội ôm chặt cô: “Ngốc, vì anh yêu em”.

9. Chương 9

Phần 1

Sơ Ảnh chấm dứt công việc đang thực tập ngày nhận bằng tốt nghiệp cũng là ngày lĩnh giấy đăng ký kết hôn.

Vì cuộc hôn nhân tới bất ngờ này mà cô bị đám bạn cùng phòng mổ xẻ mấy lần, đặc biệt là Phương Hiểu. Phương Hiểu luôn miệng nhắc Sơ Ảnh rằng mình là bà mối, nhất định không được quên ơn.

Lễ cưới được tổ chức đơn giản, chỉ mời người nhà. Mặc dù vậy, Cố Diễm Trạch vẫn không tránh khỏi bị chuốc say, Sơ Ảnh cũng không ngoại lệ. Kết quả, vừa về tới biệt thự, Cố Diễm Trạch liền lao lên giường mà ngủ, cũng không biết Sơ Ảnh đã đi đâu.

Sau hôn cưới, hai người liền chuyển đến căn hộ riêng. Dù La Hinh không muốn nhưng thấy vẻ kiên quyết của con trai và con dâu, bà cũng không nói gì thêm, chỉ dặn dò phải thường xuyên về nhà chơi.

Ngày đầu tiên, Sơ Ảnh đích thân xuống bếp làm cơm trưa. Lẽ ra cô muốn làm bữa sáng nhưng cả hai đều ngủ quên đến tận trưa mới dậy. Sơ Ảnh nhanh chóng rửa mặt rồi vào bếp chuẩn bị. Cố Diễm Trạch vừa rời giường thì nghe thấy tiếng động, tắm rửa xong, anh đứng ngoài bếp nhìn cô.

Thấy cô thành thạo thái cà chua, anh định lên tiếng, nhưng cuối cùng lại thôi.

Cố Diễm Trạch ăn cơm xong, Sơ Ảnh đẩy bát canh đến trước mặt anh.

Anh hơi nhíu mày, sau đó uống một hơi hết.

“Hôm nay anh ở nhà không?” Sơ Ảnh vừa thu dọn bát đĩa vừa hỏi.

“Ừ, lẽ ra phải hưởng tuần trăng mật, nhưng công ty gần đây nhiều việc quá. Hôm nay coi như tuần trăng mật tạm nhé!”. Anh đứng dậy, lấy bát từ tay cô: “Để anh! Em nấu cơm, anh rửa bát, như thế mới công bằng. Nếu không, anh sẽ cảm thấy mình là một kẻ ăn quýt.”

“Thế thì anh nộp lương cho em là được!” Cô nửa đùa nửa thật.

“Không được, nếu em thích tiền, chán anh, em chạy mất thì anh biết đi đâu tìm?”

Lần này cô không nói gì, đứng im nhìn anh rửa bát.

Có lẽ đây chính là hạnh phúc mà cô kiếm tìm.

Ngày hôm nay họ không ra khỏi nhà, cũng không làm việc gì đặc biệt. Cô chỉ nằm gối đầu lên đùi anh và xem phim. Anh phát hiện ra cô có một thói quen kì lạ: cho dù là thứ đồ vật gì, cô đều không thích mua về nhà mà chỉ thuê, thậm chí bộ phim mà cô cực kì thích, cô thà đi thuê về xem lần thứ hai chứ nhất quyết không chịu mua. Về sau có lần chợt nhớ đến, anh hỏi cô vì sao. Cô đáp: Vì quá thích nên mới không mua, để nó ở chỗ người khác, mình mới nhớ tới nó, chứ mua về rồi sẽ không còn cảm giác nữa.

Anh hoàn toàn bó tay với câu trả lời của cô. Nhưng chỉ cần cô thích anh sẵn sàng chiều ý.

Mới xem được một lúc mà Sơ Ảnh đã ngủ thiếp đi. Cố Diễm Trạch nhìn bộ dạng ngủ say của cô, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Chân anh đã tê, nhưng vẫn duy trì tư thế ban đầu. Anh khẽ vuốt tóc cô, giống như nó là một món đồ chơi cực kì đáng yêu.

Cuối cùng, anh ngủ quên. Có lẽ vì ngủ quá say nên khi bị Sơ Ảnh đẩy tay, anh cũng không hề tỉnh.

Sơ Ảnh mở mắt, lúc lâu mới ý thức được mình đang ở đâu và người trước mặt mình là ai. Cô chưa hết hoảng sợ. Niềm hạnh phúc mới chạm vào này bỗng chốc biến thành một ngọn núi, nặng nề đè xuống cõi lòng cô.

Đây là lần đầu tiên, cô mơ thấy người đó.

Tưởng Phương Vũ uống rất nhiều rượu, rồi anh đứng dưới trời mưa lớn, gọi điện cho cô.

Anh xông lên kéo tay cô, hỏi dồn dập: “Vì sao? Vì sao là cậu ấy? Vì sao em lại đối xử với anh như vậy?”

“Bùi Sơ Ảnh, rốt cuộc em có từng yêu anh không?”

“Bùi Sơ Ảnh, nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em.”

Sau đó, anh lên xe. Cô chạy tới muốn ngăn cản nhưng anh đã lái xe đi. Cô cứ đứng như thế, nhìn anh dần biến mất trong làn mưa trắng xoá. Rốt cuộc, cô ngồi bệt xuống mà khóc, cô không g muốn, không muốn mọi chuyện trở thành thế này.

Anh nói: Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em...

Nhưng em không hề muốn anh một đi không trở về như vậy...

Ngày hôm sau, khi cô đang vật lộn với cơn cảm lạnh thì nhận được tin Tưởng Phương Vũ bị tai nạn qua đời.

Chưa bao giờ Sơ Ảnh trải qua cảm giác đó. Dường như cả thế giới bị nhấn chìm trong tro xám.

Tô Thiên Linh đã hét vào mặt cô: “Chính là mày đã hại chết anh ấy”.

Mày đã hại chết anh ấy, anh ấy vì mày mà chết...

Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em...

Cơ thể cô run lên càng mạnh. Cố Diễm Trạch rốt cuộc cũng bị đánh thức, anh nheo mắt nhìn cô: “Em sao thế? Sao mặt tái nhợt thế kia?”

Anh sờ trán cô, sau đó bị những giọt mồ hôi của cô làm cho giạt mình rứt tay về: “Gặp ác mộng à?”

Một lúc lâu, Sơ Ảnh mới định thần lại: “Không, không có gì”.

Cố Diễm Trạch nhìn theo cô chạy vào WC , tưởng cô gặp ác mộng nên cũng không nghĩ nhiều lắm.

Sơ Ảnh nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng. Cảm giác sợ hãi đến tê dại này đã rất lâu rồi mới xuất hiện. Cô vừa nhắm mắt đã thấy vẻ mặt tràn ngập oán hận của Tưởng Phương Vũ và câu nói cuối cùng của anh.

Cố Diễm Trạch cảm nhận được sự khác lạ của cô, nhưng chưa phát hiện ra cô bị làm sao. Buổi tối, anh nằm xuống cạnh cô, nói: “Chúng ta thuê người giúp việc nhé”.

“Hả?”

“Anh không muốn đôi tay em bị thương.”

Anh nắm lấy tay cô, khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Sau đó anh trở mình nằm trên người cô, thì thầm bằng chất giọng hơi khàn: “Mình hoàn thành bài tập còn dang dở hôm qua thôi!”

Toàn thân cô cứng đờ, lát sau cô đẩy anh ra: “Em...em đang trong kì...”

Cố Diễm Trạch dừng lại, nhìn cô hồi lâu, trên mặt anh tràn ngập sự thất vọng.

Anh nằm lại vị trí cũ, nhịp thở vẫn chưa ổn định trở lại, tâm trạng không mấy tốt. Anh khẽ lẩm bẩm: “Sao anh lại xui xẻo như thế!”

Trong màn đêm, Sơ Ảnh túm chặt góc chăn. Cũng từ giờ phút ấy, giấc mơ kia trở thành nỗi ám ảnh trong lòng cô.

Cố Diễn Trạch quả nhiên nói là làm, hôm sau anh tìm về một người giúp việc.

Người này trạc tuổi cô. Sơ Ảnh có thể hiểu suy nghĩ của anh, ban ngày anh đi làm, cô lại không có công việc nên anh muốn tìm một người về trò chuyện với cô.

Cô gái kia may mắn mau miệng, hơn nữa có vẻ khá hứng thú với Cố Diễn Trạch.

Sơ Ảnh không quen trong nhà có người lạ nên luôn cảm thấy thiếu tự nhiên.

Chưa đến vài ngày cô liền bảo Cố Diễn Trạch sa thải cô ta.

Lúc anh đi làm, Sơ Ảnh chỉ ở nhà, không muốn đi đâu. Phần lớn thời gian cô dùng để dọn dẹp phòng, gấp, là quần áo. Cô luôn tìm được niềm vui từ những việc nhỏ nhặt ấy.

Chỉ có điều, song song với việc chờ anh về nhà, cô lại sợ gặp anh.

Sự mâu thuẫn ấy khiến cô không biết phải làm sao.

Hôm nay, Cố Diễn Trạch ăn cơm xong liền đi tắm. Từ sau ngày kết hôn, giờ giấc sinh hoạt của anh vẫn khá qui củ, tám giờ sáng ra khỏi nhà, năm giờ chiều rời công ty, năm giờ bốn mươi phút có mặt ở nhà.

Sơ Ảnh vừa đi ra khỏi nhà tắm đã bị anh ôm lấy. Anh mỉm cười, tỉ mỉ vuốt tóc cô:

“Hôm nay có chịu theo anh không?”

Cảm nhận được cơ thể cô khựng lại, nụ cười trên mặt anh biến mất. Anh hôn cô, thì thầm: “Hôm nay, có thể không?”

Thấy vẻ ảm ức của cô, anh thở dài: “Phụ nữ thật rắc rối”. Sau đó, anh bế cô đặt lên giường, rồi yên phận nằm ngủ cạnh cô, tay ôm lấy eo cô. Anh nghĩ, phụ nữ đúng là nỗi phiền muộn lớn nhất của đàn ông. Trước đây vốn rất tốt, không nhìn thấy thì không cảm nhận được gì, nhưng hiện tại, rõ ràng ngay trước mắt mà vẫn phải “nhịn”.

Những ngày tiếp theo vẫn trôi qua bình lặng như thế, anh đúng giờ trở về, cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.

Sống yên bề lặng.

Tựa như báo trước một cơn giông tố.

Sơ Ảnh lau nhà đến ba lần, lau cửa sổ hai lần, hôm qua cô đã gấp quần áo gọn gàng và giặt ga trải giường. Cô cảm thấy mình quá nhàn rỗi, không có việc gì để làm, trong đầu toàn suy nghĩ lung tung, thậm chí cô sợ mỗi lần nhắm mắt lại sẽ hiện ra gương mặt đó.

Sơ Ảnh ngồi trên ghế nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, nhưng cô không muốn đi ngủ, không muốn nhắm mắt lại. Cô mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng, chợt nhớ ra đã lâu mình không đi siêu thị, thế là cô thay quần áo ra ngoài. Cô mua rất nhiều đồ ăn vặt, nào bánh qui, nào sữa, và cả những món ăn chẳng có tí dinh dưỡng nào, sau đó cô xách túi lớn túi nhỏ quay về căn hộ.

Cô thuê vài đĩa phim, vừa xem vừa ăn. Rõ ràng đây là một bộ phim rất vui nhộn, nhưng cô chẳng thể cười nổi, chỉ lẳng lặng nhìn màn hình và liên tục bỏ đồ ăn vào miệng.

Khi màn hình hiện lên chữ “hết” và tên các diễn viên cũng lần lượt xuất hiện, cô mới định thần, đổi một đĩa phim khác. Ngóảnh lại, nhìn thấy kiệt tác của mình, cô mới giật mình nhận ra mình đã xử lí gần hết số đồ ăn vặt vừa mua, trên bàn chỉ còn lại toàn vỏ xanh xanh đỏ đỏ, vậy mà vẫn chưa có cảm giác no.

Nhìn cảnh tượng này, Sơ Ảnh chợt thấy sợ hãi, cô vội vàng thu dọn tất cả, mặt bàn và ghế sofa trở lại sạch sẽ như lúc đầu. Cô chợt nghĩ tới bản thân mình, liệu có phải cô cũng như vậy, chưa từng thay đổi...

Hiện tại, cô bắt đầu phải trả giá vì lỗi lầm của mình rồi.

Cố Diễn Trạch ngồi trên ghế xoay nhìn ba chữ Bùi Sơ Ảnh trên màn hình di động. Anh nghĩ, vì sao lại là ba chữ này? Thế là anh liền đổi thành “Bà xã”, nhìn đi nhìn lại, anh cảm thấy cái tên này đúng là rất thân

mật, nhưng lại có vẻ già quá. Sau đó anh đổi thành “Sơ Ảnh”, vẫn chưa hài lòng, cuối cùng anh quyết định để tên cô là “Tiểu Ảnh”.

Mạc Khả quan sát sếp của mình, nhận ra tâm trạng anh rất tốt, ngay cả đuôi lông mày cũng thoáng hiện nụ cười. Công việc vẫn đang đợi, cô buộc phải vào quầy rửa sếp mình.

Cố Diễn Trạch dù không muốn nhưng vẫn phải tự đi dự tiệc. Những nơi như thế này, người ta nói đủ những lời hoa mỹ sáo rỗng, cốt là moi được tiền của thiên hạ.

Mọi thứ vẫn như bình thường, ngoại trừ việc hôm nay anh gặp được một người bạn cũ khi còn học ở Mỹ. Cuộc hội thoại này đã quét sạch bao bực dọc đang chôn giấu trong lòng Cố Diễn Trạch.

Thân Thiên Phong vỗ vai anh: “Nghe tin cậu về lâu rồi nhưng chưa có dịp đến gặp. Hôm nay ra ngoài tụ tập anh em chút đi”.

“Còn ai nữa?” Cố Diễn Trạch nhún mày.

“Mấy thằng bạn cùng học với tôi hồi trước, ôi dào, cậu quen gần hết chúng nó rồi còn gì”.

Cố Diễn Trạch ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi điện bảo Mạc Khả về trước.

Đến nơi, quả nhiên toàn đám bạn quen từ lâu, Cố Diễn Trạch tươi cười đi vào.

“Cơn gió nào đưa Cố thiếu gia đến đây thế này?”

“Người ta đang trong giai đoạn tân hôn, nào có rảnh như chúng ta. Cậu thắc mắc cái gì.”

Anh chàng họ Đường đi tới bên cạnh Cố Diễn Trạch, niềm nở nói: Hôm cậu cưới tôi không về kịp, hôm nay coi như đền bù nhé!”

Cố Diễn Trạch không phát biểu gì. Quan hệ giữa anh và mấy người này không thân đến mức ấy, nhưng họ đã làm trò thì anh cũng tát nước theo mưa thôi.

Sau đó, có vài người mời rượu anh.

Thân Thiên Phong cười nói: “Sao chưa gì đã bước chân vào nắm mồ hôn nhân sớm thế?”.

“Đằng nào chẳng phải vào, sớm muộn khác gì nhau.” Cố Diễn Trạch hờ hững đáp.

Thân Thiên Phong nghe vậy chỉ cười. Trong số những người ở đây chỉ có Cố Diễn Trạch là đã kết hôn, còn lại bọn họ đều tôn thờ cuộc sống độc thân tự do tự tại.

Thân Thiên Phong chợt cười một cách gian tà: “Trong số anh em ở đây có ai là đã “thất thân” rồi không?”

Anh ta vừa dứt lời liền có tiếng cười khẩy của ai đó: “Đùa gì thế? Tôi không còn từ năm mười sáu tuổi rồi. Các cậu lại chạy sang Mỹ về có ai mà không nhiễm cuộc sống ở đây”.

Cả đám cười ha hả.

Chỉ có mình Cố Diễn Trạch là cảm thấy khó chịu, cổ họng anh khô khốc, anh uống một ly rượu. đầu óc hơi choáng khiến anh không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ nhớ cuối cùng tên họ Đường kia có nhờ anh làm một việc, nể mặt Thân Thiên Phong anh đã đồng ý.

Sau đó, có người gọi đến vài cô trẻ đẹp. Một cô ngồi xuống bên cạnh Cố Diễn Trạch, vừa ngửi mùi nước hoa trên người cô ả, anh đã cau mày bảo cô ả đi chỗ khác.

Anh chợt nhớ ra, hình như Sơ Ảnh chưa bao giờ dùng nước hoa. Có lẽ vì thế mà anh ghét mùi nước hoa.

Mặc kệ đám đàn ông đang vui đùa kia, Cố Diễn Trạch đứng dậy ra về trước. Rời khỏi căn phòng, anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, mặc dù vẫn còn chút bực bội.

Đứng ngoài cửa lớn anh mới nhớ ra Mạc Khả đã lái xe về công ty. Gió lạnh thổi tới, khiến anh tỉnh táo hơn nhiều.

Về đến cổng chung cư, anh thấy đèn căn hộ vẫn sáng, bước chân anh bất giác nhanh hơn.

Mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy cô ngủ trên sofa. Anh có phần tức giận, nhưng nhìn nét mặt dịu dàng của cô, lại không nỡ trách mắng.

Thức ăn trên bàn đã nguội ngắt, anh thở dài, vỗ nhẹ má cô: “Dậy đi”.

Sơ Ảnh mở mắt, nhìn anh bằng vẻ ngái ngủ, lúc lâu mới tỉnh táo hẳn: “Anh về rồi đấy à?”

“Chưa ăn cơm à?” Anh hỏi.

“Đâu, em ăn rồi.” Cô nhìn anh, chủ động thu dọn đồ ăn trên bàn: “đây là để phần anh, nhưng chắc không cần nữa.”

Cố Diễn Trạch bỏ đồ ăn vào tủ lạnh: “Lần sau anh về muộn thì đừng chờ”. Chương 9 - phần 2

Sơ Ảnh mở to mắt nhìn anh. Có lẽ nằm quá lâu ở một tư thế nên cơ thể hơi mỏi, cô thở dài một hơi, rồi cầm áo ngủ vào phòng tắm.

Cố Diễn Trạch nhìn chằm chằm cửa phòng tắm hồi lâu, sau đó châm một điếu thuốc. Bình thường anh không hút thuốc nhưng hôm nay chẳng hiểu sao rất muốn hút. Nhìn làn khói bay lên, anh cảm thấy lòng vô cùng phiền muộn.

Sơ Ảnh vừa mở cửa phòng tắm ra liền bị Cố Diễn Trạch ôm lấy. Anh đẩy cô vào sát tường, làn da vừa được nước nóng tẩy rửa hơi ửng đỏ, càng tăng thêm sức quyến rũ. Đầu óc an nhứt thời trống rỗng, anh nghĩ, bất luận thế nào cũng phải có được cô.

Hành động đột ngột này của anh khiến Sơ Ảnh hoảng sợ, cô đẩy anh ra.

Cố Diễn Trạch siết chặt tay cô: “Em đừng nói hôm nay vẫn trong kì.”

Sơ Ảnh hơi ngẩn người. Lúc này, anh đã kịp giằng áo ngủ của cô ra. Cô sợ đến muốn khóc, nhưng chẳng thể bật ra tiếng kêu. Anh cuồng nhiệt hôn cô, tay lần mò dưới làn váy ngủ của cô. Bỗng nhiên, anh cảm thấy có gì đó bất ổn, anh buông cô ra, nhìn những ngón tay dính máu của mình.

Cố Diễn Trạch sững sốt, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Anh tự hỏi, rốt cuộc mình bị làm sao?

Nhưng không cần câu trả lời anh cũng biết, anh đang sợ hãi. Anh kéo lại váy ngủ cẩn thận cho cô, ôm cô vào lòng và nói: “Xin lỗi, anh xin lỗi. Sau này anh sẽ không như vậy nữa”.

Anh chợt phát hiện cô gầy đi.

Anh vỗ về cô rồi bế cô đặt lên giường. Trông gương mặt cô, đột nhiên anh nghĩ tới một điều, trên đời này, luôn có một người sẽ là kiếp nạn của người khác.

Từ đêm đó, anh bắt đầu ngủ ở phòng làm việc.

Hai người không nhắc lại chuyện đã xảy ra. Thỉnh thoảng anh vẫn tham gia tiệc tùng nhưng luôn đứng giờ về nhà, hai người nói những chuyện nhỏ nhặt thường ngày. Tuy nhiên, có những vết nứt không thể nào vá liền được.

Dần dà, anh ít về nhà.

Dần dà, anh gần gũi với người con gái khác.

Cô biết hết, chẳng qua không biết mình nên lấy thân phận gì mà hỏi anh. Cô không có tư cách, chưa bao giờ có.

Cô không phải là một người vợ tốt, cô hoàn toàn hiểu rõ điều này.

Nếu cuộc sống chỉ được như vậy, cô thà lựa chọn sự yên ổn.

Khi Sơ Ảnh lần nữa ra cửa hàng mua thêm một túi lớn toàn đồ ăn vặt, cô nhân viên bán hàng nhìn cô và hỏi: “Nhà chị có trẻ con ạ? Gần đây thấy chị rất hay mua đồ ăn vặt về.”

Trẻ con toàn thích ăn mấy thứ chẳng lấy gì làm bổ dưỡng này.”

Cô nàng hoàn toàn không biết, đây là lần cuối cùng được gặp Sơ Ảnh ở đây.

Sau hôm đó, Sơ Ảnh đổi một cửa hàng khác, chỉ cần đi bộ thêm vài phút mà thôi.

Về tới nhà, cô đứng dưới vòi hoa sen, để mặc dòng nước chảy trên người mình. Cô nhìn những vết thương ở đùi, có chỗ đã đóng vảy, có chỗ vẫn còn ửng đỏ. Cô cầm con dao nhỏ, dùng mũi dao đâm vào làn da đầy thương tích kia. Máu rỉ ra, sau đó nhanh chóng bị nước rửa trôi.

Sơ Ảnh tắt vòi nước, ngồi xồm xuống nền nhà. Cô nhìn mình trong gương, đột nhiên bật khóc.

“Mày là kẻ có tội.”

“Mày hại chết anh ấy”.

“Nếu không phải vì mày, anh ấy sẽ không lái xe đi, càng không xảy ra tai nạn.”

“Bù Sơ Ảnh, đây là báo ứng! Mày không có tư cách hưởng hạnh phúc.”

Cô lại cầm dao lên, lần này rạch một đường dài, máu chảy ra không ngừng. Cô không hề cảm thấy đau, lẳng lặng lau đi những vết máu kia, rồi rửa sạch, sau đó cô mặc quần áo, đi ra khỏi phòng tắm.

Căn nhà lạnh lẽo không có hơi người.

Như mọi khi, cô mở một bộ phim buồn tẻ ra xem. Cô tắt đèn phòng khách, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Bộ phim Bức thư từ cô gái xa lạ.

Mùa đông năm 1984, một người đàn ông bốn mươi mốt tuổi nhận được một phong thư dày từ một cô gái sắp qua đời. Trong thư là người thổ lộ tình cảm của cô gái dành cho ông. Câu chuyện bắt đầu từ mười tám năm trước, cô gái mười ba tuổi đem lòng thầm mến vị tác giả ở cạnh nhà mình. Về sau, vì gia đình có biến cố mà cô gái phải chuyển nhà, nhưng cô không thể nào quên đi hình bóng người đàn ông kia. Vài năm qua đi, cô gái tìm về nơi ở cũ, gặp lại ông ta, hiến dâng lần đầu tiên của mình cho người đàn ông ấy.

Thế nhưng ông ta không hề có chút ấn tượng nào với cô gái từng là hàng xóm của mình.

Qua lại không bao lâu thì ông ta phải đi xa, trước khi đi, ông ta nói quay về sẽ lập tức liên lạc với cô, thế nhưng cuối cùng, bất vô âm tín. Cô gái chờ đợi trong tuyệt vọng, rồi phát hiện ra mình đã mang thai. Sinh đứa con ra, cuộc sống càng thêm khó khăn. Vì muốn cho con một cuộc sống tốt nhất, cô phải đi theo một người đàn ông giàu có.

Vài năm sau, rồi cuộc cô cũng gặp lại người đàn ông mình yêu sâu nặng kia. Một đêm vui vẻ, nhưng ông ta không nhận ra cô. Đến khi đứa con bị bệnh nặng qua đời, cô mới viết thư kể toàn bộ mọi chuyện cho ông ta biết.

Sơ Ảnh chăm chú xem. Đến đoạn cô gái thi đỗ đại học, quay về tìm gặp tác giả rồi hai người ở bên nhau, thực ra chỉ là mình cô gái cho rằng hai người họ đã ở bên nhau. Khi cô ấy đứng bên cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông mình yêu vui vẻ bên người phụ nữ khác cô không hề cảm thấy đau khổ, không hề căm phẫn, trong mắt cô chỉ còn lại sự bình thản và kiên định.

Đứa con của hai người họ qua đời, cô gái quay về tìm gặp người đàn ông kia lần nữa bằng thân phận một cô gái làng chơi. Khi ngồi bên bàn trang điểm đeo khuyên tai, cô nhìn thấy ông ta bỏ một tập tiền xuống bàn. Bấy giờ, trong mắt cô hiện lên một nỗi cô đơn và hụt hẫng. Người mà cô yêu, xưa nay luôn coi cô là một con diêm, một người đàn bà dùng tiền để mua về.

Ông ta biến cô thành đàn bà, rồi lại biến cô thành một kẻ ti tiện.

Khi bàn tay xẹt qua giá sách của ông ta, cô có cảm giác như thời gian đã tuột khỏi bàn tay mình. Từ khi mười ba tuổi cho đến giờ, trong mắt người đàn ông ấy, cô chỉ là một người xa lạ.

Cô âm thầm yêu ông ta suốt thời thanh xuân tươi đẹp của mình, giấu kín tình yêu vào năm tháng tĩnh lặng, để rồi cuối cùng trở thành thứ tình yêu bị người đời chê cười.

Người đàn ông thâm trầm ngắm chiếc bình hoa, mỗi năm cứ đến ngày sinh nhật của ông ta, luôn có một người gửi hoa đến. Từ sau khi cô gái qua đời, bình hoa trở nên trống không.

Cô gái kia đã coi toàn bộ tình yêu là mạng sống của mình, còn bản thân cô, chỉ là một kẻ yếu đuối. Nước mắt của cô chậm rãi chảy xuống. Tình cảm thời niên thiếu, có người coi là một giấc mơ, nhưng có người lại sẵn sàng biến nó thành sự chờ đợi cả đời.

Sơ Ảnh nằm cuộn tròn người trên sofa, màn hình đã hiện lên dòng chữ hết phim, cô chẳng còn sức lực đâu để cử động nữa.

Trên bàn bày la liệt túi bánh bích qui, vỏ hoa quả. Chợt thấy dạ dày cồn cào, cô lao vào WC, nôn thốc nôn tháo, nôn đến mức trong bụng không còn lại gì.

Ra khỏi WC, Sơ Ảnh mở tủ lạnh, bên trong còn lại chút đồ ăn, cô cố gắng nuốt vào dạ dày. Cô ngồi xổm bên cạnh tủ lạnh, nước mắt trào ra như suối, bộ dạng nhếch nhác.

Cố Diễn Trạch về tới nhà thì thấy cô đang ngồi trên sofa xem phim.

Anh thở dài: “Em chưa ngủ à?”

“Em ngủ cả ngày rồi, giờ không buồn ngủ.” Cô hồ hững đáp.

Cố Diễn Trạch mở đèn phòng khách, nhìn chằm chằm cô hồi lâu, rồi nhìn đến màn hình ti-vi.

“Phim hài à?”

Cô gật đầu.

“Thế sao lại khóc?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh và cười: “Buồn cười quá, cười đến chảy nước mắt. Anh có muốn xem không?”

Anh nhìn cô mấy giây mới đáp: “Không”.

Dứt lời, anh vào phòng tắm, lúc đi ra vẫn thấy cô ngồi xem phim.

“Ngủ sớm đi!” Anh ngồi sát vào cô, nhưng cô lại lùi người ra một chút.

Cố Diễn Trạch cảm thấy như bị sét đánh, anh đứng dậy.

“Thế anh đi ngủ trước đây.” Đi được vài bước, anh ngoảnh đầu lại, thấy cô vẫn duy trì bộ dạng đờ đẫn kia. Anh siết chặt tay, sau đó đi thẳng vào phòng làm việc.

Cố Diễn Trạch vừa khuất khỏi tầm nhìn, nước mắt cô liền rơi xuống. Rõ ràng đang xem phim hài, nhưng từ trong niềm hạnh phúc của người khác, cô lại nhìn thấy sự hèn mọn của bản thân, từ trong câu chuyện của người khác, nước mắt cô lại chảy ra.

Cô đã tập thành thói quen quét dọn nhà cửa, xử lý vết thương, cô không biết người tinh tế như anh liệu có phát hiện ra điều gì không. Nhưng cô luôn tận lực giấu giếm, cô bỏ đầy đồ ăn vặt vào các ngăn tủ trong nhà, mỗi lần tỉnh dậy từ cơn ác mộng, cô đều làm bạn với chúng. Sau đó, cô dễ dàng đón cơn đau dạ dày ghé thăm. Những lúc nằm trên giường vật lộn với cơn đau quằn quại, cô đều tự nhủ, đây là sự trừng phạt dành ình, là báo ứng của mình.

Lắm lúc đau quá, cô không kiềm chế được mà bật khóc, dù sao anh cũng không có ở nhà, cô không cần sợ bị anh phát hiện.

Cảm giác đau đớn khiến cô tưởng mình sắp chết, sắp được thoát khỏi nỗi dằn vặt này.

Nhưng khi mở mắt ra, cô mới phát hiện, mình vẫn phải đối diện với cuộc sống này.

Từ lúc nào anh bắt đầu không về nhà?

Hình như là sau khi cô đọc được một bài báo nói anh đang thường xuyên qua lại với một cô sinh viên. Xem bài báo đó, cô cảm thấy thật lực cười, vậy là ngày này cuối cùng cũng tới. Cô đã sớm biết, cuộc đời này, mình mãi không được hạnh phúc.

Từ sau khi nghe tin Tưởng Phương Vũ qua đời, cô và hạnh phúc đã hoàn toàn lờ lẹn.

Vì thế, cô không hỏi gì hết. Cố Diễm Trạch về nhà, cô vẫn làm cơm, vẫn nói chuyện bình thường. Nhưng anh càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng hờ hững. Cuối cùng, cô nhận ra, anh đã không còn muốn về nhà.

Sơ Ảnh đổi toàn bộ rèm cửa trong nhà thành màu xanh lá cây. Cô sợ màu trắng, càng không dám lại gần màu trắng.

Cư như vậy đi, cứ để cuộc sống tiếp diễn như vậy đi.

Đã không thể có được hạnh phúc thì không cần phải hiểu. Biết đây, cô cũng chưa đến nỗi mất đi cả sự chờ đợi cuối cùng.

10. Chương 10

Phần 1

Sau nhiều lần đọc được tin tức kia trên mặt báo, cuối cùng Sơ Ảnh không chịu được. Cô lao ra khỏi nhà, bắt taxi đến công ty Cố Diễm Trạch.

Đứng dưới toà nhà cao chót vót, cô bỗng thấy mình thật nhỏ bé. Cô đến đây làm gì? định nói gì với anh và có tư cách gì?

Cô chẳng có tư cách gì hết, chẳng có thân phận nào hết.

Cô từng từng đi bộ dọc đường, người qua người lại ai cũng đều vội vàng. Cô trước giờ luôn biết, Thâm Hạ là một thành phố không cho phép nước mắt rơi. Bởi vì, trong khi bạn rơi lệ, trong khi bạn còn chưa cất bước, thì thành phố phát triển với tốc độ như vũ bão này đã đào thải bạn.

Còn cô thì sao?

Bất chợt, cô phát hiện ra, cuộc sống của mình dường như luôn xoay quanh Cố Diễm Trạch.

Cô không có bất kì thú vui nào, không có bất kì người bạn nào, càng không có nơi nào muốn đi. Thứ duy nhất cô có chỉ là người đàn ông ấy.

Sơ Ảnh ngẩng đầu, chợt cảm thấy ngay cả bầu trời cũng lạ lẫm quá. Nơi này, vốn dĩ không thuộc về cô.

Cô muốn làm gì đó để thay đổi. Thế nhưng, đến tối, cô lại điên cuồng nhét vào bụng những thứ thiếu dinh dưỡng kia, rồi lại cảm giận chính mình vì không tự khống chế được bản thân. Không chỉ còn những việc này mà còn vô vàn những việc khác nữa, vì sao? Vì sao cô luôn mất kiểm soát.

Tất cả những thứ này, đều là do cô tự gây lên.

“Cô đi đâu?”

Sơ Ảnh lên một chiếc taxi, nghe tài xế hỏi vậy, cô hơi ngầy người.

“Cho tôi đến bệnh viện tốt nhất, ý tôi là...Bệnh viện điều trị tâm lý”.

Tài xế không hỏi gì thêm, cũng không tỏ thái độ gì.

Xe dừng trước cổng bệnh viện, Sơ Ảnh trả tiền rồi đi vào trong. Sau khi hỏi thăm cô y tá đang ngồi rảnh rỗi, cô đi thẳng lên khoa tâm lý ở tầng hai.

Vừa bước vào phòng, Sơ Ảnh liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở bàn làm việc. Cô lùi ra theo phản xạ, nhìn lại bảng tên bên ngoài phòng cho chắc, mới lại đi vào.

Hoàn toàn không thể trách cô được, người đàn ông kia thoạt nhìn chẳng giống một bác sĩ tâm lý chút nào.

Hàng Vĩnh Tịch bị hành động của cô làm cho buồn cười. Tuy rằng đây chẳng phải lần đầu tiên anh bị người ta hoài nghi, nhưng lần này rõ ràng không giống, bởi vì lúc nhìn thấy Sơ Ảnh, anh cũng cho rằng cô vào nhầm phòng.

“Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của Bệnh viện Nghê Giai. Xin hỏi có thể giúp gì được cô?” Hàng Vĩnh Tịch mỉm cười lên tiếng.

Ấn tượng đầu tiên của Sơ Ảnh về người đàn ông này là: Răng anh ta thật trắng.

Cô nhìn anh ta rồi hỏi: “Anh là bác sĩ?”

Hàng Vĩnh Tịch đã quen với chuyện này nên không hề cáu giận, ngược lại còn tỏ ra nhần lại giải thích. Sau đó, anh chợt cảm thấy kì lạ. Bình thường, rất ít người đến nơi này, những người bình thường càng không muốn đến.

“Tôi đến tư vấn một chút.” Sơ Ảnh cúi đầu nói.

“Rất vui được giúp cô.”

“Nếu...” Sơ Ảnh nhìn người đàn ông trước mặt, nhấn mạnh lần nữa: “Tôi nói là nếu.”

“Vâng” Hàng Vĩnh Tịch tỏ ra phối hợp.

“Nếu một người luôn thèm ăn, luôn cảm thấy ăn không no, lúc nào cũng muốn ăn thật nhiều...như vậy...Có phải bị bệnh không?”

Nét mặt Hàng Vĩnh Tịch trở nên nghiêm túc: “Nếu tôi không hiểu sai ý cô thì đó là ăn uống quá độ?”

“Nếu nghiêm trọng hơn một chút thì sao?”

...

Đó là lần đầu tiên Hàng Vĩnh Tịch gặp Bùi Sơ Ảnh. Lúc nói ra cụm từ: “ăn uống quá độ”, anh có phần hoảng loạn. Anh thừa nhận, mình có mang theo chút tình cảm riêng tư để tiếp cận cô gái nhìn qua có phần đơn giản nhưng thực ra lại là một câu đố bí ẩn này.

Hàng Vĩnh Tịch dùng rất nhiều phương thức để giúp đỡ Sơ Ảnh, nhưng hiệu quả không mấy rõ ràng. Anh rõ hơn ai hết cô mắc chứng kén ăn và thèm luân phiên. Loại này không thuốc nào chữa khỏi, nói cách khác đau hoàn toàn là vấn đề riêng tư của bệnh nhân, một kiểu bệnh tâm lý.

Anh cũng phát hiện, Sơ Ảnh không muốn đề cập tới nguyên nhân.

Sau khi hai người họ đã tiếp xúc một thời gian, Hàng Vĩnh Tịch chủ động hẹn gặp Sơ Ảnh.

“Gần đây có tốt hơn không?”

Cô gật đầu, sau đó hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân...”

Không cần anh ta nói hết, Sơ Ảnh đã hiểu anh ta muốn biết chuyện gì.

“Tôi từng có một người bạn trai. Anh ấy tài giỏi, gia thế cũng rất tốt.”

“Sau đó?” Hàng Vĩnh Tịch rất tò mò lập tức hỏi.

Ánh mắt Sơ Ảnh trở nên xa xăm: “Anh ấy không còn nữa rồi”.

“Vì sự ra đi của anh ấy khiến cô không thể chấp nhận, cho nên mới...”

“Không phải.” Cô phủ định, “Thực ra cái chết của anh ấy là do lỗi của tôi. Tôi không hề cố ý, thật đấy. Tôi không ngờ anh ấy lại mở chiếc hộp đó ra. Tôi không hề biết quan hệ hai người họ. Tôi không ngờ kết quả lại thành như vậy. Hôm đó mưa to, rất to. Anh ấy đứng trước mặt tôi, nói rằng, nếu đây là những gì tôi muốn anh ấy sẽ tác thành cho tôi. Tôi không ngờ anh ấy sẽ chết...”

Hàng Vĩnh Tịch vỗ vai cô, an ủi: Mọi chuyện đã qua rồi, đều trở thành quá khứ rồi”.

“Tôi không muốn, thật sự không muốn.”

“Tôi hiểu.” Hàng Vĩnh Tịch tiếp tục an ủi Sơ Ảnh, đợi đến khi thấy cô dần bình tĩnh rồi, anh mới hỏi tiếp: “Trong hộp đó có cái gì? Vì sao nhìn thấy nó, anh ta lại...”

Hàng Vĩnh Tịch không nói hết, bởi vì lúc này, Sơ Ảnh bỗng nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng.

Anh đã tìm ra nguyên nhân căn bệnh của cô. Anh thở dài, sự việc đó, và người đàn ông đó chắc chắn là nút thắt trong lòng cô. Chỉ cần cởi nó ra, cô hoàn toàn có thể sống cuộc sống bình thường.

Hàng Vĩnh Tịch thường xuyên hẹn Sơ Ảnh ra ngoài, bởi vì anh biết cô không có bạn bè, không có người nhà, điều này hoàn toàn có hại đối với cô. Anh không phủ nhận, mình giúp Sơ Ảnh cũng là vì có tâm tư riêng.

Hôm nay, anh đưa cô đi dạo ở quảng trường sầm uất nhất Thâm Hạ. Ánh mắt chứa đầy sự xa lạ của cô khiến anh nhận ra, điều này cần thiết.

Chỉ có điều, đi được mấy vòng, Hàng Vĩnh Tịch chợt nhận ra biểu hiện của cô có phần khác lạ.

“Sao thế?”

“Anh đừng đi theo em nữa”. Đột nhiên thái độ của cô khác hẳn.

“Em sao thế?”

Sơ Ảnh không trả lời, mà vội vàng bỏ chạy.

Hàng Vĩnh Tịch mở hồ cảm nhận được cô muốn làm gì, anh vội vàng chạy theo.

Sơ Ảnh vào siêu thị, mua rất nhiều đồ ăn.

Hàng Vĩnh Tịch điên cuồng tìm cô, nhìn thấy cô đang nhét rất nhiều đồ ăn vào miệng, anh vội vàng chạy đến ngăn cản.

“Không được làm thế.”

“Đưa trả em...” Sơ Ảnh đứng bật dậy muốn cướp lại đồ ăn.

Hàng Vĩnh Tịch dè dặt hai vai cô xuống: “Tin anh, em không hề đói, thật đấy, em không hề đói...”

“Đói, em đói, em thật sự rất đói...” Cô nhìn Hàng Vĩnh Tịch bằng ánh mắt tội nghiệp.

Hàng Vĩnh Tịch như bị sét đánh, cảm giác quen thuộc ấy lại quay về. Anh chậm rãi hạ túi đồ ăn xuống, Sơ Ảnh vội giằng lấy, bỏ một miếng lớn vào miệng.

“Chậm thôi...” Hàng Vĩnh Tịch lo lắng nói, vội vàng mở chai nước đưa cho cô: “Uống chút nước đi”.

Sơ Ảnh uống một ngụm lớn, hết gần nửa chai.

Hàng Vĩnh Tịch không dám nhìn bộ dạng cô lúc này. Người con gái vốn phải được nâng niu trong lòng bàn tay vì sao lại sống chật vật như thế.

Anh nhìn cô như năm xưa nhìn lại Tiểu Ly. Anh ngồi xuống ôm lấy cô, giúp cô điều chỉnh lại quần áo xộc xệch, lau chút đồ ăn còn dính trên miệng cô.

“Có phải em bây giờ rất đáng sợ không?” Hồi lâu, Sơ Ảnh mới lên tiếng.

Hàng Vĩnh Tịch kéo cô dậy, thở dài: “Không, em lúc nào cũng rất đẹp”.

Chẳng hiểu sao, anh thấy tay mình run lên. Nghĩ tới những khi cô ở nhà một mình, phải đối mặt với rất nhiều lần mất kiểm chế, ăn như hổ đói, đau đớn tột cùng mà không có người bên cạnh, anh chợt thấy tim mình đau nhói.

Muốn cô duy trì tâm trạng thư thái, Hàng Vĩnh Tịch càng thường xuyên hẹn cô ra ngoài đi chơi, khi thì đưa cô đi họp lớp với mình, khi thì đưa cô đi tham gia vài buổi thảo luận gì đó, rảnh rỗi thì đưa cô đi mua sắm.

Khi được Hàng Vĩnh Tịch đưa đến trung tâm thương mại, Sơ Ảnh lấy làm lạ hỏi: “Em nghe nói đàn ông rất ghét đưa phụ nữ đi mua sắm. Sao anh lại khác?”

“Thế à? Anh chưa nghe thế bao giờ”.

“Ừ, em nghe đám bạn than thở nhiều lắm.”

Hàng Vĩnh Tịch cười: Có lẽ vì em không phải bạn gái anh nên anh mới thấy không phiền”.

Lí luận kiểu gì thế này?

Có điều, Sơ Ảnh vẫn rất vui vẻ, dù cô không mấy thích mua sắm. Từ khi đến Thâm Hạ, cô chưa từng một lần đi, hơn nữa, cô cũng sợ lạc đường.

“Sao em chỉ chọn màu xanh lá cây thế?” Hàng Vĩnh Tịch tò mò hỏi.

“Em thích màu xanh lá cây.”

“À” Hàng Vĩnh Tịch nhướng mày.

“Màu xanh lá cây biểu hiện cho sức sống tràn đầy”

Anh lắc đầu cười. Đi dạo một vòng anh nói: “Đi ăn gì nhé?”

Cô vốn rất nhạy cảm với chữ “ăn”, nhưng lúc này cô hồn nhiên nói: “Em không đói”

Đi thêm một lát, Hàng Vĩnh Tịch nhìn thấy một chiếc váy màu xanh rất đẹp, quay sang gọi cô thấy cô ngây ngốc nhìn về một phía.

Anh đi tới bên cạnh cô, nhìn theo hướng cô đang nhìn. Một đôi nam nữ đang chọn trang phục, cô gái có vẻ nhút nhát, người đàn ông kia nếu anh nhớ không nhầm thì chính là Cố

Diễn Trạch. Vậy thì cô gái bên cạnh anh ta là...

Hàng Vĩnh Tịch tò mò hỏi: “Sao thế? Đó là giám đốc Bắc Thần, anh ta hình như đã kết

hôn, cô gái kia thoát nhìn có vẻ...”

“Em đói rồi, mình đi ăn thôi.”

“...”

Sơ Ảnh ngồi trên ghế, lặng yên nghe tiếng đồng hồ chạy. Rốt cuộc thì cửa phòng cũng mở ra.

Cố Diễn Trạch không nghĩ cô còn thức: “Sao em chưa ngủ?”. Anh vừa thay dép vừa hỏi cô.

Sơ Ảnh nhìn anh, hỏi: “Gần đây anh bận lắm à?”

“Ừ. Công ty nhiều việc, về sau em cứ ngủ trước đi!” Nói đoạn, anh cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Trước kia, câu chuyện luôn dừng ở đây, hai người tiếp tục cuộc sống bình thường. Nhưng hôm nay...

“Nhiều việc?” Sơ Ảnh đứng dậy: “Vậy ư?”

Anh khựng lại: “ý em là gì?:

“Anh nghĩ em có ý gì?”

Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Sao? Nhàn rồi quá không có việc gì làm nên muốn quản lý anh rồi à?”

“Anh đừng đánh trống lảng.”

“Thế em muốn nói gì? Chẳng nhẽ anh hiểu lầm ý em? Nhưng anh vẫn phải nói cho em biết, em có tư cách gì nói anh? Dùng thân phận gì nói anh?”

...

Có lần một ắt có lần hai. Dần dà, hai người bắt đầu cãi vã ngày một nhiều. Lí do thì muôn màu muôn vẻ, lúc thì anh tới đón cô chậm vài phút, lúc thì anh bắt cô đi dự tiệc tùng, thậm chí có những khi cãi nhau chẳng vì nguyên nhân gì.

Sự kiên nhẫn của anh bị bào mòn.

Sự nóng nảy của cô ngày một lớn.

Tuy nhiên, trước mặt người ngoài, họ luôn biểu hiện là một đôi vợ chồng hoà thuận.

Từ cái hoàn mĩ ban đầu đến cái khiếm khuyết hiện tại, tất cả là do số phận.

Cô không biết anh ra khỏi nhà lúc nào, nhưng cô biết mình vẫn chưa ngất đi, vẫn còn chút cảm giác. Căn nhà trống trơn chỉ còn lại mình cô.

Sơ Ảnh chập vạt rời giường, đi vào phòng tắm. Nếu không phải trên người cô dính mùi rượu thì có lẽ cô đã tưởng mọi chuyện đều là ảo giác, tưởng anh chưa từng trở về. Cô đứng trước gương, tóc rối bù, ánh mắt mệt mỏi, gương mặt hốc hác tiêu tụy.

Cô chợt đập tay vào gương, sự đau đớn khiến cô cảm nhận được thực tại. Cô đang sống, thực sự đang sống, nhưng vì sao lại khốn khổ đến thế?

Thân thể cô chậm rãi ngã khuỵu xuống đất.

Sau hôm đó, Cố Diễm Trạch không hề về nhà. Sơ Ảnh nghĩ, như vậy cũng tốt, mỗi người một cuộc sống một cuộc sống riêng, không ai động tới ai.

Nhận điện thoại của Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh lập tức ra khỏi nhà. Tới nơi đã hẹn, cô ngẩng đầu nhìn thấy anh đang đứng cạnh vòi phun nước công cộng. Anh mỉm cười nhìn cô.

“Đợi em lâu chưa?” Sơ Ảnh áy náy nói.

“Anh vừa đến thôi.” Hàng Vĩnh Tịch nói: “Chưa ăn cơm phải không, anh mời em đi ăn nhé!”

“Anh khách khí như vậy làm gì. Để em mời đi, anh giúp em nhiều rồi.”

“Đấy đều là những việc bác sĩ nên làm mà. Em tình cờ gặp được anh, như thế có được gọi là có duyên không?”

Sơ Ảnh ngây người: “Anh tin vào duyên phận à?”

“Thế em có tin nhất kiến chung tình không?” Hàng Vĩnh Tịch tinh ý nhận ra ánh mắt cô thoáng hoảng hốt khi nghe tới bốn chữ đó. “Em thật sự từng nhất kiến chung tình hả?”

Anh cố gắng nói bằng giọng vui đùa.

“Giờ chúng ta đi đâu ăn?” Sơ Ảnh hỏi.

Hàng Vĩnh Tịch thăm thở dài, cô không trả lời mà chuyển sang chuyện khác, đó có phải là một cách trả lời khác hay không?

“Ăn đồ Nhật Bản nhé?” Anh hỏi.

“Được.”

Vào nhà hàng, Hàng Vĩnh Tịch chăm chú quan sát cô. Cô ăn rất chậm, không hề nôn nóng.

Bỗng anh nhớ tới lần đầu tiên Sơ Ảnh tới tìm mình, vẻ mặt nặng nề tâm sự, nhưng cô chỉ nói tình hình chứ không chịu đề cập tới nguyên nhân. Anh gặp rất ít trường hợp như thế, đã chủ động tới bệnh viện tâm lí mà lại không muốn nói quá nhiều. Một cô gái trẻ đẹp lẽ ra phải nhận được rất nhiều yêu thương chiều chuộng, chứ không phải sống trong u buồn như vậy.

Cảm nhận được ánh mắt quan sát mình, Sơ Ảnh nói: “Giờ em không còn ăn uống quá độ và mất kiểm chế nữa rồi”.

Chỉ có mấy chữ đơn giản, nhưng khi cô nói ra lại có cảm giác như mình vừa trải qua một trận phong ba bão táp. Ngay cả cô cũng không tin mình từng có quãng thời gian bày đồ ăn vặt khắp mọi góc ngách trong nhà, thậm chí cả phòng tắm cũng không tha, bất cứ lúc nào cũng có thể vớ lấy thứ gì đó nhét vào miệng, giống như trong dạ dày nuôi một con côn trùng, cô ăn bao nhiêu, nó liền ăn bấy nhiêu, khiến cô không bao giờ thấy no. Hậu quả

chính là, cô không ngừng lao vào WC mà nôn.

Quãng thời gian đó, chẳng những cơ thể cô bị hành hạ mà ngay cả tinh thần cũng chịu áp lực. Mỗi đêm, cô đều gặp cơn ác mộng ấy, nó chân thực đến nỗi cô tưởng sự tồn tại của bản thân là một sai lầm.

May mà cô đã gặp được Hàng Vĩnh Tịch.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bui-so-anh>